

HARLEQUIN[®]

СУПЕР
РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Опасно
изкушение

НОРА РОБЪРТС

ОПАСНО ИЗКУШЕНИЕ

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Младият и наперен адвокат Джаред Макейд е свикнал да получава своето — особено по отношение на жените... Но за негова голяма изненада случаят със Савана Морнингстар съвсем не е такъв. Тя е направо страхотна — красавица с характер, която е истинско предизвикателство за Джаред с високото си самочувствие. А когато гордостта на един Макейд е накърнена, нещата могат да станат опасни...

ПРОЛОГ

Гората кънтеше от бойни викове и тропот на тичащи нозе. Войските бяха погълнати от боя. Зад тях се сипеха гилзи. Денят ехтеше със сблъсъка на оръжията и стонове на ранените.

Десетки вече се бяха простили с живота си, а оцелелите губеха последните си капки кръв.

Листата, все още зелени в края на умиращото лято, образуваха над главите им плътен балдахин, който пропускаше само тънки прашни лъчи светлина. Въздухът бе тежък, влажен, горещ и напоен с аромат на земя и животни.

На света нямаше място, където Джаред Макейд да се чувстваше по-щастлив, отколкото в тази призрачна гора.

Той бе юнионистки офицер, капитан. Трябваше да бъде капитан, защото бе дванадесетгодишен и значи най-голям, и това беше негово право. Войската му се състоеше от брат му Девин, който беше на десет години и трябваше да се задоволи с чин ефрейтор.

Задачата им беше ясна — да бъдат унищожени бунтовниците.

Тъй като войната беше сериозна работа, Джаред бе измислил своя собствена стратегия. Избра Девин за войската си, защото можеше да изпълнява заповеди. Освен това беше умен.

Освен това Девин бе зъл и безмилостен и обичаше ръкопашния бой.

Рейф и Шейн, другите двама братя Макейд, също бяха свирепи бойци, но, Джаред знаеше това, бяха импулсивни. Дори и сега се носеха през гората и викаха, докато той търпеливо чакаше в гъсталака.

— Гледай, ще се разделят — прошепна Джаред, когато той и Девин приклекнаха в храстите. — Рейф си въобразява, че ще ни измъкне и ще ни разбие. — Той плю, защото бе дванадесетгодишен и беше върховно да се плюе. — Не може да мисли като военен.

— Шейн пък изобщо не може да мисли — вметна Девин с естественото презрение на брат към брата.

Ухилиха се — две момчета с разрошени черни коси и красиви лица, лъщящи от пот и мръсотия. Студените зелени очи на Джаред прошариха гората. Той познаваше всеки камък, всеки път, всяка утъпкана пътечка. Често идваше тук сам, за да поскита или просто да поседи. И да слуша — вятъра в дърветата, шумоленето на катеричките и зайците, шепота на духовете.

Знаеше, че тук други са се били и са умирали. Това го очароваше. Бе израснал върху бойното поле на Антиетам, Мериленд и познаваше, както всяко друго момче, маневрите и грешките, триумфа и трагедията на този съдбовен ден през септември хиляда осемстотин шестдесет и втора година.

Битката, която си бе спечелила място в историята като най-кървавия ден на Гражданската война, нямаше как да не възбужда въображението на едно момче. Той бе обходил цялото бойно поле заедно с братята си, бе играл на загинал, бе се носил през собствените си ниви, обгорени преди толкова години от черния прах.

Много нощи бе размишлявал върху идеята за битката на брат срещу брата и се бе чудил каква роля би играл, ако се бе родил навреме, за да живее в онези ужасни и героични дни.

Ала това, което най-много го очароваше бе, че онези хора бяха дали живота си за една идея. Често, когато седеше тихо сред гората, си бе мечтал да се бори за нещо толкова ценно като една идея и да умре гордо за нея.

Майка му често му казваше, че един мъж има нужда от цели, силна вяра и гордост, за да ги постигне. После се смееше с онзи неин дълбок смях, разрошваше косата му и добавяше, че Джаред никога няма да страда от липса на гордост. Вече я имаше в излишък.

Той искаше да е най-добрият, най-бързият, най-силният, най-умният. Това не беше лесно, особено с трима също толкова решителни братя. Затова се старал. Учеше по-дълго, биеше се по-яростно, работеше по-упорито.

Просто не можеше да си позволи да губи.

— Идват — прошепна Джаред.

Девин кимна. Той слушаше пращенето на вейките, шумоленето на листата. Изчакваше момента.

— Рейф идва оттам. Шейн заобикаля отзад.

Джаред не се усъмни в думите му. Брат му имаше котешки инстинкти.

— Аз ще поема Рейф. Ти чакай тук, докато започнем. Шейн ще дойде на бегот. Тогава го измъкни.

Очите на Джаред светнаха от нетърпение. Братята стиснаха ръце за кратък поздрав.

— Победа или смърт!

Джаред мярна избелялата синя риза — противникът притичваше от дърво до дърво. С търпението на змия той зачака. После със смразяващ кръвта вик скочи.

Хвърли се върху Рейф и двамата полетяха в къпинака. Беше една добра изненадваща атака, но Джаред не беше толкова глупав, та да помисли, че това ще е краят. Рейф бе опасен противник — нещо, което би потвърдило всяко момче от началното училище в Антиетам. Той се биеше с някакво сатанинско удоволствие, което Джаред прекрасно разбираше.

Наистина нямаше нищо по-хубаво от това, да налагаш някого в един горещ летен ден, когато заплахата от началото на учебната година вече се прокрадва по-близо, а всички сутрешни домакински задължения са зад гърба ти.

Тръните разкъсваха дрехите им и ги деряха. Двете момчета се изтърколиха обратно на пътеката и се вкопчиха един в друг. Наблизо се водеше още една битка, с ругатни, сумтене и приятно хрущене на сухи листа под търкалящите се тела.

Братята Макейд бяха на седмото небе.

— Ти си мъртъв, нещастен бунтовнико! — извика Джаред, когато успя да сграбчи Рейф в хватка.

— Ще те замъкна с мен в ада! — изкрещя в отговор Рейф.

В края на краищата, двамата просто прекалено много си приличаха. Отдръпнаха се със смях един от друг, окаляни и задъхани.

Джаред избърса кръвта от пукнатата си устна и обърна глава да види как неговата войска се справя с врага. Реши, че сигурно окото на Девин е насинено, а джинсите на Шейн са неспасяемо раздрани, въздъхна доволно и се загледа как слънчевите лъчи играят в листата.

— Да ги разтървем ли? — попита Рейф без особен интерес.

— Ами! — Джаред небрежно изтри кръвта от брадичката си. — Те са почти свършили.

— Аз отивам в града — съобщи Рейф, надигна се и изтупа панталоните си. — Ще си взема една сода от закусвалнята на Ед.

Девин спря да се боричка с Шейн и го погледна:

— Имаш ли пари?

С вълча усмивка Рейф раздрънка монетите в джоба си.

— Може би... — Предизвикателството бе хвърлено. Той отметна косата от очите си и се впусна в див бяг.

Приятната възможност да изтръскат стотинките от джобовите на Рейф беше всичко, което им трябваше. Мигновено съюзени, Девин и Шейн се пуснаха и се втурнаха след него.

— Хайде, Джар! — извика Шейн през рамо. — Отиваме при Ед.

— Вървете, аз ще ви настигна.

Ала той легна по гръб и се загледа в светлината, процеждаща се през дантелата от листа. Когато стъпките на братята му заглъхнаха, му се стори, че чува звука на онази стара битка — бумтежа и чупенето на катапултите, виковете на умиращите и ранените.

После, по-близо, накъсаното дишане на загубените и уплашените.

Затвори очи. Твърде добре познаваше духовете, бродещи из тази гора, за да се бои от компанията им. Искаше му се да ги бе срещал, за да ги бе попитал какво е да изложиш живота си, душата си на риск. Да обичаш нещо — идеал, начин на живот — толкова много, че да си готов да дадеш всичко, което си ти, за да го защитиш.

Мислеше, че би го направил за семейството си, за своите родители, за братята си. Но това беше различно. Това бяха... просто близките му.

Един ден, обеща си той, щеше да бъде известен. Когато го видят, хората щяха да знаят, че това е Джаред Макейд, човек, който струва нещо, който е направил каквото е трябвало да се направи и никога не е обърнал гръб на боя.

ПЪРВА ГЛАВА

Джаред мечтаеше за една студена бира. Вече я предвкусваше, тази първа дълга глътка, която щеше да започне да отмива утайката от един отвратителен ден в съда, един съдия идиот и една клиентка, която бавно го побъркваше.

Нямаше нищо против, че тя бе виновна, че е била съучастник и преди, и след нашествието на бандата дребни крадци в западната част на Хегърстаун. Можеше да преглътне да защитава виновни. Това му беше работата. Но му беше дошло до гуша от опитите ѝ да флиртува с него.

Тази жена имаше някаква много изкривена представа за отношенията между адвокат и доверител. Само се надяваше достатъчно ясно да ѝ бе показал, че ако още веднъж го сграбчи за задника, после ще трябва да се оправя сама.

При други обстоятелства можеше да го приеме за не толкова обидно, дори за доста забавно. Ала и на главата му, и в бележника му имаше прекалено много неща, за да играе игрички.

Нервно пхна компактдиска в стереоуредбата и в колата се разнесе музиката на Моцарт.

Само едно спиране, каза си той. Едно кратко спиране, и после студената бира.

И нямаше да има нужда и от него, ако тази Савана Морнингстар си бе направила труда да му се обади.

Разкърши рамене да снее напрежението и натисна педала на газта на един завой, за да си достави удоволствието от малко превишена скорост. Караше бързо по познатия път, почти без да забелязва първите нежни пролетни пъпки по дърветата и цъфналия дрян.

Натисна спирачките, за да избегне изскочилия заек, после изпревари един камион, пътуващ към Антиетам. Надяваше се Шейн да бе започнал да приготвя вечерята. После се сети, че днес бе негов ред да готви и изруга.

Отиваше му да се мръщи — лицето му бе изсечено, с упорита брадичка и леко изкривен нос, който два пъти бе чупен. Погледът на зелените му очи зад тъмните очила беше остър и студен. Въпреки че устните му бяха стиснати от раздразнение, това не отнемаше от красотата им.

Жените често гледаха тези устни и се чудеха... Когато се усмихваше и край устните му се появяваше трапчинка, жените въздишаха и се питаха как тази негова съпруга е могла да го напусне.

Джаред създаваше в съдебната зала впечатление за властно присъствие. Широките му рамене, тесни бедра и стройна фигура винаги изглеждаха изискано в добре скроения костюм, но елегантната обвивка така и не успяваше да скрие стаената под нея сила. Черната му вълниста коса падаше меко върху яката на колосаната бяла риза.

В съдебната зала той не беше Джаред Макейд, един от братята Макейд, които бяха препускали по тези места, откак се бяха родили.

Той бе адвокатът Джаред Макейд.

Погледна към къщата на върха на хълма, току извън града. Това бе старото имение на Барлоу, което брат му Рейф се бе върнал в града, за да купи. Видя колата на Рейф в горния край на стръмната алея и се поколеба.

Изкушаваше се да продължи, да забрави тази последна малка подробност от деня и да изпие така желаната бира заедно с брат си. Ала знаеше, че ако Рейф не работи, кове, реже с трион или боядисва някоя част от къщата, която през есента ще се превърне в хотел, сигурно чака да се прибере младата му жена.

Джаред продължаваше да се чуди, че най-лошият от лошите братя Макейд бе женен.

Затова продължи напред и на разклонението пое по левия път, който обикаляше фермата на Макейд и малкото парче земя до нея.

Според сведенията му Савана Морнингстар бе купила малката къща в края на гората само преди два месеца. Тя живееше там със сина си и, доколкото мълвата не споменаваше нищо за нея, очевидно не общуваше с никого.

Джаред си представяше, че тази жена е или глупава, или невъзпитана. Опитът му показваше, че когато хората получат съобщение, че ги търси адвокат, те му се обаждат. Въпреки че гласът от телефонния секретар бе нисък, гърлен и зашеметяващо сексапилен,

той не изгаряше от нетърпение да се срещне лице в лице с този глас. Посещението му бе само услуга на един приятел — и пълна досада.

Зърна къщичката между дърветата. Всъщност по-скоро колиба, въпреки че преди няколко години ѝ бе достроен втори етаж. Зави по тясната алея покрай пощенската кутия на Морнингстар и рязко намали заради неравностите. Докато се приближаваше, огледа постройката.

Тя бе дървена, проектирана първоначално, доколкото си спомняше, като вила за някакъв лекар от града. Това не бе продължило дълго. Градските жители често мислят, че искат нещо селско, ала само докато го получат.

Спокойната природа, дърветата, тихото бълбукане на ручейчето, придошло от вчерашния дъжд, подсилваха впечатлението от къщата с нейните чисти линии, необработено дърво и простичка порта.

Стръмният насип отпред бе каменист и през лятото обрастваше с високи преплетени буренаци. Някой бе работил тук, изненада се Джаред и едва не спря. Земята бе разкопана и преобърната. Все още имаше камъни, но те бяха използвани като естествена украса на пейзажа. Някой бе засадил около тях цветя.

Не, осъзна той, някой засаждаше цветя. Щом спря в края на алеята, видя фигурата.

Взе куфарчето си, излезе от колата и тръгна по прясно окосената трева. Савана Морнингстар се изправи и Джаред благодари, че бе с тъмни очила.

Бе коленичила сред пръстта, градинарските инструменти и сандъчетата с цветя. Раздвижи се бавно, сантиметър по сантиметър. Бе висока — по негова оценка около метър и седемдесет и пет — и изпълваше до отказ избелялата си жълта тениска и раздърпаните джинси. Бедрата ѝ нямаха край. Беше боса, а ръцете ѝ бяха изпоцапани с кал. Слънцето блестеше в косата ѝ, гъста и черна като неговата. Тя я носеше в хлабава плитка на гърба. Очите ѝ, както и неговите, бяха скрити зад тъмни очила. Ала онова, което се виждаше от лицето ѝ, бе умопомрачително.

Ако човек можеше да откъсне поглед от това наистина възхитително тяло, щеше да се забрави на лицето ѝ, реши Джаред.

Тя имаше високи скули и златиста кожа. Устните ѝ бяха сочни и сериозни, носът ѝ прав, брадичката леко вирната.

— Савана Морнингстар?

— Да, точно така.

Той позна гласа от телефонния секретар. Никога не бе срещал глас и тяло, които толкова да си подхождат.

— Аз съм Джаред Макейд.

Тя наклони глава и слънцето се отрази от стъклата на очилата ѝ.

— Е, наистина приличате на адвокат. Не съм направила нищо, поне напоследък, заради което да имам нужда от защита.

— Аз не обикалям от врата на врата да си търся клиенти. Оставих няколко съобщения на телефонния ви секретар.

— Знам... — Савана отново коленичи, за да довърши засаждането на едно цвете. — Хубавото на телефонните секретари е, че не се налага човек да говори с хора, с които не иска да говори. — Внимателно затъпка пръстта около коренчетата. — Очевидно не съм искала да говоря с Вас, господин Макейд.

— Не сте глупава — заяви той. — Просто невъзпитана.

Тя вдигна глава. Бе заинтригувана.

— Вярно е. Такава съм. Но след като сте вече тук, бихте могли и да ми кажете каквото толкова ви е припарило да ми казвате.

— Един мой колега от Оклахома се свърза с мен, след като е открил следите ви.

Савана трепна, ала това бързо премина. Нарочно бавно взе още едно коренче и за да спечели време, започна да прави дупка с ръка в земята.

— Почти десет години не съм била в Оклахома. Не помня да съм нарушила някакъв закон, преди да замина.

— Баща ви е наел моя колега да ви открие.

— Не ме интересува! — Настроението ѝ да сади цветя бе преминало. Не искаше да отрови невинното растение с жлъчта, кипяща в нея, затова се изправи и изтри ръце в джинсите си. — Можете да предадете на вашия колега да предаде на баща ми, че не ме интересува.

— Баща ви е починал.

Не бе имал намерение да ѝ го казва по този начин. Не бе споменал в съобщенията си нито баща ѝ, нито смъртта му, защото сърце не му даваше да съобщи такава новина по телефона. Джаред все още си спомняше внезапната, разкъсваща болка от смъртта на своя баща. И на майка си.

Тя нито ахна, нито се олюля, нито се разрида. Изправена, преглътна шока и не допусна скръбта. Някога бе имало любов. Някога бе имало нужда. А сега, помисли Савана, сега нямаше нищо.

— Кога?

— Преди седем месеца. Отне известно време, докато ви намерят. Съжалявам...

Тя го прекъсна:

— Как?

— Падане. Доколкото разбрах, е участвал в родео. Паднал лошо и си ударил главата. Не бил дълго в безсъзнание и отказал да отиде в болницата да му направят рентгенова снимка. Но се свързал с моя колега и му дал указания. Една седмица по-късно починал. Емболия.

Савана слушаше, без да каже дума, без да помръдне. В съзнанието си виждаше човека, когото някога бе познавала и обичала, вкопчен в гърба на подскачащ мустанг, вдигнал едната си ръка към небето.

Можеше да си го представи засмян, можеше да си го представи пиян. Можеше да си го представи как шепне галовно на остаряваща кобила и можеше да си го представи как, изгарящ от гняв и срам, прогонва единствената си дъщеря, единственото си дете. Ала не можеше да си го представи мъртъв.

— Е, казахте ми. — С тези думи тя се обърна към къщата.

— Госпожо Морнингстар! — Ако бе доловил в гласа ѝ скръб, щеше да я остави насаме. Но в гласа ѝ нямаше нищичко.

— Жадна съм. — Савана тръгна по пътеката, качи се на верандата и затръшна вратата зад себе си.

Така ли? Джаред се вбеси. Той също бе жаден и имаше намерение да свърши с тази работа и да изпие нещо студено. Влезе в къщата, без да си прави труда да чука.

Мебелите в малкия хол бяха създадени за удобство — дълбоки меки възглавници, ниски масички, на които човек можеше да опре уморените си крака. Стените бяха боядисани в тъмnochервено и подхождаха на боровия под. Ярки цветни петна контрастираха на пастелните тонове — картини, възглавници, разпилени по ярките черги играчки, които му напомниха, че тя има дете.

Джаред влезе в кухнята с ослепително бели шкафове и със същия блестящ боров под. Савана стоеше до умивалника и миеше

калта от ръцете си. Не благоволи да заговори, ала избърса ръце и извади от хладилника една кана с лимонада.

— Не по-малко от вас искам да свърша с това — подхвърли той.

Тя въздъхна, свали слънчевите си очила и ги хвърляй на бара. Не е той виновен, напомни си Савана. Във всеки случай, не само той. Като си помисли човек, нямаше никой виновен.

— Май ви е горещо... — Сипа лимонада в една висока чаша и му я подаде. Погледна го бързо с бадемовите си очи с цвят на разтопен шоколад и се обърна да вземе още една чаша.

— Благодаря.

— Сигурно ще ми кажете, че е имал дългове, които сега аз трябва да оправя? Аз пък ще ви отговоря, че нямам никакво намерение. — Треперенето в стомаха ѝ почти се бе успокоило, затова тя се облегна на бара и кръстоса босите си крака. — Всичко, което имам, съм спечелила сама и имам намерение да си го запазя.

— Вашият баща ви е оставил седем хиляди осемстотин двадесет и пет долара. И никакви дребни. — Видя как чашата спря, поколеба се и продължи пътя си към устните ѝ. Савана отпи бавно и замислено.

— Откъде е взел седем хиляди долара?

— Нямам представа. Но парите в момента са в банкова сметка в Тулса. — Джаред отвори куфарчето си. — Трябва само да ми покажете документ за самоличност и да подпишете тези формуляри, и наследството ще ви бъде преведено.

— Не го искам! — Първата ѝ проява на някакви чувства бе ударът на чашата върху бара. — Не искам неговите пари.

Той остави документите на масата.

— Това са ваши пари.

— Казах, че не ги искам.

Джаред търпеливо свали тъмните си очила и ги прибра в горния джоб на самото.

— Доколкото разбирам, с баща ви сте били отчуждени.

— Нищо не разбирате — сръза го тя. — Единственото, което ви е нужно да знаете, е, че не искам проклетите му пари. Така че приберете тези документи в контешкото си куфарче и се махайте!

Свикнал да му се възразява, Джаред запази спокойствие.

— Указанията на баща ви са били, че ако не искате или не можете да получите наследството, то трябва да се прехвърли на вашето

дете.

Очите й пламнаха.

— Не набърквайте сина ми!

— Според закона...

— Хич не ми пука за вашия закон. Той е мой син. Мой. И аз решавам. Ние не искаме тези пари и нямаме нужда от тях.

— Госпожо Морнингстар, вие можете да оспорите завещанието на баща си, което означава, че ще се стигне до съд и ще се усложни нещо, което би могло да бъде много просто. По дяволите, спестете си неприятностите. Вземете парите, профукайте ги за един ден в Рино, дайте ги за благотворителност, закопайте ги в консервена кутия в двора.

Савана полагаше усилия да се успокои, което се оказа трудна работа, защото беше бясна.

— Много е просто. Няма да взема парите! — Рязко обърна глава при звука от хлопването на входната врата. — Синът ми — предупреди тя и хвърли на Джаред един убийствен поглед. — Не споменавайте пред него нищо за това.

— Хей, мамо, ние с Конър... — спря наред думата високо, слабо момче с очите на майка си и рошава черна коса под бейзболна шапка, нахлупена с козирката назад. Огледа Джаред със смесица от недоверие и любопитство. — Кой е той?

Тук добрите обноски бяха семейна черта, реши Джаред.

— Аз съм Джаред Макейд, ваш съсед.

— Ти си братът на Шейн. — Момчето пристъпи, надигна лимонадата на майка си и я изпи на няколко шумни глътки. — Той е върховен. Бяхме там с Конър — продължи прекъснатия разказ. — Във фермата на Макейд. Голямата оранжева котка роди котенца.

— Пак ли? — измърмори Джаред. — Този път вече ще я занеса на ветеринар да я кастрира. Ти си бил с Конър — добави той. — Конър Долин.

— Аха... — Момчето го погледна подозрително над ръба на чашата.

— Майка му ми е приятелка — обясни Джаред.

Савана сложи за миг ръка на рамото на сина си:

— Браян, качи се горе да се поизмиеш от калта. Започвам да приготвям вечерята.

— Добре.

— Радвам се, че се запознахме, Браян.

Момчето изглеждаше изненадано, после лицето му се озари от усмивка:

— Аха, върховно. Довиждане.

— Прилича на вас — забеляза Джаред.

— Да. — Устните ѝ се смекчиха при звука на стъпките му по стълбите. — Мисля да сложа шумозаглушител.

— Опитвам се да разбера как може да са приятели с Конър.

Веселието в очите ѝ толкова бързо се превърна в гняв, че го изненада.

— И това ви затруднява?

— Опитвам се да разбера — повтори той — как може да са приятели тази виелица, която току-що изфуча нагоре по стълбите, и кроткият, болезнено стеснителен Конър. Момчета, самоуверени като вашия син, обикновено не избират за приятели деца като Конър.

Гневът угасна.

— Просто си допаднаха. Браян не е имал кой знае каква възможност да има приятели. Ние доста пътувахме. Това ще се промени.

— Какво ви доведе тук?

— Аз бях... — Тя млъкна и изви устни: — Сега се опитвате да се държите по съседски, за да омекна и да ви отърва от този дребен проблем. Забравете. — Савана се обърна да извади от хладилника пакет с пилешки гърди.

— Седем хиляди долара са много пари. Ако сега ги внесете във фонда на някой колеж, това ще даде на сина ви добър старт, когато е готов за това.

— Когато и ако Браян е готов за колеж, аз ще му го осигуря сама.

— Разбирам какво значи гордост, госпожо Морнингстар. Затова ми е лесно да видя, когато е насочена в неправилна посока.

Тя отново се обърна и отметна плитката си през рамо.

— Вие трябва да сте един търпелив, последователен и възпитан човек, господин Макейд.

Усмивката, която го озари, едва не я накара да премигне. Савана бе сигурна, че в някои щатове това оръжие е забранено със закон.

— Не ходите често в града, нали? — измърмори Джаред. — Бихте чули съвсем други неща. Попитайте някога майката на Конър за семейство Макейд. Ще ви оставя документите. — Той отново си сложи слънчевите очила. — Помислете върху това и ми се обадете. Телефонът ми е в указателя.

Тя остана на мястото си, намръщена и с пакет студено сурово пиле в ръце. Все още бе там, когато моторът изръмжа, а синът ѝ се спусна надолу по стълбите.

Савана бързо грабна документите и ги напъха в най-близкото чекмедже.

— За какво беше дошъл? — поинтересува се Браян. — И защо носи костюм?

— Много мъже носят костюми. — Можеше да се измъкне, ала не би излъгала. Не и Браян. — И стой по-далеч от хладилника. Приготвям вечерята.

Браян замря с ръка на вратата на хладилника и завъртя очи:

— Умирам от глад. Не мога да чакам докато стане вечерята.

Тя взе от купата една ябълка, подхвърли я през рамо и се усмихна, като чу как той я улови.

— Шейн каза, че може утре след училище да отидем да погледаме още малко котенцата. Фермата наистина е върховна, мамо. Трябва да я видиш.

— Виждала съм ферми.

— Да, ама тая е хубава. Той има и две кучета, Фред и Етел.

— Фред и... — Тя избухна в смях. — Може би наистина трябва да видя това.

— А от плевнята се вижда чак до града. Конър казва, че една част от битката се е водила точно тук, на полето. Сигурно навсякъде е имало умрели.

— Е, това звучи наистина много привлекателно.

— И си мислех... — Браян ухапа ябълката, опитвайки се да звучи съвсем небрежно. — Че и ти може да искаш да дойдеш да видиш котенцата...

— Така ли?

— Ами да. Конър каза, че сигурно Шейн ще раздаде някои от тях, когато се отбият. Може да искаш да си вземеш.

Савана сложи капака на тенджерата, в която пържеше пилето.

— Аз ли?

— Разбира се, ами като, такова, за компания, когато съм на училище. — Усмихна се победоносно: — За да не се чувстваш самотна.

Тя го изгледа втренчено.

— Това беше добре измислено, Браян. Наистина много мило.

Точно на това бе разчитал.

— Е, значи може ли?

Савана би му дала целия свят, какво остава за едно малко котенце.

— Разбира се!

Той се хвърли в прегръдките ѝ и тя се засмя щастливо.

Когато вечерята бе изядена, съдовете измити, домашните, които я ужасяваха, написани, и детето, което бе смисълът на нейния живот, завито в леглото, Савана седна в люлката на верандата и се загледа в гората.

Харесваше ѝ как нощта пада първо там, сякаш това бе основната ѝ цел. После можеше да се чуе бухал или мученето на стадото на Шейн Макейд. Понякога, когато беше много тихо или когато бе валил дъжд, можеше да се чуе и бълбукането на потока през камъните.

Бе много ранна пролет и още ги нямаше светулките. Чакаше ги с нетърпение и се надяваше, че Браян още не е минал възрастта, когато би ги гонил. Искаше да го гледа как тича в собствения си двор под светлината на звездите в топла лятна нощ, когато цветята цъфтят, въздухът е натежал от техния аромат, а гората е като плътна завеса, отделяща ги от всичко и от всички.

Искаше той да има котенце, с което да си играе, момчета, които да приема за свои приятели, детство, изпълнено с моменти, които ще останат за цял живот.

Детство, което би било всичко, което нейното никога не бе било.

Тя се залюля на люлката, облегна се назад и се сля с абсолютната тишина на нощта.

Трябваше да преживее дълги, тежки години, докато стигне дотук, на тази люлка, върху тази тераса, в тази къща. Нямаше нито миг от тях, за който да съжалява — нито за жертвата, нито за болката, нито за

тревогите, нито за риска. Защото да съжалява за едно, значеше да съжалява за всичко. Да съжалява за Браян. А това бе невъзможно.

Савана имаше точно това, към което се бе стремела, и го бе постигнала съвсем сама, въпреки всички препятствия.

Тя бе точно там, където искаше да бъде, точно такава, каквато искаше да бъде, и никакъв дух от миналото нямаше да развали това.

Как смееше той да ѝ предлага пари, когато всичко, което някога бе искала, беше неговата любов?

Значи Джим Морнингстар бе мъртъв. Този твърдоглав кучи син, който пиеше яко и живееше яко, бе обзидил последния си мустанг, бе укротил последния си бик. Сега от нея се очакваше да скърби. От нея се очакваше да е благодарна, че накрая бе помислил за нея. Помислил бе за внучето си, което никога не бе искал, никога дори не бе виждал.

Той бе избрал гордостта си пред дъщеря си и пред мъничето пламъче живот, което гореше в нея. Сега, след всичкото това време, си беше помислил да плати за всичко с малко по-малко от осем хиляди долара.

Да го вземат дяволите, помисли Савана уморено и затвори очи. Осем хиляди не можеха да я накарат да забрави и в никакъв случай не биха купили нейната прошка. И никакъв адвокат с баровски костюм, убийствени очи и златен език нямаше да промени мнението ѝ.

Джаред Макейд можеше да върви по дяволите заедно с Джим Морнингстар!

Не му беше работа да идва в нейното имение, сякаш тук му бе мястото, да стои в кухнята ѝ и да смуче лимонада, да ѝ говори за фондове за колежи и да се усмихва сладко на нейното момче. Нямаше право да прицелва усмивката си и към нея — не така нагло — и да раздвижва всички тези сокове, които тя съзнателно бе пресушила.

Е, в края на краищата не бе умряла, помисли Савана и въздъхна от сърце. Някои мъже изглежда бяха създадени да раздвижват женските сокове.

Тя не искаше да седи тук в тази красива пролетна нощ и да мисли колко отдавна не бе прегръщала мъж и не е била прегръщана. Всъщност изобщо не искаше да мисли, но той прекоси нейната ливада и разтърси старателно изградения ѝ свят, преди да бе успяла да мигне.

Баща ѝ бе мъртъв, а Савана бе много, много жива. Адвокатът Макейд успя с едно кратко посещение да направи тези два факта

съвсем ясни. След време щеше да се наложи отново да се срещне с него. Ако не го разкараше, той щеше да се върне. Имаше ухапката на булдог, независимо дали бе с хубав костюм и вратовръзка или не.

Значи тя трябваше да реши какво да прави. И трябваше да каже на Браян. Той имаше правото да знае, че дядо му е умрял. Имаше правото да знае за наследството.

Ала точно тази нощ нямаше да мисли, нямаше да се тревожи, нямаше да се чуди.

Дълго време не усещаше, че бузите ѝ са мокри, че раменете ѝ се тресат, че ридания раздират гърлото ѝ. Сви се на топка и зарови лице в коленете си.

— Ох, татко...

ВТОРА ГЛАВА

Джаред нямаше нищо против работата във фермата. Не би си изкарвал хляба от това както Шейн, но нямаше нищо против от време на време да поработи по няколко часа. След като бе обявил за продажба къщата си в града и се бе върнал у дома, се захващаше винаги, когато имаше време. Това бе работа, която човек никога не забравя, ритъм, в който лесно се включваш отново, който мускулите ти лесно си спомнят — доене, хранене, оран, сеитба.

Облечен в потна тениска и стари джинси, той обръщаше сеното за кравите. Черно-белите говеда се трупаха край хранилките, широките им, здрави тела се блъскаха и размахваха опашки. Миризмата им му напомняше за младостта и най-вече за баща му.

Бък Макейд бе гледал добре своите крави и бе научил момчетата си да ги приемат и като отговорност, и като начин за осигуряване на прехраната. За него фермата просто бе начин на живот и Джаред знаеше, че това е вярно и за Шейн. Сега, когато се бе върнал към привичните грижи, се чудеше какво би мислил баща му за най-големия си син, адвоката.

Вероятно би бил малко смутен от това, че носи костюм и вратовръзка, от попълваните и подвързвани документи, от публичните му изяви и срещи. Ала Джаред се надяваше, че би се чувствал горд. Имаше нужда да вярва, че баща му би се гордял с него.

Пък и това не бе толкова лош начин да се прекара съботата след цяла седмица в съдебните зали и в работа с документи, реши той.

Близо до него Шейн си подсвиркваше някаква безсмислена мелодийка и подкарваше кравите към хранилките. И изглеждаше, помисли Джаред, точно както би изглеждал баща им — с прашни джинси, прашна широка риза върху стегнатото тренирано тяло, износена шапка върху косата, която имаше нужда от подстригване.

— Какво мислиш за новата съседка? — провикна се той.

— А?

— За новата съседка — повтори Джаред и посочи към имението на Морнингстар.

— А, говориш за богинята... — Шейн се отдръпна от хранилката и погледна замечтано. — Имам нужда от минута мълчание — прошепна той и скръсти ръце върху сърцето си.

Развеселен, Джаред прокара ръка през косата си.

— Много е впечатляваща.

— Фигурата ѝ е като... Нямам думи. — Шейн плесна гальовно една крава по бута. — Виждам съм я само веднъж. Налетях на нея и хлапето ѝ, когато отиваха на пазар. Поговорихме си две минути и после цял час подсмърчах.

— Как ти се стори?

— Шашна ме.

— Можеш ли за малко да спреш да мислиш за шортите си?

— Мога да се опитам. — Шейн се наведе да му помогне да развърже балата. — Прилича на жена, която може да се оправя сама и не си търси компания — добави той. — Добра е с детето си. Личи си по начина, по който се държат един към друг.

— Да, забелязах.

Интересът на Шейн се възбуди.

— Кога?

— Минах оттам преди два дни. Имах някои адвокатски дела.

— Така ли? — Той вдигна вежди. — Привилегировани отношения, а?

— Вярно е. — Джаред измъкна още една бала и развърза възела. — Какво се говори за нея?

— Нищо особено. Доколкото разбирам, била е във Фредерик и там във вестника видяла обява за къщата. Тогава дотичала в града, купила я, записала детето в училище и се затворила на своя хълм. Госпожа Мец направо се побърква.

— Обзалагам се. Ако госпожа Мец, кралицата на клюките, не може да пусне нещо за нея, значи никой не може.

— Щом имаш работа с нея, може би ще успееш да измъкнеш нещичко.

— Тя не ми е клиентка — отсече Джаред и спря дотук. — Момчето идва ли насам?

— От време на време. Заедно с Конър.

— Странна двойка.

— Приятно е човек да ги гледа заедно. Брай е истинско шило, повярвай ми. Винаги има милион въпроси, мнения, възражения. — Шейн вдигна вежди: — Напомня ми на някого.

— И на кого?

— Татко винаги казваше, че ако по един въпрос има две мнения, ти ще си и на двете. И това хлапе е така. Освен това разсмива Конър. Приятно е да се слуша.

— Това момче няма кой знае колко поводи да се смее, особено с баща като Джо Долин.

Шейн изпъшка и събра връвта.

— Е, Долин е зад решетките и вече няма да бие Каси и да тероризира децата. — Той отстъпи крачка назад и огледа стадото и нивата. — Скоро ли ще се получи разводът?

— Окончателното решение трябва да излезе до шестдесет дни.

— Не е достатъчно бързо. Трябва да погледна свинете. Ще вземеш ли още една бала от хамбара?

— Разбира се.

Шейн се насочи към свинарника. Като го видяха, дебелиите прасета започнаха да се блъскат и да грухтят.

— Да, да, татко е тук, момчета и момичета!

— Той през цялото време им говори — съобщи Браян зад гърба им.

— А те му отговарят. — Шейн се обърна с усмивка и видя, че момчето не беше само.

Савана стоеше, опряла ръка на рамото на сина си, и се усмихваше не принудено. Косата ѝ бе разпусната и падаше като черен водопад върху изтърканото джинсове яке. Шейн реши, че прасетата могат да почака и се облегна на оградата.

— Добро утро.

— Добро утро. — Тя пристъпи напред и надзърна вътре. — Изглеждат гладни.

— Те винаги са гладни. Затова им викаме свине.

Савана се засмя и опря крак на пречките. Бе жена, свикнала с вида, звуците и миризмата на животните.

— Онази там определено ми се струва добре хранена.

Той се приближи, за да се наслади на аромата на косата ѝ.

— Пълна е с прасенца. Скоро ще трябва да я отделия.

— Пролет във фермата. И кой е бащата?

— Онзи самодоволен шопар ей там.

— Аха, който не й обръща внимание. Типично. — Все още усмихвайки се, тя отметна назад косата си. — Ние идваме по работа, господин Макейд.

— Наричай ме Шейн.

— Добре, Шейн. Говори се, че имате котенца.

Шейн се обърна с усмивка към Браян:

— Значи я убеди, а?

Браян сви рамене — самата невинност. Но бързата му победоносна усмивка го издаде.

— На нея й трябва компания, докато съм на училище.

— Това е добре. Те са в хамбара. Ще ви ги покажа.

— Не. — Савана сложи ръка на рамото му, за да го спре. Пламъчето в очите й показваше, че бе разбрала съвсем точно накъде водят мислите му. — Няма да прекъсваме работата ти. Прасетата те чакат, а пък аз съм сигурна, че Браян знае къде да намери котенцата.

— Разбира се, че знам. Хайде, мамо. — Той я хвана за ръка и я задърпа. — Наистина са върховни. Всичките животни на Шейн са хубави.

— Аха, великолепни животни. — Тя се остави да бъде откъсната и, като гледаше как Джаред излиза от хамбара с бала сено на рамо, помисли: „Ето още едно от тях“.

Очите им се срещнаха, задържаха се и той спря и хвърли балата на земята. Костюмът лъжеше, реши Савана. Въпреки че и с него не изглеждаше слаб, изглеждаше поне елегантен. Сега обаче в него нямаше нищо елегантно. Бе целият само мускули.

Ако беше обикновена жена, би се разтреперила. Ала тя наклони глава и произнесе студено:

— Добро утро, господин Макейд.

— Добро утро, госпожо Морнингстар. — Неговият тон беше също толкова студен. Но му струваше много усилия да се справи със свиването в стомаха си. — Здравсти, Браян.

— Не знаех, че работиш тук — започна Браян. — Никога не съм те виждал да работиш тук.

— Понякога работя.

— Как така носиш костюм? Шейн никога не носи костюми.

— Първо трябва да го проснеш в безсъзнание. — Момчето се засмя и Джаред забеляза дупка в устата му, която предишния ден я нямаше. — Да си загубил нещо?

Браян гордо вкара езика си в дупката:

— Падна тази сутрин. Добре е за плюене.

— Едно време бях местният шампион. Два и осемдесет и три.

Впечатлен и амбициран, Браян набра слюнка в устата си, съсредоточи се и плю. Джаред сви устни и кимна:

— Не е лошо.

— Мога и повече.

— Ти си един от най-добрите в отбора, Браян — намеси се Савана. — Ала господин Макейд си има работа, а ние сме дошли да огледаме котенцата.

— Да, те са там. — Той се втурна към хамбара.

Майка му бавно тръгна след него.

— Два и осемдесет — измърмори тя и погледна през рамо.

— И три.

— Изненадвате ме, господин Макейд.

Разхождаше дългите си крака по такъв начин, че очите на мъжа сами тръгват подире им, помисли той. След кратка вътрешна борба се предаде и се запъти след нея.

— Не са ли страхотни? — Браян се бе проснал на сламата до спящите котенца и много отегчената им на вид майка. — Ще трябва цели седмици да останат с нея. — Безкрайно нежно прокара пръст по пухкавата главичка на едно сиво коте. — Но след това можем да си вземем едно.

Савана не можеше нищо да направи. Цялата се разтопи.

— Ох, колко са мънички! — Наведе се, отстъпи пред чувствата си и внимателно взе едно. — Виж, Браян, точно колкото ръката ми е. — Доближи го до лицето си. — Леле, колко си хубаво!

— Това ми харесва най-много — продължаваше Браян да гали сивото пухче. — Ще го нарека Кал. Като Кал Рипкин.

— А, така ли... — Меката оранжева топчица в дланта ѝ се размърда и тъничко измяука. Сърцето ѝ бе спечелено. — Добре, сивото.

— Можете да вземете две — обади се зад гърба ѝ Джаред. Лицето ѝ бе като отворена книга, помисли той. — За тях ще е добре да си правят компания.

— Две? — Идеята избухна като хиляда вата в съзнанието на Браян. — Да, мамо, ще си вземем две. Едно ще се чувства самотно.

— Браян...

— И няма да създава повече грижи. Сега имаме много стаи. Кал ще иска да има с кого да си играе.

— Благодаря, Макейд.

— Удоволствието е изцяло мое.

— Освен това — продължаваше Браян, който бе преодолял възбудата си достатъчно, за да забележи как майка му е гушнала оранжевото котенце, — така всеки от нас ще си има по едно. Това ще е честно, нали? — Той се усмихна и протегна ръка да го погали. — Хареса те. Виж, опитва се да те близне по ръката.

— Гладно е — предположи Савана.

Ала знаеше, че няма начин да устои на изкушението.

— Добре, мамо. — Браян скочи и я целуна без никакво смущение, каквото би могло да изпитва едно деветгодишно момче. — Ще кажа на Шейн кои са нашите. — И шумно се втурна навън.

— Нали знаете, че го искате — обади се Джаред.

— Аз съм достатъчно възрастна, за да знам, че не мога да имам всичко, което искам. — Но като остави котенцето да яде заедно с другите, въздъхна: — Обаче две котета не биха създавали повече неприятности от едно.

Понечи да се изправи и Джаред я подкрепи под рамото да ѝ помогне. Тя бързо го погледна:

— Благодаря. — Заобиколи го и се насочи към светлината. — И така, какво сте вие, фермер, който работи като адвокат, или адвокат, който работи като фермер?

— Напоследък се чувствам и като двете. През последните няколко години живеях в Хегърстаун. — Изравни походката си с дългите ѝ лениви крачки. — Когато преди два месеца се върнах тук, имах много работа в града и не можех много да помагам на Шейн и Девин.

— Девин? — Савана спря отвън, където слънцето грееше силно и бързо затопляше. — А, да, шерифът. Браян е споменавал за него. И

той ли живее тук?

— Понякога спи тук. Иначе живее в шерифската канцелария.

— Бори се с престъпленията в град с два светофара?

— Девин приема нещата сериозно. — Той погледна как Браян танцува около Шейн, който извеждаше кравите на паша. — Помислихте ли за наследството на баща ви?

— Наследство... Не, това е прекалено сериозна дума. Да, мислих. Трябва да поговоря с Браян. — Джаред вдигна вежди и тя добави тихо: — Ние с него сме един отбор, господин Макейд. Той има право на глас за това. Днес следобед имаме мач от детската група и не искам да го разсейвам преди него. Ще ви дам отговор до понеделник.

— Много добре. — За миг очите му отново се отклониха от нейните и се присвиха предупредително.

Савана изкриви устни:

— Нека позная. Брат ви пак ми оглежда задника.

Джаред я погледна заинтригуван:

— Откъде знаете?

— Скъпи, жените винаги знаят. Понякога ви оставяме да ви се размине, това е всичко. — Тя се усмихна ослепително през рамо на Шейн и му намигна.

Тръгна си през гората с Браян, като го слушаше как бърби безспир за котенцата, за мача, за животните във фермата на Макейд.

Той бе щастлив. Това бе единственото, което я интересуваше. Беше в безопасност. Бе се справила. Сама. Улови се, преди да е въздъхнала и разтревожила сина си със своите проблеми. Често беше толкова трудно да се разбере кое е правилното.

— Защо не изтичаш напред, Брай? Довърши си работата и си облечи екипа. Аз ще поседя малко тук.

Той спря и ритна едно камъче.

— Защо седиш тук толкова много?

— Защото ми харесва.

Браян се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

— Наистина ли ще останем тук?

— Наистина. — Савана се наведе и го целуна.

Лицето му се озари от усмивка.

— Върховно!

Втурна се напред и я остави сама на пътеката. Тя седна на едно паднало дърво, затвори очи и прогони мислите от ума си.

Толкова много неща се опитваха да се натрапят в него — спомени, грешки, съмнения. Искаше да се освободи от тях, да се съсредоточи върху тишината и тази част от съзнанието си, в която нямаше тревоги.

Това бе номер, който научи още като дете, когато животът бе толкова объркан, че ѝ беше трудно да се изправи лице в лице с него. Имаше дълги пътувания в раздрънкани пикапи, безкрайни часове във вонящи конюшни, гръмки гласове, истински глад, плач на капризни бебета, мразовити стаи. Всичко това можеше да се изтърпи, ако успееше да се затвори в себе си за няколко минути.

Така можеше да възвърне самочувствието си, решенията ставаха по-ясни.

Джаред я гледаше очаровано, сякаш бе срещнал в гората някакво митично същество. Екзотичното ѝ лице бе напълно спокойно, тялото напълно неподвижно. Не би се изненадал, ако на рамото ѝ кацнеше пеперуда или птица.

Винаги бе чувствал тази гора като своя. Неговото лично място. И въпреки това присъствието ѝ тук не изглеждаше като натрапване. Изглеждаше очаквано, като че ли някаква част на съзнанието му е била сигурна, че ще я намери тук, ако просто знае накъде да гледа.

Осъзна, че го е страх да мигне, сякаш за част от секундата Савана можеше да изчезне и никога повече да не се появи.

Тя бавно отвори очи и погледна право в неговите.

За момент никой от тях не можеше да продума. Савана почувства как дъхът ѝ спря в гърлото. Бе свикнала мъжете да я гледат втренчено. Случваше ѝ се, откак бе дете. Това понякога я дразнеше, понякога я развеселяваше, понякога ѝ ставаше интересно. Ала никога не я бе карало да загуби дар слово, както от този дълъг немигащ поглед на очите с цвят на лятна трева.

Той пръв се размърда и пристъпи по-близо. Светът отново оживя.

— Мразя да казвам очевидното. — Защото му се искаше, а и защото коленете му бяха малко омекнали, Джаред седна на дървото до нея. — Но вие сте изумителна.

Възвърнала донякъде равновесието си, тя наклони глава:

— Не трябваше ли да орете или нещо такова?

— Шейн от години не дава никой да се доближи до неговия трактор. А вие не трябваше ли да сте на мач?

— Чак след два часа. — Савана пое дълбоко въздух и изпита облекчение, че може да диша равномерно. — Е, кой е навлязъл в чужда територия, вие или аз?

— Законно погледнато, и двамата. — Той запали тънка пура. — Тази земя е на брат ми.

— Мислех, че фермата е на всички ви.

— Така е. — Джаред дръпна и се загледа в дима. — Това парче тук е на Рейф.

— Рейф? — вдигна вежди тя. — Не ми казвайте, че има още от вас.

— Общо четирима. — Той се опита да не покаже изненадата си, когато Савана измъкна пурата от ръката му и с привичен жест си дръпна.

— Четирима Макейд! Цяло чудо е, че градът го е преживял. И никоя от жените в града не е успяла да ви върже?

— Рейф е женен. Аз бях.

— Аха... — Тя му подаде пурата. — И сега сте се върнали във фермата.

— Да. Всъщност, ако не се бях размотал, сега щях да живея във вашата къща.

— Така ли?

— Аха. Обявил съм жилището си в града за продажба и се оглеждах за нещо наоколо. Ала когато започнах да търся, вие вече имахте договор за това имение. — Той откърши вейка и нарисува върху пръстта един триъгълник: — Ето фермата. Ето имението на Рейф. А ето вашата къща.

— Хм... И семейство Макейд щеше да притежава една хубава част от планината. Изтървали сте, адвокат Макейд.

— И на мен така ми се струва, госпожо Морнингстар.

— Предполагам, че след като сме съседи, можем да си говорим на ти. — Савана взе пръчката от него и посочи една точка върху триъгълника: — Кое е това място? Не е ли една каменна къща, която се вижда от пътя към града?

— Да, къщата на стария Барлоу.

— В нея живеят духове.

— Значи сте чули историите?

— Не. — Тя го погледна заинтригувана. — И истории ли има?

Трябваше му само миг, за да разбере, че Савана не се шегува.

— Защо казахте, че е населена с духове?

— Чувства се — обясни тя просто. — Също както тази гора. Просто е неспокойна. — Джаред продължи да я гледа и Савана се усмихна: — Индианска кръв. Имам в рода си апахи. Баща ми обичаше да твърди, че е чистокръвен апах, но... — Тя замълча и погледна настрани.

— Но?

— Но има примесена и италианска, и мексиканска, и дори малко френска кръв.

— А майка ти?

— Наполовина мексиканка, наполовина англичанка. Ездачка, шампионка на родео. Загинала при автомобилна катастрофа, когато съм била петгодишна. Почти не си я спомням.

— И моите родители са починали. — Той ѝ предложи пурата. — Тежко е.

Тя вдъхна дима.

— Този път за мен не би трябвало да е тежко. Аз загубих баща си преди десет години, когато той ме изгони. Бях шестнадесетгодишна и бременна с Браян.

— Съжалявам, Савана.

— Е, преживях го. — Тя му върна пурата. Не знаеше защо му разказва това, може би защото тук бе тихо, а Джаред бе добър слушател. — Въпросът е, че през последния ден мисля за баща си повече, отколкото съм мислила от години. Не можеш да си представиш какво биха означавали за мен преди пет години осем хиляди долара. Пет. — Отметна косата си назад. — Имало е моменти, когато осем долара бяха разликата между... Е, няма значение.

Без да мисли, той хвана ръката ѝ.

— Разбира се, че има значение.

Савана се намръщи, после бавно, небрежно изтегли ръката си и се изправи.

— Работата е, че аз съм длъжна да мисля и за Браян. Затова трябва да поговоря за това и с него.

— Нека отново кажа нещо очевидно. Справила си се страхотно, като си отгледала сама сина си.

— Ние се отгледахме един друг — усмихна се тя. — Ала все пак благодаря. Ще ти се обадя.

— Савана — изправи се Джаред срещу нея на пътеката, — това е един добър град, с мили и любезни хора. Тук никой не е самотен, освен ако не го иска.

— Това е още едно нещо, за което трябва да си помисля. Ще Ви се обадя, господин адвокат.

Джаред от години не бе ходил на мач от детската група. Когато паркира извън града и вдъхна аромата и звуците, се зачуди защо всъщност. Дървените пейки бяха препълнени и шумни. Децата, които не бяха на терена, тичаха край оградата или се боричкаха в сянката на трибуните. Други се тълпяха край сергиите, от които се носеше миризма на сандвичи и кафе.

Той спря колата си зад дългата редица други коли край пътя и пое по неравната трева. Оглеждаше се за Савана, но вниманието му привлече малкият Конър Долин.

Русото момче чакаше кротко на опашка за закуска и гледаше в краката си, а две едри момчета го тормозеха:

— Ей, ама това бил тъпият Долин. Как му харесва на твоя старец в кафеза?

Конър стоически търпеше да го удрят и блъскат. Жената пред него се обърна да направи забележка, ала без никакъв ефект.

— Що не му опечеш един кекс и вътре да скриеш план за бягство, бе, задръстен? А на бас, че загубеняк като тебе пече готини кексове.

— Здравсти, Конър — приближи се Джаред и хвърли на грубияните един поглед, от който те се ометоха. — Как си?

— Добре. — Бе пребледнял от унижение и стискаше здраво парите в изпотените си от притеснение длани. — Трябва да взема сандвичи.

— Аха... — Джаред по мъжки разбираше, че е по-добре да не споменава това, което току-що бе видял. — Защо не играеш?

— Не ме бива. — Каза го като нещо в реда на нещата. Бе прекалено свикнал да му се повтаря, че не го бива за нищо, за да се замисля върху това. — Ала Браян ще играе. Браян Морнингстар. Той е най-добрият в отбора.

— Така ли? — Трогнат от внезапната светлина в плахите сиви очи, Джаред протегна ръка и перна козирката на шапката му. Конър инстинктивно отскочи и той си спомни, че животът съвсем не е бил само мачове и сандвичи за това деветгодишно момче. — Нямам търпение да го видя — продължи Джаред, сякаш нищо не се бе случило. — Като какъв играе?

Засрамен от собственото си стряскане, Конър отново заби поглед в земята.

— Защитник.

— Ами! Едно време и аз бях защитник.

— Наистина ли? — погледна го изненадано Конър.

— Девин беше дясно крило, а...

— Шериф Макейд е играл бейзбол?! — Удивлението сега бе примесено с чиста проба боготворене. — Обзалагам се, че е бил наистина добър.

— Биваше го. — Гордостта му и сега бе накърнена, съвсем мъничко, като си спомнеше, че никога не бе успявал да надиграе Девин. — Колко сандвича искаш, Конър?

— Аз имам пари. Мама ми даде. И госпожа Морнингстар. — Той започна несръчно да разгъва банкнотите. — Трябва да взема един и за нея. С горчица.

— Нека бъдат от мен. — Джаред протегна пари на продавача, а Конър прехапа устни и погледна парите си. — Така ще мога да седна при теб и госпожа Морнингстар. — Подаде първия сандвич на момчето и то се зае старателно да изстиска върху него яркожълтата горчица. — Майка ти и сестра ти тук ли са?

— Не, господине. Мама е на работа, а Ема е с нея в ресторанта. Но ми разрешиха да дойда да гледам.

Джаред поръча и напитки и събра всичко в голяма мека картонена кутия.

— Ще можеш ли да ги носиш?

— Да, господине. Разбира се. — Доволен, че му бе възложена такава отговорна задача, Конър понесе кутията към трибуните, сякаш

сандвичите бяха динамит, а лимонадите запалена клечка кибрит. — Ние сме най-горе, щото госпожа Морнингстар каза, че отвисоко по-хубаво се вижда.

Джаред я видя. Тя седеше, облегнала лакти на коленете си, опряла брадичка на юмруците си. А очите ѝ — макар че не ги виждаше зад тъмните очила — бяха приковани към терена.

Лъжеше се. Савана гледеше него, как върви до момчето, усмихва се наляво и надясно с убийствената си усмивка и кимва на всеки, който му махне. Забеляза и няколко жени на различна възраст, които изправяха рамене или пригладяха косите си, когато той минаваше край тях.

Сигурно така действа мъж с неговия външен вид на жените, предположи Савана. Кара ги инстинктивно да се чувстват жени.

Тези негови дълги крака го носеха към трибуните. До него вървеше малкото момченце. От време на време докосваше някого по рамото, стискаше нечия ръка. Тя взе якето, което бе оставила на мястото на Конър, и се премести към парапета.

— Днес времето е добро като за мач — забеляза Джаред и седна до нея. Взе кутията от Конър и се премести по-близо, за да му направи място. — Пълно е.

— Да, вече се напълни. Благодаря, Кон.

— Господин Макейд ги купи — съобщи Конър и сериозно ѝ подаде парите.

Савана понечи да му каже да си ги задържи, ала знаеше какво значи гордост.

— Благодаря, господин Макейд.

— Какъв е резултатът?

— Един на нула за тях, но сега е наш ред да бием. — Тя отхапа голяма хапка от сандвича си.

— Браян ще бие трети — добави Конър, като възпитано преглътна, преди да заговори.

Напред излезе първото момче, облечено в ярката оранжева униформа на отбора, спонсориран от заведението „При Ед“.

— Познаваш ли Едуина Кръмп? — прошепна Джаред в ухото на Савана.

— Не още. Не е ли тя собственичката на ресторанта, в който работи Касандра?

— Да. Бъди благодарна, че момчето ти не е с ярко розова униформа.

Савана щеше да отговори нещо, ала нададе окуражителен вик. Играчът с бухалката се втурна към първа позиция. Тълпата се люшна.

— Добре бяга, а, Конър?

— Да, госпожо. Това е Бристъл. Той е много бърз.

Тя изгълта набързо сандвича си. Напред излезе вторият играч с бухалка. Някой извика нещо обидно и по трибуните избухнаха ожесточени спорове.

— Очевидно тази игра се приема сериозно, както винаги — забеляза Джаред.

— Бейзболът е сериозна работа — отговори Савана. Сърцето ѝ се сви, защото към линията пристъпи Браян.

Тълпата зашумя.

— Това е Морнингстар — оповести някой. — Има добър удар.

— Като гледам как подават топката, ще трябва със свещ да я търси. Днес никой няма добър удар.

Савана вирна брадичка и заби колене в мъжа пред нея.

— Само гледай — каза му тя, когато той се обърна към нея. — Той ще го направи.

Джаред се усмихна и се облегна назад на железния парапет.

— Да, сериозна работа е.

Браян замахна във въздуха и Савана премигна.

— Обзалагам се, че ще улучи.

— Не искам да се обзалагам срещу твой син, нито срещу нашия отбор. Но един Макейд никога не бяга от облог.

Тя затаи дъх. Браян пристъпи към наказателното поле, заби крака в пръстта, намести шлема си и замахна два пъти за тренировка.

— Гледай топката, Брай — прошепна Савана. — Не я изпускай от поглед.

И той наистина не я изпусна от поглед, докато топката прелетя покрай него.

— Втори удар.

— Що за решение! — възмути се тя. — Ударът беше ниско и извън терена. Всички видяха, че е ниско и извън терена.

Мъжът пред нея се обърна и кимна сериозно:

— Вярно е. Бо Пъркинс вижда по-зле и от баба ми.

— Е, значи някой трябва да изрита Бо Пъркинс право в... — Замълча, защото видя, че Конър я гледа с широко отворени очи. — В наказателното поле — реши накрая Савана.

— Добре се измъкна — промърмори Джаред.

Браян отново застана на линия. Топката полетя от центъра, той замахна мощно, улучи я със средата на бухалката, тя се понесе над вдигнатите ръкавици на играчите и красиво се приземи.

— Успя! — извика Савана и скочи на крака заедно с тълпата. — Браво, Брай, така трябва! — Затанцува от радост и извиващите ѝ се бедра отклониха вниманието на Джаред от терена. Тя продължи да вика, докато Браян надбяга защитниците и вкара гол. После, да я вземат дяволите, сграбчи новия си приятел от предния ред и звучно го целуна по устата. — Бива си го, а?

Мъжът, тридесетина години по-възрастен от нея, се изчерви като ученик.

— Да, госпожо, бива си го.

— Май не си много срамежлива — обади се Джаред, когато Савана се отпусна отново на седалката.

— Плащай — протегна тя ръка.

Той извади една банкнота и ѝ я подаде.

— Струваше си.

— Още нищо не си видял, адвокат Макейд.

Джаред си помисли за обещанието на тези пъргави заоблени бедра и се помоли да е права.

ТРЕТА ГЛАВА

Сигурно е грешка, каза си Савана, да седи на една маса с Джаред в заведението на Ед и да яде сладолед. Но той толкова настояваше, а Браян и Конър така се зарадваха, когато им предложи да ги заведе на тържествено угощение по случай победата на „Стрелците от Антиетам“.

Освен това така можеше да го види заедно с Каси Долин.

Майката на Конър бе крехка дребна жена, руса и красива като порцеланова кукла, с очи, които разбиваха сърцето ти. Джаред бе много мил с нея и през цялото време се опитваше да я развесели.

Очевидно стеснителният тип хора му допадаха.

— Ела, Каси, хапни малко сладолед с нас.

— Не мога. — Каси се спря до масата им достатъчно дълго, колкото да погали по главата дъщеря си, която сериозно ядеше. — Претрупани сме с работа. Много ти благодаря, че се занимаваш с децата.

Бе толкова слаба, че вятърът можеше да я издуха, помисли Джаред и поднесе към устата ѝ лъжица със сладолед.

— Опитай поне.

Тя се изчерви, ала послушно отвори уста.

— Много е хубаво.

— Хей, Кас, сандвичите!

— Веднага. — Тя забърза към бара, където властваше Едуина Кръмп.

Собственичката на заведението хвърли един сладен поглед към Джаред. Фактът, че бе с двадесет години по-възрастна, не ѝ пречеше да оцени красивия мъж.

— Хей, голям човек, напоследък рядко минаваш. Кога ще ме заведеш на танци?

— Когато кажеш, Ед.

Тя се засмя пискливо и размърда кокалестото си тяло.

— Тая вечер в „Легиона“ има страшен състав. Готова съм и чакам. — После изчезна в кухнята.

Развеселена, Савана опря лакти на масата.

— В „Легиона“, а? Обзалагам се, че става много диво.

— Ще се изненадаш. — Той вдигна вежди. — Искаш ли да дойдеш?

— Ще пропусна, благодаря. Брай, мислиш ли, че можеш да натъпчеш още повече устата си?

Той загреба една капеща лъжица със сладолед, сметана и шоколадови пръчици.

— Страхотно е. А твоят как е, Конър? — За да провери лично, Браян се пресегна през масата и си взе от сладоледа на Конър. — Ягодовият не е лош — реши той. — Но сметановият е най-хубав. — Въпреки това не беше сигурен и погледна хищно към купичката на Ема.

— Не — обади се тихо Савана и кимна с одобрение, когато петгодишната Ема обвини собственически ръка около сладоледа си. Детето може да беше срамежливо, помисли тя, ала знаеше кое си е негово. — Лапай бързо, миличка. Покажи на момчетата как можеш да ядеш.

— Аз обичам сладолед — каза Ема с една от редките си усмивки.

— Аз също — засмя се Савана. — А твоят е най-хубав.

— Аха, с крем. Госпожица Ед ми дава много крем. — Детето старателно остави лъжицата до празната си купичка и съобщи: — Сега мога да отида при Рийгън.

— Коя е Рийгън? — полюбопитства Браян.

— Тя е приятелка на майка ми — обясни Конър. — Има магазин на долната улица. Пълен е с хубави работи за гледане.

— Да идем да ги видим!

Но преди да бе успял да стане, Савана сложи ръка на рамото му:

— Браян!

Трябваше му една минута.

— О, да, благодаря, господин Макейд. Сладоледът беше много хубав. Хайде, Конър.

— Благодаря, господин Макейд. — Ема вече го дърпаше за ръката, затова той стана от пейката и погледна строго сестра си.

— Благодаря — каза тя, без да отпуска желязната хватка.

— Няма защо. Предайте много поздрави на Рийгън.

— Добре. Мамо — извика Конър, — отиваме при Рийгън.

— Не пипайте нищо — нареди Каси, докато крепеше две чинии в едната си ръка и сервираше трета. — А ако е заета, върнете се веднага.

— Добре.

Браян вече бе излязъл и Конър се втурна след него, засилен от нетърпеливите крачки на сестра си.

— Бих казала, че добре се разбираш с децата — забеляза Савана и праметна ръка през облегалката на пейката.

— Ти също. Това е един от най-дългите разговори, които някога съм чувал от Ема.

— Сигурно не ѝ е лесно, като е такава срамежлива. Прилича на ангел. Като майка си.

Ангели, които вече са минали през ада, помисли Джаред.

— Каси страхотно се грижи за тях, съвсем сама. Ти би го оценила.

— Да, бих. — Савана погледна към Каси, която бършеше една маса. — Вие... Близки ли сте?

— Познавам я, откак се помня, ала не сме близки по начина, който имаш предвид. Просто ми е приятелка. — Стана му приятно, че я интересува дотолкова, та да го попита. Извади една пура. — Освен това ми е клиентка. Нищо, освен приятелско отношение не би било етично, след като представлявам интересите ѝ.

— А Вие сте един много етичен мъж, нали, адвокат Макейд?

— Точно така. Знаеш ли, никога не си споменавала с какво се занимаваш.

— В какъв смисъл?

— В смисъл с какво си изкарваш хляба.

— Правила съм какво ли не. — Тя го погледна остро и взе пурата от ръката му.

— Сигурен съм — измърмори той.

— Точно в момента съм илюстратор. Най-вече на детски книжки. — Засмя се и му върна пурата. — Не се връзва много с образа, който създавам, а?

— Не знам. Трябва да видя някои от твоите илюстрации. — Джаред вдигна поглед и се усмихна: — Хей, Дев!

Савана се обърна и видя мъжа, който току-що бе влязъл. Бе мургав и красив, също като Джаред, висок и строен. Очите му също бяха зелени, но с по-различен оттенък.

Видя как те се плъзнаха по залата, огледаха всички подробности, провериха дали няма никакви проблеми. Инстинктивно мускулите ѝ се напрегнаха, а лицето ѝ стана безизразно. Нямаше нужда да види значката на гърдите му, за да разбере, че това е шерифът. Можеше да познае ченге от половин километър. Надушваше ги от двадесет крачки.

— Видях колата ти. — След един бърз оглед на салона и една бърза усмивка към Каси, Девин се разположи на пейката до брат си.

— Савана Морнингстар, Девин Макейд — представи ги Джаред.

— Много ми е приятно. — От първия поглед на Девин му се напълниха очите. След това долови студенината и се учуди. — Вие ли купихте къщата на Доктора?

— Точно така. Тя сега е моя.

Не просто студенина, реши той. Направо лед.

— Сигурно вашето дете съм срещнал във фермата. Браян, нали?

— Да, Браян е мой син. Той е добре нахранен, ходи на училище и си изкара изпитите. Извинете ме, ще отида да видя какво правят децата. — Вратата се затръшна зад гърба ѝ.

— Уха! Това пък за какво беше? — попита Девин.

— Не знам — измърмори Джаред. — Обаче ще разбере. — Извади от джоба си няколко банкноти.

— Искаш ли да позная? — Девин се отмести да му направи място да излезе. — Дамата е имала неприятности със закона.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Савана стоеше пред входа и се мъчеше да се овладее. Това беше глупаво. Държа се като глупачка. Лошото на това, да си позволиш да се отпуснеш, напомни си тя, е, че всички гадости се промъкват иззад гърба ти и подло те нападат, когато най-малко ги очакваш.

Сега, когато вече бе навън, пъкнала юмруци в джобовете на джинсите си, тя осъзна, че не знае какъв е този магазин на Рийгън, а още по-малко къде е. Единственото, което искаше, бе да намери сина си и да си го отведе у дома.

— Ще ми кажеш ли какво се случи? — Джаред се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

Савана си напомни да поеме дълбоко въздух, преди да се обърне.

— Свърших си сладоледа.

— Тогава може би ще се поразходим. — Той я хвана за ръката, ала тя яростно я издърпа.

— Не ме дръж, освен ако не те помоля.

Джаред усети как в него се надига гняв и го потисна.

— Добре. Няма ли да ми кажеш защо се държа грубо?

— Понякога се държа грубо — сопна му се Савана. — Особено с ченгета. Не обичам ченгетата. Те са на едно стъпало по-долу от адвокатите. Нямам намерение да общувам нито с едните, нито с другите.

— Струва ми се, че допреди малко общувахме съвсем нормално.

— А сега не. Върни се да говориш с брат си за закони и ред. — Старият гняв, старите страхове не я напускаха. — Можеш да му кажеш да ми направи проучване. Чиста съм. Имам законна работа и пари в банката.

— Много се радвам за теб — каза той спокойно. — Защо Девин трябва да те проучва?

— Защото ченгетата и адвокатите обичат да си пъхат носа в работите на другите. Точно това правиш и ти, откакто спря колата си пред моята къща. Начинът, по който живея, и начинът, по който отглеждам сина си са си моя работа и на никой друг. Затова не се бъркай.

Беше пленително. Дори през собствения му гняв бе пленително да я гледа как кипи.

— Още не съм застанал на пътя ти, Савана. Когато го направя, ще разбереш. Повярвай ми, ще разбереш. А в момента само искам обяснение.

Тя не знаеше как го прави — как може очите му да хвърлят мълнии и в същото време да говори с такъв уравновесен, разумен глас. Мразеше хората, които го умеят.

— Получи единственото обяснение, което имам намерение да ти дам. А сега, къде е синът ми?

Джаред не отмести поглед от нея.

— Две врати по-нататък. — Но когато Савана понечи да се обърне, отново я хвана за ръката.

— Казах ти да не...

— Чуй ме. Ти няма да влезеш там като някаква войнствена амазонка.

Огънят в очите му би могъл да я изпепели.

— По-добре ми пусни ръката, преди да съм обезобразила красивото ти лице.

Той само я стисна по-здраво. При други обстоятелства можеше и да му е приятно да я гледа как се опитва се измъкне.

— В този магазин има две деца, които са били малтретирани — започна Джаред и видя как изражението ѝ се променя от гняв към изненада, от изненада към болезнено съчувствие.

— Конър и Ема. Трябваше да разбере. — Тя обърна поглед към широкия прозорец на ресторанта. — Касандра.

— Тези деца са виждали как баща им бие майка им и в тези два кратки живота е имало повече насилие, отколкото някой заслужава. Ако влетиш така вътре, ти ще...

— Нямам навика да плаша деца — тросна се Савана. — Каквото и да си мислиш, аз съм добра майка. На Браян никога нищо не му е липсвало. Той има най-доброто, което мога да му дам и... — Тя затвори очи и се опита да се успокои.

Джаред помисли, че прилича на вулкан, който се опитва да се затвори в себе си.

— Пусни ми ръката — каза Савана вече спокойно. — Ще заведа сина си вкъщи.

Той се вгледа в лицето ѝ, видя едва сдържания гняв и я пусна. Тя отиде до магазина на Рийгън, пое още веднъж дълбоко въздух, за да се успокои, и влезе.

Изад гърба му се появи Девин.

— Доста впечатляващо представление.

— Имам чувството, че това беше само увертюрата. — Заинтригуван, Джаред пхна ръце в джобовете си и се заклати на пети. — Тук нещо става.

— Такава жена може да накара мъжа да си забрави името. — Девин леко се усмихна и погледна брат си: — Ти помниш ли си името?

— Да, ама смътно. Мисля, че беше прав. Май наистина е имала проблеми със закона.

Девин присви очи. Законът, градът и всички в него бяха негова отговорност.

— Мога да я проуча.

— Не, недей. Тя точно това очаква. — Джаред замислено се обърна към колата си. — Имам желание да ѝ дам нещо, което не очаква, пък да видим какво ще стане.

— Както кажеш — съгласи се Девин.

Както кажеш, повтори наум. Стига дамата да не създава проблеми.

Браян гледаше през прозореца на колата, отвърнал студено лице от майка си. Не разбираше защо Конър не може да остане да спи у тях. Бе все още събота и имаше много часове, докато досадният училищен звънец зазвъни в противния понеделник.

Какво можеше да прави едно момче през всичките тези часове без най-добрия си приятел? Домашни — помисли той. Все едно е в затвора.

— Бих могъл да отида и в затвора — повтори на глас и предизвикателно обърна лице.

— Да, те там играят много бейзбол и ядат сладолед със сметана.

— Нямам какво да правя вкъщи. — Това бе отчаяният вопъл на всеки деветгодишен.

— Ще ти намеря работа. — Това пък бе типичният отговор на всеки ядосан родител. Ала като чу какво се отрони от устните ѝ, Савана едва не простена. — Извинявай, Брай, имам проблеми и тази вечер не съм в настроение за гости.

— Можех да остана у Конър. Неговата майка нямаше да има нищо против.

Добър удар, помисли тя и сви към къщата.

— Е, твоята е против, а ти си вързан с мен. Можеш да започнеш с прибирането на боклуците, които си оставил от тази сутрин, с разчистването на онази черна дупка, която се брои за твоя стая, после да си напишеш по математика, за да не останеш на поправителен.

— Страхотно... — В момента, в който колата спря, изскочи, продължавайки да мърмори, че това е по-лошо от затвор.

— Браян Морнингстар! — Момчето се обърна и двамата се изправиха един срещу друг, с пламнали от гняв страни и потъмнели очи. — Защо, по дяволите, толкова приличаш на мен? Ако много се бях постарала, можех да си родя едно хубаво, кротко, възпитано момиченце. Защо реших, че ще ми харесва да имам сополиво проклето момче с големи крака?

Устните му трепнаха.

— Защото тогава щеше да трябва сама да изхвърляш боклука. Момичето щеше да хленчи, че е много мръсен.

— Можех и да изхвърлям боклука — съгласи се Савана разсъдливо. — Всъщност, мисля, че и сега ще го изхвърля, след като те напъхам вътре. — Посегна към него, но той отскочи със смях.

— Много си стара да ме хванеш.

— Така ли? — Тя се втурна към него. Браян се спря, за да я подразни. Кое то му беше грешката. Майка му го сграбчи, повече заради дългите си ръце и опит, отколкото, защото беше много бърза, и се изтърколи с него на тревата. — Кой е стар?

— Ти! — Пръстите ѝ безмилостно се забиха в ребрата му и той запищя от смях. — Ти си почти на трийсет години.

— Не съм. Вземи си думите назад. — Савана хвана в ключ главата му и зарови пръсти в косата му. — Вземи си думите назад и върви да учиш математика. Колко е трийсет без двайсет и шест?

— Нищо! — извика Браян. — Нула. — После се уплаши, че ще си намокри гащите, ако майка му продължава да го гъделичка и се предаде: — Добре, де, четири. Четири!

— Запомни го! И запомни кой все още може да те тръшне на земята. — Притисна го към себе си и го прегърна така силно, така неочаквано, че Браян премигна. — Обичам те, Браян. Толкова те обичам...

— Знам, мамо. — Той се заизвива, за да се освободи.

— Съжалявам, че така ти се развивах.

Браян завъртя очи, ала през смущението му се прокрадна разкажание.

— Мисля, че и аз съжалявам.

— Вие с Конър можете да спите заедно следваща седмица. Обещавам.

— Върховно! — Но тя не го пусна и той се намръщи. Обаче не беше толкова лошо да ѝ позволи да го прегръща, след като наоколо нямаше никой от момчетата. Майка му миришеше хубаво и ръцете ѝ бяха меки. Това му напомняше за люлеене и песни.

Беше просто прекалено малък, за да не го приеме за даденост. Тя винаги бе до него. И винаги щеше да бъде. Облегна глава на рамото ѝ и не му се искаше да се отдръпне, когато майка му го погали по косата.

— Може ли по-късно да сготвим на скарата?

— Разбира се. Искаш ли пържоли?

— Аха, с пържени картофи.

— Какво е една пържола без пържени картофи? — Савана въздъхна: — Брай, говорил ли ти е Кон нещо за баща си? — Усети как синът ѝ замря и го целуна леко по косата. — Тайна ли е?

— Нещо такова.

— Не искам да злоупотребяваш с доверието му. Днес разбрах, че бащата на Конър е биел майка му. Мислех си, че ако Конър ти е говорил за това, ти може да искаш да поговориш с мен.

Той искаше, още откакто Конър му каза. Ала Конър и малко поплака, въпреки че Браян се направи, че не забелязва. А едно момче просто не казва на майка си такива неща.

— Кон каза, че той е в затвора, задето я е биел. Кон каза, че я е удрял наистина силно и че пиел много и ѝ оставял белези и така нататък. Те се развеждат.

— Разбирам. — Тя бе виждала през живота си много мъже като Джо Долин, но от това не ги мразеше по-малко. — Биел ли е и Кон? И Ема?

— Ема не. — Това също бе тайна, ала преди да се усети, Браян изтърси: — Обаче биел Кон. Когато майка му я нямало наблизо и не можела да види. Наричал го с лоши имена и го удрял. Казвал, че Кон е женчо, защото обича да чете книги и да пише разкази. Кон не е женчо.

— Разбира се, че не е.

— Той просто е много умен. Почти няма нужда да учи, за да отговаря добре. Но не вдига ръка. Учителите и без това го питат. — Браян се загледа в гората и лицето му потъмня от ярост. — Някои от децата се държат лошо с него. Заради баща му и че бил любимец на

учителите и защото не може да хвърли бейзболната топка много надалеч. Ама когато съм там, си мълчат.

Савана затвори очи и облегна буза на главата му.

— Ти си страхотно момче.

— Грубияните отвътре са просто страхливци, нали?

— Така е. Не само Кон е умен. — Тя въздъхна. — Брай, трябва да поговоря с теб. Помниш ли онзи ден, когато ти се върна вкъщи и тук беше господин Макейд?

— Разбира се.

— Той е адвокат и беше дошъл по работа.

— Неприятности ли имаме?

— Не. — Савана го обърна към себе си. — Нямаме неприятности. Много сме добре. Той дойде за... Моят баща е умрял, Браян.

— О... — Браян не почувства нищо, освен лека изненада. Никога не бе срещал дядо си и знаеше за него, само че е бил ездач в родео и много е пътувал. — Сигурно е бил много стар.

— Да. — На петдесет ли, замисли се тя. Или на шестдесет? Нямаше представа. — Никога не съм ти обяснявала, ала ние с дядо ти преди много време се скарахме и аз напуснах дома. — Как можеше да каже на това дете, на своето красиво дете, че той е бил причината? Не, нямаше да направи това. Никога нямаше да го направи. — Както и да е, аз заминах и загубих връзка с него.

— А откъде знае господин Макейд, че е умрял? Той познаваше ли го?

— Не, но той е адвокат. Дядо ти се ударил и сигурно това го е накарало да се замисли. Наел един адвокат в Оклахома да ни намери, а адвокатът се обадил на господин Макейд. Това отнело известно време и после господин Макейд дойде да ми каже. И да ми съобщи, че дядо ти е оставил някакви пари.

— Уха, наистина ли?

— Около седем хиляди...

— Долара? — довърши Браян вместо нея и очите му светнаха. За него това бяха всичките пари на света. Достатъчно за ново колело, нови бейзболни ръкавици, за картичката на Кал Рипкин, за която си мечтаеше. — И ще ни ги дадат? Просто така?

— Трябва да подпиша някои документи.

Образът на доларите избледня пред очите му достатъчно, за да разчете изражението на майка си.

— А ти защо не ги искаш?

— Аз... Ох, Браян. — Савана сви колене и облегна глава на тях. — Не знам как да ти го обясня. Толкова му бях сърдита през всичките тези години. А сега съм му сърдита, че е чакал, докато умре.

Браян я потупа по главата и се замисли върху това.

— По този начин казва, че съжaliaва? А ако ти ги вземеш, все едно признаваш, че и ти съжaliaваш?

Тя почти се засмя. Колко беше просто!

— Защо не съм се сетила за това? — Уморено вдигна глава и го погледна: — Мислиш, че трябва да ги вземем ли?

— Предполагам, че няма нужда да ги вземаме. — Картичката на Кал Рипкин грациозно отлетя. — Искam да кажа, ти имаш работа, а ние имаме къща.

— Не — промърмори Савана. — Няма нужда да ги вземаме. — Усети как камък пада от раменете ѝ. Нямаха нужда от тези пари и точно затова можеха да ги вземат. — В понеделник ще се обадя на господин Макейд и ще му съобща да ни преведе парите.

— Върховно! — Браян скочи на крака. — Ще се обадя на Кал и ще му кажа, че сме богати.

— Не.

Той спря насред крачка.

— Но, мамо...

— Не. Не е хубаво човек да се хвали за пари. Пък и защо да не ти го кажа още сега? Това не ни прави богати, а аз ще внеса парите в колежа.

Устата му увисна.

— Колежа? Ами че това ще бъде след сто години! А пък аз може дори да не искам да ходя в колежа.

— Ти ще си решиш, ала парите ще бъдат там.

— Ох! — На девет години Браян изпитваше болката от спечеленото и загубено богатство. — Всичките ли?

— Всичките... — Помръкналото му лице я накара в движение да промени решението си. — Освен част от тях. Можеш да си купиш едно нещо. Това ще бъде като подарък от дядо ти.

Надеждата отново разцъфна.

— Едно каквото и да е нещо?

— Едно каквото и да е разумно нещо. Едни позлатени кънки например не са разумно нещо.

Той извика от радост и се хвърли да я прегърне.

— Трябва да погледна цените на нещата за бейзбол.

Тя го гледаше как, кипящ от нетърпение, скочи на терасата и се втурна в къщата. Вратата се хлопна с трясък зад гърба му.

По-късно, докато Савана печеше пържоли, а Браян се бе свил до нея със списъка на цените и с мечтите си за слава, Джаред седеше в другия край на пълната с духове гора и мислеше за нея.

Искушаваше се, много се изкушаваше да прекоси тази гора и да довърши спора, който тя бе започнала днес следобед пред ресторанта на Ед.

Бодливите жени не бяха по негов вкус, напомни си той и се залюля на стола. Още по-малко бодливите жени с избухлив нрав и тъмно минало. Не че Савана не беше интересна и не че Джаред не обичаше да сглобява късчетата на мозайката.

Ала в момента животът му течеше много удобно. Компанията ѝ би му доставила удоволствие — разбира се, без изобщо да се задълбочава. Няколко срещи, водещи до физически контакт. В края на краищата, дори умрял би си мечтал да легне с жена, която изглежда така.

А Джаред Макейд не беше умрял.

Освен това не беше глупав. Жената, която се нахвърли така върху него днес следобед, не можеше да му донесе нищо, освен неприятности. Последното, което бе нужно на един избухлив характер, бе да се сблъска с друг избухлив характер. Затова той предпочиташе студентите, сдържани и разумни жени.

Като бившата му съпруга, помисли с гримаса. Тя бе толкова студена, че понякога му идваше да доближи до устните ѝ огледалце, за да види дали още диша.

Но това бе една друга история.

Първото, което щеше да направи в понеделник сутринта, бе да нахвърля едно хубаво официално писмо, с което да съобщи на Савана

Морнингстар за наследството ѝ и за стъпките, които се изискват от нея, за да го приеме или откаже.

Той нямаше нищо против да си цапа ръцете заради клиент, да се поти, дори да си загуби съня. Ала тя не му беше клиент. Просто бе направил професионална услуга на колега, който живееше далеч на запад.

Но беше дотук.

По дяволите, тази жена имаше дете. Едно много симпатично дете, ала това нямаше значение. Ако завържеше някаква връзка с нея, това щеше да въвлече и детето. Нямаше друг начин и, трябваше да признае, не биваше да има друг начин.

Освен това, независимо от огнената си красота, тази жена бе жилава като подметка. Една жена няма такива всевиждащи очи, ако цял живот е пекла бисквити.

Сигурно можеше да сдъвче един мъж, да го изплюе и да го накара да допълзи и да моли за още. Е, не и този мъж.

Можеше да се справи с нея, разбира се. Ако искаше.

Това екзотично, невероятно лице бе заседнало в съзнанието му и не му даваше покой. Господи, искаше!

Джаред с отвращение стана и се запъти към гората. Имаше нужда да се разходи, реши той. А и предпочиташе компанията на духовете пред собствените си мисли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добър ден, кабинетът на адвокат Макейд — произнесе в слушалката Сиси Бликър, секретарката на Джаред. Беше пет без четвърт, точно след един час тя имаше любовна среща, а шефът цял ден бе като разлютен звяр. — О, да, здравейте, госпожо Брил. Не, господин Макейд има среща.

Когато входната врата се отвори, вече бе готова да бълва змии и гущери. Как, по дяволите, можеше да е неустойимо сексапилна след един час, ако не успееше да излезе оттук?

— С удоволствие ще запиша вашето съобщение. — Сиси взе бележника и вдигна поглед. И реши, че ще си вземе една седмица отпуск, през която ще прави каквото си иска и няма да се занимава с умопомрачително сексапилни красавици като тази, която току-що бе влязла в чакалнята на Джаред Макейд.

Савана се ядосваше, че е там. Ядосваше се, че се почувства задължена да смени джинсите си с широк панталон и сако. Кой знае защо, посещенията на официални места я напругаха.

А това място определено изглеждаше официално. Красивите цветя и пастелите по матовобелите стени не можеха да скрият факта, че тук властва законът. Килимът бе в убито сиво, а по-тъмните фотьойли в чакалнята изглеждаха не много удобни.

Тук хората не трябваше да се чувстват удобно, нали?

Никога не ѝ се бе случвало властта — независимо дали социалните служби, началническите кабинети или опашките в бюрата по труда — да предлага някакви удобства. И все пак бе предполагала, че този човек е по-стилен и не му подхожда да избере такава студена официална обстановка за кабинета си.

Секретарката зад полираното бюро бе млада, с блестящи очи и, Савана бе сигурна, страшно способна. Бързата приветствена усмивка, която ѝ метна, бе внимателно изпразнена откъм всякакво любопитство и съвършено уравновесена между топло и хладно.

Савана нямаше представа, че Сиси отвътре изгаря от завист.

— Да, госпожо Брил, ще имам грижата да му предам вашето съобщение. Няма защо. Дочуване. — Чудейки се откъде загадъчната посетителка бе намерила това страхотно сако, с ярки цветове и подчертаващо фигурата ѝ, Сиси затвори телефона и се обърна към нея с най-професионалната си усмивка:

— Добър ден. С какво мога да ви бъда полезна?

— Бих искала да се видя с господин Макейд.

— Имате ли насрочена среща? — Сиси много добре знаеше, че няма. Графикът на Джаред бе записан в съзнанието ѝ точно до нейния собствен.

— Не, аз... — По дяволите, мразеше това. — Бях в града и ми хрумна да проверя дали случайно не е свободен за минутка.

— Боя се, че той има среща, госпожо...

— Морнингстар. — Разбира се, че ще има среща, помисли Савана раздразнено. Къде другаде може да е един адвокат, когато не е на игрището? — В такъв случай бих искала да му оставя съобщение.

Името Морнингстар включи алармата в съзнанието на Сиси. Тази сутрин то бе произнесено през зъби, когато Джаред ѝ продиктува едно сбито официално писмо, изпъстрено с интересно сумтене след всяка фраза.

— Разбира се. Ако е лично, можете да го запишете, а аз ще... О! — Сиси се усмихна към телефона. — Доколкото виждам, господин Макейд току-що се е освободил. Ще му се обадя да видя дали не може да ви приеме.

— Прекрасно, благодаря. — Савана се обърна и неспокойно закрочи из чакалнята.

Сиси реши, че ако порасне още петнадесетина сантиметра и натрупа още някой и друг сантиметър точно където трябва, може да изглежда точно толкова впечатляващо, когато се движи.

— Господин Макейд, тук е госпожа Морнингстар и иска да се срещне с вас, ако имате малко време. Да, господине, тя е в кабинета. Да, господине. — Като внимаваше да не разтегне устните си в усмивка, тя остави слушалката. — Ще ви приеме, госпожо Морнингстар. Нагоре по тези стълби и първата врата вляво.

— Благодаря. — Савана се обърна, сложи ръка на перилата и пое нагоре.

Сигурно някога това е било жилищен дом, реши тя. Макар че не можеше да нарече сградата уютна, трябваше да признае, че има стил — ако човек харесва снобски и безличен стил.

На горния етаж имаше малко фойе, картина с бели орхидеи в бяла ваза, която бе толкова бездушна и скучна, че обиди художническия ѝ вкус, и две врати една срещу друга.

Тя се приближи до лявата, почука и влезе.

Разбира се, че той трябваше да изглежда страхотно в металносивия си костюм, помисли Савана. Много по-добре, отколкото кабинетът с неговите скучни сиви и мъчителни бели цветове. Някой би трябвало да му каже, че работата е много по-приятна, когато наоколо има малко цвят и живот.

Но този някой нямаше да е тя.

Джаред се изправи, елегантен в своя костюм, жилетка и старателно завързана вратовръзка. Вратовръзка, която току-що бе наместил. С чувство на бунт в душата Савана помисли, че прилича на адвокат повече от всякога.

— Госпожо Морнингстар! — Той наклони глава и помисли, че нейното влизане в тази стая е като ослепителна светкавица над спокойно езеро. — Седнете, моля.

— Няма да Ви отнема много време. — Савана упорито остана права. — Благодаря Ви, че отделихте няколко минути да ме приемете.

— Не бързам. — За да подчертае думите си, Джаред премести една папка от средата на бюрото към края му и седна. — Какво мога да направя за Вас?

Вместо отговор тя извади от чантата си документите и ги хвърли на бюрото.

— Подписах ги, в три екземпляра, и ги заверих при нотариус. — Стовари върху тях шофьорската си книжка. — А това е моят паспорт. — За по-сигурно хвърли отгоре и картата си за социална осигуровка. — А свидетелство за раждане нямам.

— Хм... — За да спечели време, той извади от горния джоб на сако си рогови очила и се зае да преглежда документите.

Савана го погледна и преглътна мъчително. Колкото и да си казваше, че това е смешно, сърцето ѝ наистина пропусна един удар. Беше умопомрачително сексапилен с тези проклети очила. И я караше да се чувства глупачка.

— Всичко е наред — подзе тя.

— Боя се, че не. — Джаред взе шофьорската ѝ книжка и замислено я огледа.

— Ами! Преди два месеца я поднових.

— Възможно е — продължи той, като сега оглеждаше нея. — Ала тъй като снимката действително прилича на Вас и всъщност е много хубава, книжката очевидно е фалшива и следователно невалидна.

Савана стисна устни и сви юмруци в джобовете си.

— Шегувате ли се с мен? Това разрешено ли е на официално място?

— Савана, седни, моля те.

Тя сви кисело рамене и седна.

— А ти някога чувал ли си нещо за цветове? Кабинетът ти е скучен като учебник, а картината ти е отчайващо посредствена.

— Нали? — съгласи се Джаред веднага. — Бившата ми съпруга го подреди. Беше данъчен инспектор. Кабинетът ѝ беше от другата страна на коридора. — Той се облегна назад и огледа стаята. — Свикнал съм да не забелязвам какво има наоколо ми. Но ти си права. Може да му се сложи още нещо.

— Да — един некролог! — Ядосана на себе си, Савана прокара ръка през косата си. — Тук не ми харесва.

— Виждам. — Джаред събра документите и отново ги прегледа. — Ти разбираш, че се съгласяваш да приемеш плащане с чек на цялата стойност на наследството на баща си?

— Да.

— И цялата му собственост?

— Мислех... Мислех, че това означава парите. Какво друго има?

— Очевидно има някои лични вещи. Ако искаш, мога да ти предоставя списък, за да решиш дали предпочиташ да ти ги изпратят или да бъдат изхвърлени. Пощенските разходи ще бъдат поети от общината.

Изхвърлени, помисли тя. Като нея.

— Не, нека ми ги изпратят.

— Добре. — Той методично си записа нещо в един жълт бележник. — Утре ще наредя на секретарката ми да подготви писмо, с

което да те уведоми, че до четиридесет и пет дни ще ти бъде изплатено цялото наследство.

— Защо е нужно писмо, когато ти току-що ми го каза?

Джаред я погледна развеселено иззад очилата си.

— Законът обича да се застрахова с възможно най-много документи.

Той също се подписа като представител на своя колега и върна на Савана шофьорската ѝ книжка и картата ѝ за социална осигуровка.

— Значи това е всичко?

— Това е всичко.

— Е... — Тя се изправи с облекчение, чувствайки се в същото време неловко, — не беше толкова болезнено, колкото очаквах. Мисля, че ако някога ми потърбва адвокат, ще ти се обадя.

— Не бих те приел за клиент, Савана. — Той свали очилата си, изправи се и заобиколи бюрото.

Очите ѝ пламнаха.

— Това не е много добросъседско отношение.

— Не бих те приел за клиент — повтори Джаред, — защото би било неетично.

Хвана я неподготвена. Тя не допускаше, че който и да е мъж все още би могъл да я хване неподготвена. Ала вече бе в прегръдките на Джаред и той я целуваше, преди да успее да избяга.

Ако изобщо искаше да избяга.

Разбира се, целувката бе гореща. Савана бе очаквала това. Изненада я обаче как силна топлина се разля по тялото ѝ, когато устните им се срещнаха.

Джаред я държеше здраво, в спокойна, самоуверена прегръдка, без смущение, без колебания. Даваше ѝ възможност да се отдръпне и докато умелата му, бяла ръка се плъзгаше леко нагоре по гърба ѝ, тя помисли, че само една глупачка би избягала от тази ласка, от тези устни, от тази топлина.

Затова пристъпи напред и обви ръце около врата му.

Той се бе чудил какво ще намери в нея. Бе се чудил от момента, в който Савана се изправи срещу него сред лехите с цветя. Сега вече знаеше, че в здравите ѝ, прелестни ръце се крие сила, а в меките сочни устни има огън. Тя се разтвори пред него, сякаш я бе докосвал стотици пъти, а и за него нейният вкус бе божествено познат. Притискането на

тялото ѝ срещу неговото, всяка твърда, щедра извивка го караше да се чувства така, сякаш си идва у дома.

Зарови пръсти в косата ѝ и бавно я притегли към себе си, за да я вкуси. Топлите ѝ устни се раздвижиха срещу неговите и Джаред разбра, че и той ще бъде вкусен.

Бавно се отдръпна, за да се вгледа в лицето ѝ. Очите ѝ бяха спокойни, макар и може би по-тъмни. От начина, по който сърцето ѝ подскочи, притиснато към неговото, разбра, че това, което разтърси него, бе разтърсило и нея. Но Савана не трепна.

Какво би накарало жена като нея да трепне?

Знаеше, че ще трябва да разкрие тази тайна, както и всички други, които тя спотайваше зад тъмните си, неразгадаеми очи.

— Обаче — продължи Джаред, — ако някога ти потрябва адвокат, аз винаги съм готов да ти препоръчам някой.

Савана вдигна вежди. О, значи той бе от онзи тип студени мъже, които можеха да поддържат разговора, сякаш вътрешностите им не се преобръщаха. Тя оцени това и се усмихна:

— Благодаря ти. Телефонът извъня.

— Извини ме за момент. Да, Сиси. — Погледът му се отклони от Савана само колкото да се насочи за миг към часовника. — Така да бъде. — Бе малко след пет. — Върви, аз ще заключа. И още нещо, помниш ли писмото, което ти продиктувах тази сутрин? Първото писмо. Да. Не го изпращай. Трябва да направя някои промени.

Савана го гледаше замислено. Джаред освобождаваше секретарката си и те щяха да останат сами. Тя знаеше какво значи един мъж да гледа една жена така, както той гледаше нея. Знаеше какво се случва между мъж и жена, когато си разменят толкова сладострастни целувки.

За толкова години се бе научила да бъде много внимателна, много... избирателна. Отговорността да отглежда сама едно дете бе тежка отговорност. Мъжете идваха и си отиваха, а синът ѝ оставаше завинаги. Савана не бе жена, която се впуска безразсъдно във взаимоотношения, която използва всяка възможност или приема всяко предложение.

Освен това бе реалист. Мъж, който освобождава секретарката си, който променя дневния си график, за да освободи време за нея, бе на път да ѝ стане любовник.

— Секретарката ми има среща — съобщи Джаред, когато остави слушалката. — Значи днес изглежда ще затворим кантората навреме. — Наклони глава и огледа Савана. — Имам задача дискретно да разбере откъде си намерила това сако.

— Моето сако ли? — Тя объркано погледна надолу. — Сама си го уших.

— Шегуваш се!

Савана обидено сви устни и той усети, че малко остава да я ядоса.

— Какво? Не ти ли приличам на жена, която може да шие? Не подхождам ли на образа на щастливата домакиня?

Заинтригуван, Джаред се опря на бюрото и протегна ръка към сакото ѝ.

— Добра работа. Какво друго можеш да вършиш?

— Всичко, което ми е нужно. — Не си направи труда да се възпротиви, когато той я привлече към себе си. Вместо това опря ръце на раменете му и се наведе за целувка.

— Рано е — прошепна Джаред.

— Относително.

— Къде е Браян?

— При Каси. — Леко изненадана, че се бе сетил да я попита, тя промени ъгъла на целувката. — Ще го взема към шест. Имам около половин час.

— Ще отнеме повече време. — Той се отдръпна, хвана я за бедрата и я привлече интимно между краката си. — Защо не се обадиш да попиташ дали не може да остане там до седем? — Устните му внимателно се впиха в нежната ѝ долна устна. — До седем и половина.

Савана помисли, че с удоволствие би му свалила тази вратовръзка.

— Предполагам, че бих могла.

— Добре. Провери, после ще отидем от другата страна на улицата.

— От другата страна на улицата ли?

— На вечеря.

Тя го зяпна.

— На вечеря ли?

— Да. — Почти сигурен, че краката ще го издържат, Джаред се изправи, преди да се бе поддал на желанието да разкъса дрехите ѝ, да я хвърли на пода и да я обладае. — Бих искал да те заведа на вечеря.

— Защо?

— Защото ще ми бъде приятно да прекарам един или два часа с теб. — Върху теб, помисли той. Вътре в теб. Господи! Външно спокоен, огледа бюрото си и ѝ подаде телефонния указател: — Ето телефона на Каси.

— Знам номера на Каси. — Бе обидно, че трябваше да поеме дълбоко въздух, когато Джаред стоеше пред нея толкова студен, толкова спокоен. — Какво става, адвокат Макейд? И двамата знаем, че вечерята не е необходима.

Стомахът му се сви на топка. Би могъл да я вземе. Още тук, още сега. Бе толкова просто. А всичко много просто го правеше подозрителен.

— Бих искал да те заведа на вечеря, Савана. И да си поговорим. — Взе телефона, набра номера на Каси и ѝ протегна слушалката: — Става ли?

Тя се поколеба, накрая сви рамене и я пое.

— Става.

Ресторантът бе обикновен, а менюто традиционно. Скара по американски. Докато пиеше питието си, Савана чакаше следващия ход на Джаред.

— Значи си шиеш дрехи.

— Понякога.

Той се усмихна и се облегна назад на дървената пейка.

— Понякога? — Погледна я очаквателно.

Явно искаше да завърже разговор. Е, тя можеше да се включи.

— Научих се, защото домашно шитите дрехи са по-евтини от купените от магазина, а аз не исках да ходя гола. Сега от време на време си правя по нещо, защото ми доставя удоволствие.

— Но иначе си изкарваш хляба като илюстратор, не като шивачка.

— Обичам да работя с цветове и форми. Имах късмет.

— Имаше късмет ли?

— Нали не искаш да ти разкажа историята на моя живот? — попита Савана предпазливо.

— Искам. — Джаред се усмихна на сервитьорката, която им донесе яденето. — Започни откъдето искаш.

Тя поклати глава и отрязва едно парче от пилето, което ѝ бе препоръчал.

— Ти си живял цял живот тук, нали?

— Да.

— Голямо семейство, стари приятели и съседни. Корени.

— Да.

— И аз ще създам за моя син корени. Не просто покрив над главата му, а корени.

Той за момент замълча. В гласа ѝ имаше страст, яростна решителност, от която трябваше да се възхити, макар че можеше и да не я разбира.

— А защо точно тук?

— Защото не е на запад. Това първо. Искан да се махна от праха, от равнините, от всички онези опърлени от слънцето градчета. Това беше заради мен — призна Савана. — Пътувам вече десет години. Тук ми се стори достатъчно далеч. — Джаред не каза нищо и тя малко се отпусна. Трудно ѝ бе да се бори с кроткия начин, по който той я слушаше. — Не исках за Браян град. Ала исках да му дам чувство за принадлежност, за...

— Общество?

— Да. Малко градче, деца, хора, които ще го познават по име. Въпреки това обаче ми трябваше малко дистанция. Това отново беше заради мен. И...

— И?

— И тук ми хареса — заключи Савана. — Може би заради мистицизма, който нося в кръвта си, наследен от предците ми, но аз усетих, разбрах, че това ще бъде нашият дом. Тази земя, тези хълмове. Гората. Твоята гора ме плени. — Усмихна се, изненадана от себе си: — Звучи ли ти свръхестествено?

— Тази гора ме е пленявала цял живот — отговори Джаред толкова просто, че усмивката ѝ угасна. — Никъде другаде не бих могъл да бъда щастлив. Преместих се в града, защото ми се струваше

практично. Освен това малките градчета и дългите разходки не бяха в стила на бившата ми съпруга.

Ако той можеше да я изпитва, защо да не опита и тя?

— Защо се ожени за нея?

— Защото ми се струваше практично. — Сега бе негов ред да трепне. — Кое не казва кой знае колко за никого от нас. Ние изпитвахме разумно привличане и взаимно уважение един към друг и сключихме един много цивилизован, интелигентен и напълно безстрастен брачен договор.

Бе много трудно, ако не и невъзможно да си представи мъжа, който я бе целувал, като безстрастен към каквото и да било.

— И нямаше кръвопролития?

— Абсолютно. И двамата бяхме прекалено разумни, за да се бием. Нямахме и деца. — Кое бе по неин избор, спомни си Джаред със съвсем лека горчивина. — Тя запази собственото си име.

— Съвременен професионален брак.

— Позна. Ние разделихме всичко наполовина и всеки тръгна по своя собствен път — без да си причиним зло, без да се отворим един от друг.

— Дразнеше ли те, че тя не прие твоето име? — любопитства Савана.

Той понечи да я поправи, после сви рамене:

— Да, дразнеше ме. Това от моя страна не беше нито много съвременно, нито много професионално. За мен то беше едно от онези неща, които биха направили една връзка емоционална, а не само разумна. Това е просто гордост.

— Донякъде — съгласи се тя. — Ала ти се е искало да й дадеш онази част от себе си, с която най-много се гордееш, която ти е предадена от предците и която си искал да предадеш на децата си.

— Много си проникателна.

— Адвокатите не са единствените, които разбират хората. Освен това, аз разбирам колко важно нещо е името. Когато Браян се роди, дълго гледах формуляра, който ми дадох. Мислех какво да напиша в графата „баща“. Ако напишех някакво име, щях да дам това име на моя син. На моя син — повтори Савана тихо.

— И какво написа?

Тя се върна към онзи момент, когато нямаше и седемнадесет години и бе сама. Съвсем сама.

— Написах „неизвестен“. Защото вече нямаше значение. Моето име беше достатъчно.

— Той никога ли не е виждал Браян?

— Никога. Омете се в деня, в който му казах, че съм бременна. Не казвай, че съжаляваш — изпревари Савана реакцията му. — Той всъщност ми направи услуга. За едно шестнадесетгодишно момиче е лесно да мечтае за един красив каубой, но не е лесно да живее с него.

— Какво каза на Браян?

— Истината. Винаги му казвам истината или поне нещо толкова близо до истината, колкото не би го наранило. Не се срамувам, че някога съм била толкова глупава, та да си въобразя, че съм влюбена. И съм благодарна, че понякога глупостта се възнаграждава с нещо толкова вълнуващо като Браян.

— Ти си забележителна жена.

Трогна я и я смути, че Джаред мисли така.

— Не, аз просто съм една щастлива жена.

— Сигурно не ти е било лесно.

— Не е нужно нещата да са лесни.

Той се замисли над това и реши, че тя наистина не се интересува дали нещата са лесни. Това го разбираше.

— Какво направи, след като напусна дома си?

— Когато бях изритана. — Поправи го Савана. — Няма нужда да го украсяваш. Баща ми ми заши един шамар и ми наговори... Всякакви неща, които би било невъзпитано да повтора пред мъж с такъв хубав костюм. И ми показва вратата. Не беше кой знае каква врата — спомни си тя, изненадана, че Джаред се бе навел напред и хванал ръката ѝ. — Тогава живеехме в едно ремарке.

Той бе ужасен. Вероятно не би трябвало да бъде, защото бе чувал в кабинета си подобни истории, дори по-лоши. Ала бе ужасен, като си представи Савана на шестнадесет години, бременна и сама в целия свят.

— Нямаше ли при кого да отидеш?

— Не, никого. Не познавах семейството на майка си. Той сигурно след ден или два щеше да размисли. Беше такъв. Но нещата, които ми наприказва, ме заболяха много повече от плесницата, затова метнах на

гръб раницата и тръгнах, без да се обръщам назад. Намерих си работа в един ресторант в Оклахома. Разчиствах масите. — Отпи от чашата си. — Сигурно затова си допаднахме с Каси. И двете знаем какво е цял ден да стоиш на крака и да обслужваш хората. Обаче тя се справя по-добре.

О, Савана пропускаше много неща, помисли Джаред.

— А как стигна от почистването на маси в Оклахома до илюстрирането на детски книжки?

— По много заобиколен път. — Бе се наяла. Облегна се назад и му се усмихна: — Би се изненадал какви неща съм правила. — Той я погледна изненадано и усмивката ѝ стана още по-широка. — О, някои неща наистина биха те изненадали.

— Какви например?

— Сервирала съм напитки на пияници в кръчма.

— С това не можеш да ме изненадаш.

— Работила съм в стриптийз бар в Абилийн. Дай. — Подсмихна се и измъкна от пръстите му тънката пура, която бе извадил от джоба си. — За това какво мислиш?

Едва сдържайки смеха си, Джаред запали клечка кибрит и я поднесе към пурата.

— Била си стриптийзьорка?

— Еротични танци. — Издуха дима и се засмя: — Шокиран си, нали?

— М-м-м... Изненадан съм.

— Аха. За да възбудя малко въображението ти, ще ти кажа, че никога не се разсъбличах докрай. На плажа можеш да видиш жени, облечени с толкова дрехи, колкото аз оставях върху себе си. Само че на мен ми плащаха. Не особено добре. — С привичен жест тя му върна пурата. — Печелех повече от шиенето на костюми за другите момичета, отколкото от събличането им от себе си. Затова се оттеглих от сцената.

— Премълчаваш някои подробности.

— Така е. — Подробности си бяха нейна работа. — Да кажем, че не ми харесваше работното време. За малко работех в едно представление с куче и пони.

— Представление с куче и пони?

— В цирка на един беден човек. Поех си въздух в Ню Орлийнз, където продавах рисунки на езера и градски сцени и правех портрети на туристи. Харесваше ми. Добра храна, хубава музика.

— Ала не си се задържала и там — напомни ѝ той.

— Никога не се задържах дълго на едно място. Навик. Точно когато ми ставаше досадно, и ми излизаше късметът. Една от туристките, които рисувах, се оказа писателка. Детски книжки. Току-що се беше отървала от илюстраторката си. Творчески различия, така каза. Та тя хареса моята работа и ми предложи да прочета ръкописа ѝ и да нахвърлям няколко илюстрации. Ако издателят ѝ ги харесаше, щях да получа работата. Ако не, тя щеше да ми плати сто долара, че съм си загубила времето. Как можех да се откажа?

— И получи работата.

— Получих един цял живот — поправи го Савана. — Живот, в който нямаше да се налага да оставям Браян на бавачки, да се тревожа как ще платя този месец наема и дали социалните работници няма да почукат на вратата ми, за да проверят дали ставам за майка. В който ченгетата нямаше да ме блъскат, за да видят дали продавам картини или себе си. След известно време щях да мога да си позволя да купя на сина си двор, хубаво училище, мачове от детската група. Общество. — Тя отново отпи от чашата си. — И ето ни тук.

— Ето ни тук — повтори Джаред. — И какво мислиш, че правим?

— Този въпрос аз бих трябвало да задам на теб. Защо вечеряме и разговаряме, вместо да правим секс?

За негова чест той не се разсмя. Издуха бавно дима.

— Това беше грубо.

— Адвокатите обичат да използват двайсет думи, когато и една стига. Аз не съм такава.

— Тогава нека просто кажем, че ти очакваше секс. Аз пък не обичам да съм предсказуем. — Иззад облака дим очите му се впиха в нейните. — Когато стигнем до секса, Савана, това няма да е предсказуемо. Ти ще знаеш точно с кого си и ще го запомниш.

В този момент тя ни най-малко не се съмняваше в това. Може би точно то я тревожеше.

— Винаги да е на твоето, адвокат Макейд, така ли? Когато и където ти кажеш.

— Точно така. — Очите му се промениха, в тях проблесна смях, на който бе трудно да се устои. — Аз съм традиционалист.

ПЕТА ГЛАВА

Традиционалист, помисли Савана. Един ден след импровизираната им вечеря тя стоеше в кухнята си, опряла ръце на кръста и гледаше кутията от цветарския магазин.

Беше ѝ изпратил цветя. Дванадесет красиви червени рози с дълги дръжки.

Традиционно, наистина. Дори предсказуемо, по някакъв начин. Само дете никой никога през живота ѝ не ѝ бе изпращал такава дълга, блестяща бяла кутия, пълна с червени рози.

Бе сигурна, че той го знае.

Имаше и картичка: „Докато твоята градина разцъфне“.

Откъде можеше да знае, че цветята са една от най-големите ѝ слабости, че бе жадувала за ярките им крехки цветове през годините, когато бе живяла в малки грозни стаи в шумни, пренаселени градове? Че си бе обещала един ден да има своя собствена градина с цветя, засадени от собствените ѝ ръце?

Защото Джаред вижда прекалено много, реши Савана и обиколи цветята предпазливо като куче, което души около непознат. Вниманието ѝ бе толкова погълнато от тях, че направо подскочи, когато телефонът иззвъня. Ругаейки се, грабна слушалката:

— Ало?

— В неподходящ момент ли се обаждам? — попита Джаред.

Тя се намръщи на цветята, които лежаха красиво върху зелената опаковъчна хартия.

— Заета съм, ако това имаш предвид.

— В такъв случай няма да те задържам. Мислех си, че може да искаш да доведеш Браян на вечеря във фермата.

Все още намръщена, Савана протегна ръка и взе една роза. Не бодеше.

— Защо?

— А защо не?

— Като за начало, вече съм направила сос за спагети. — Замълча. Той също. — Предполагам, че очакваш в такъв случай да те покана да дойдеш тук на вечеря.

— Да.

Тя завъртя розата в пръстите си, опитвайки се да измисли някаква добра причина да откаже.

— Добре. Но Браян има тренировка по бейзбол след училище. Трябва да го взема в шест часа, така че...

— Аз ще го взема. На път ми е. Значи до довечера.

Нещо сякаш се изплъзваше от ръцете ѝ.

— Казах ти, че всичко това не е необходимо — измърмори Савана. — Цветята.

— Харесват ли ти?

— Разбира се, много са красиви.

— Добре тогава. — Това изглежда уреждаше нещата. — Ще се видим в шест и нещо.

Тя объркано остави слушалката. След още един дълъг поглед към розите реши, че е по-добре да изрови отнякъде ваза.

В шест и петнадесет чу, че по алеята ѝ се задава кола. Внимателно довърши един детайл от илюстрацията на лошата кралица за новото издание на познатата приказка и стана. Докато стигне до кухнята, Браян вече бърбеше по стълбите:

— ... и тогава той изникна, а оня кретен Томи не можа да си измъкне ръкавицата. Топката се върна и го цапардоса по лицето. От носа му шурна кръв и майка му си изкара акъла. Беше върховно. Здравсти, мамо.

— Здравей, Браян. — Савана вдигна вежди при вида на дрехите му. Всеки, сантиметър бе пропит с червеникава кал. — Имаше ли добри изпълнения днес?

— Аха. — Той се запъти право към хладилника да вземе каната със сок.

— На Томи Мардзън му разкъравиха носа — вметна Джаред.

— Чух.

— Майка му направо се разпищя. — Възбуден от спомена, Браян едва не забрави да си направи труда да вземе чаша — докато не улови стоманения поглед на майка си. — Не беше счупен. Само много гот се сплеска.

— Тази вечер ще трябва да поработим върху речника ти.

Браян завъртя очи.

— Никой не говори както пише в книгите. Както и да е, днес имам тройка на контролното по правопис.

— Ще празнуваме. А по математика?

Браян припряно изгълта сока.

— Хей, трябва да се измия — обяви той и стратегически се оттегли на бегом по стълбите.

Савана намигна:

— Мразим делението на големи числа.

— Кой не го мрази? — Джаред ѝ подаде бутилка вино. — Но тройка по правопис не е дребна работа.

Нито френският етикет на бутилката, помисли тя.

— С това спагетите ми ще простеят.

Той одобрително подуши въздуха, изпълнен с вкусни аромати.

— Не мисля.

— Е, поне си свали вратовръзката. — Савана се обърна да вземе тирбушон. — Много е сковаваща. Можеш...

Джаред я обърна за раменете, наведе бавно глава и покри устните ѝ със своите. Тя леко се отдръпна.

— ... да целуваш — довърши Савана с дълга въздишка, хвана тирбушона и отвори бутилката с бързо уверено движение на барман-ветеран. — Хубаво вино и хубави цветя, и всичко в един и същ ден. Ще ми завъртиш главата.

— Това е идеята.

Тя се протегна да свали винените чаши от горната лавица.

— Мислех, че след съкратената версия на „Житие и страдание на Савана Морнингстар“ би трябвало да си разбрал, че не съм от типа жени, които се ухажват с вино и цветя.

Той докосна цветовете на розите, които тя бе поставила в средата на масата.

— Струва ми се, че ти подходжат.

Джаред сгъна вратовръзката, прибра я в джоба си и разкопча яката на ризата си. Савана наля виното.

— Беше грубо от моя страна да не ти благодаря за тях. Затова...
— вдигна чаша тя — благодаря.

— Удоволствието беше мое.

— Браян ще се крие, докато реши, че съм забравила за математиката. Много е глупав. Ако си гладен, мога да го извикам.

— Не бързай. — Докато пийваше от виното, той огледа стаята и се спря по-внимателно на картините.

Цветовете бяха смели, почти конфликтни, а линиите отривисти и темпераментни. Мотивите се меняха от буйно разцъфнали цветя през портрети на живи, одухотворени лица до пейзажи с чепати дървета, скалисти хълмове и бурни небеса.

Това не бе тихо пристанище, помисли Джаред. И не бе нещо, от което човек може да откъсне поглед. Както и от художничката.

— Нищо чудно, че се отнесе с такова пренебрежение към онова, което виси в кабинета ми.

— Никога не съм мислила, че изкуството трябва да бъде студено. — Савана сви рамене. — Ала това е само мое мнение.

— А какво трябва да бъде изкуството според твоето мнение?

— Живо.

— Тогава определено си успяла. — Той се обърна към нея: — Още ли продаваш?

— Ако цената е добра.

— Мислех да помоля Рийгън да се погрижи за моя кабинет. Снаха ми — напомни ѝ Джаред. — Направила е невероятни неща в къщата, която възстановяват заедно с брат ми. Би ли продала някои картини?

Тя внимателно го погледна и отпи от виното. В тази идея се криеше дълбоко спотаен копнеж. Рисуването за нея бе само хоби, напомни си Савана. Какво друго би могло да бъде, след като нямаше съответното образование?

— Вече ти казах, че ще спя с теб.

Джаред успя да се засмее, въпреки че смехът заседна във внезапно пресъхналото му гърло.

— Да, каза ми. Но сега говорим за твоите картини. Готова ли си да продадеш някои от тях?

— Искаш да ги сложиш в кабинета си?

— Струва ми се, че така реших.

Стъпка по стъпка, напомни си тя. Не му позволявай да види колко много би значило това.

— Няма ли да се чувстваш по-удобно с някой хубав пастел?

— Ти имаш страхотен стил. Харесва ми.

Савана се засмя. Стана ѝ приятно.

— Нека първо видим какво ще предложи снаха ти. Тогава ще говорим. — Тя влезе в кухнята да сложи вода за спагетите.

— Добре. Защо не се отбиеш да видиш какво са направили те с Рейф?

— Много бих искала — призна Савана.

— Мога да те закарам след вечеря.

— Имаме домашно — поклати глава тя с искрено съжаление. — Имам чувството, че ще делея големи числа.

— В такъв случай... — взе той бутилката и допълни двете чаши, — ще ти дойде добре малко за кураж.

Савана не очакваше, че Джаред ще остане, след като свършиха вечерята. Определено не бе подготвена да извърти така нещата, че да седне до сина ѝ на кухненската маса, надвесен над учебника по математика.

Поднесе му кафе, докато той превеждаше задачите на бейзболен език. И защо ли не се бе сетила и тя за това, помисли Савана, като гледаше как Браян се запали от идеята?

Защото, трябваше да си признае, цифрите я ужасяваха. Ученето я ужасяваше. Съзнанието, че скоро синът ѝ ще стигне по-далеч, отколкото бе учила тя, едновременно я вълнуваше и засрамваше.

Дори Браян не знаеше за нощите, през които майка му стоеше до късно, дълго след като той бе заспал, и учеше неговите учебници, за да може да му помогне винаги, когато я помоли.

— А сега раздели общия резултат на броя удари от наказателното поле — предложи Джаред и намести роговите си очила.

— Да, да! — В очите на Браян просветна пламъчето на разбирането. — Върховно! — Изплезил език, той старателно, почти благоговейно изписа резултата. В края на краищата, сега ставаше дума за бейзбол. — Провери го, мамо.

Савана внимателно прегледа сметките и широко се усмихна:

— Добре свършена работа. — Целуна го леко по разрошената коса. — И двамата сте се справили отлично.

— А защо аз не получавам целувка? — обиди се Джаред.

Тя се подчини, ала въпреки че целувката бе достатъчно целомъдрена, Браян прихна:

— Ей, трябва ли да го правите точно на масата?

— Затвори си очите — предложи Джаред и отново я целуна.

— Аз изчезвам — съобщи Браян и с трясък затвори учебника.

— Изчезваш и заминаваш право във ваната — довърши Савана.

— О, стига! — Той погледна умолително към Джаред.

— Действително — подзе Джаред, — вярвам, че моят клиент има право на кратък отпуск.

— Така ли? — Но студеният ѝ въпрос бе заглушен от радостния вик на Браян:

— Аха, отпуск! Като например един час телевизия.

— С разрешението на съда. — Джаред хвърли на Браян един предупредителен поглед и сложи ръка на рамото му. — Моят клиент иска да каже, че тридесет минути гледане на телевизия за ободряване след изтърпяване на предишната му присъда е подходяща стъпка към неговото възстановяване. След което той, доброволно и без да обжалва, ще приеме решението на съда.

— В девет и половина лампата да е загасена — процеди през зъби Савана.

— Добре! — Браян размаха юмрук във въздуха и се обърна към Джаред: — Трябваше да искаш един час.

— Това е най-доброто, което можехме да постигнем. Вярвай ми, аз съм твой адвокат.

— Върховно — усмихна се Браян. — Благодаря, господин Макейд. Лека нощ, мамо.

— Много умно говориш — промърмори Савана под носа си, когато синът ѝ се втурна към нейната спалня, в която имаше малък телевизор.

— Не можах да се въздържа. Той ми напомни какво е да си деветгодишно момче и да се чудиш как да спечелиш още един час. Нали няма да ме намразиш?

Тя въздъхна, събра чашите от кафе и ги отнесе в умивалника.

— Не. Беше много мило от твоя страна, че се застъпи за него. Освен това, в края на краищата той този половин час го изпроси от мен.

— Заслужи си го — засмя се Джаред. — Аз също. Нали заедно се мъчихме със задачите по математика.

— И ти ли искаш тридесет минути за... Какво беше? Гледане на телевизия за ободряване?

— Не. — Той свали очилата и ги пхна в джоба на ризата си. — Искан да се разходиш с мен в гората. — Савана вдигна вежди и погледна към стълбите. Той я хвана за ръката. — Няма да се отдалечаваме. Хей, Брай, ние с майка ти отиваме на разходка.

— Върховно — долетя разсеяният и явно безразличен отговор.

Джаред свали джинсовото ѝ яке от закачалката на кухненската врата.

— След залез-слънце става студено.

— Само в гората — предупреди го тя. Оттам можеше да чуе, ако Браян я повика.

— Само в гората — съгласи се той и хвана ръцете ѝ. — Чувстваш ли се самотна тук, като по цял ден си сама?

— Не. Обичам да съм сама. — Излязоха заедно в прохладния въздух. Небето бе толкова ясно, че звездите светеха почти болезнено в очите. — Обичам тишината.

Тръгнаха по неравните стъпала, издълбани в склона, после по тясната алея, където започваха сенките на дърветата.

— Тук целунах първото си момиче.

Едва раззелениящите се дървета се разтвориха гостоприемно.

— Така ли?

— Да. Братовчедка ми Джоани.

— Братовчедка ти ли?

— Трета братовчедка — уточни Джаред. — По майчина линия. Имаше дълги златисти къдрици, очи с цвят на юнско небе и моето сърце. Бях на единадесет години.

— Късно си пораснал — засмя се Савана.

— Тя беше на дванадесет.

— Значи харесваш по-възрастни жени.

— Сега като го казваш, мисля, че това беше едно от нещата, които ме привличаха в нея. Подмавих я в гората една уханна лятна вечер, когато залязващото слънце аленееше зад планините и птиците започваха да пеят нощните си песни.

— Много романтично.

— Беше по Богоявление. Събрах целия си потен кураж и я целунах точно до първия завой на поточето, където въздухът бе пълен с летен здрач и аромат на орлови нокти.

— Звучи много сладко.

— Щеше да бъде, ако братята ми не ни бяха проследили. Бяха се скрили да гледат и се развикаха като караконджули. Братовчедката Джоани се втурна обляна в сълзи към фермата. Разбира се, братята ми още седмици наред ме задяваха, така че трябваше да се сбия с всеки от тях, за да спася честта си. Девин ми счупи пръста, а аз загубих интерес към Джоани.

— Това също е сладко. Лекуване от любов.

— Оттогава научих някои неща за целуването на красиви момичета в гората.

Когато я обърна в ръцете си и устните му докоснаха нейните, Савана трябваше да признае, че е прав. Бе научил доста неща.

— Къде е сега братовчедката Джоани?

— В един хубав мезонет в покрайнините на Вирджиния, с три деца и работа на половин ден като брокер на недвижими имоти. — Въздъхна и притисна устни към слепоочието ѝ. — Все още има златни къдрици и летни очи.

— Още един дух в гората на Макейд. — Савана погледна назад между дърветата. Виждаше светлините на къщата. Синът ѝ там бе в безопасност. — Разкажи ми за другите.

— Най-известни са двамата ефрейтори. Единият бил със синя, другият със сива униформа. По време на битката край Антиетам и двамата се отделили от частите си. — Прегърна я през рамо и продължиха да вървят по-близо. — Срещнали се тук, в гората, две момчета, едва започнали да се бръснат. От страх или от чувство за дълг, а може би и от двете, се нападнали. И двамата били тежко ранени и отпъззели в различни посоки. Единият към фермата.

— Вашата ферма?

— Аха... Юнионистки войник, прободен от вражеския щик. Прапрадядо ми, който не симпатизирал особено на Севера, го намерил край бараката за опушване на месо. Разправят, че видял в това умиращо момче собствения си син, когото загубил край Бул Рън, затова го внесъл в къщата. Направили за него каквото могли, ала било

твърде късно. Той умрял на следващия ден, и понеже се страхували от репресии, го погребали в една от нивите, без надгробен паметник.

— Значи е загубен — прошепна Савана. — И обитава гората, защото не може да намери пътя си към дома.

— Сигурно това е близо до истината.

— А другият ефрейтор?

— Сигнал до къщата на Барлоу. Един слуга го внесъл вътре и стопанката била готова да се погрижи за него, но съпругът ѝ го застрелял.

Тя не трепна. Бе викнала с жестокости, малки и големи.

— Защото не е видял в него момчето, а вражеската униформа?

— Да. Затова стопанката на дома, Абигейл Барлоу, напуснала съпруга си и заживяла в усамотение. Две години по-късно починала.

— Тъжна история. Ненужната смърт създава неспокойни духове. Въпреки това винаги чувствам това място... — Савана затвори очи и подложи лице на лекия ветреца. — Толкова... гостоприемно. Те просто не искат да бъдат забравени. Да ти кажа ли къде са се били?

Нещо в тона ѝ го накара да я погледне:

— Защо?

Тя отново отвори очи — по-тъмни от сенките на гората, по-загадъчни от нощта.

— Петдесет метра на запад, до една купчина камъни и едно чепато дърво.

Джаред почувства как студени пръсти го хващат за врата. Ала нейните ръце бяха в неговите.

— Да. Седял съм там на камъните и съм слушал ударите на щикове.

— Аз също. Но се чудех кой се е бил и защо.

— Това често ли ти се случва? — Може би причината бе в това, за което говореха, може би в настроението на нощта, а може би в очите ѝ, толкова тъмни, толкова бездънни, че всеки мъж блажено би се удавил в тях.

— Твоят прапрадядо е бил фермер, който видял едно умиращо момче и се опитал да го спаси. Моят е бил шаман, който виждал видения в огъня и се опитвал да ги разгадае. Ти все още се опитваш да спасяваш хората, нали? А аз все още се опитвам да разгадавам видения.

— Ти да не си...

— Медиум? — Савана се засмя. — Не. Аз чувствам нещата. Всички ги чувстват. Най-силната част от родовата ми памет приема тези чувства, уважава ги, цени ги. Когато напуснах Оклахома, аз следвах чувствата си. Знаех, че ще намеря мястото си. И ми трябваше да погледна само веднъж тази къща, тези скали, тази гора, за да разбера, че съм дошла у дома. Първия път, когато те видях да вървиш по тревата, вече знаех, че ще стигна дотам да те чакам. — Наклони се напред и леко докосна устните му със своите. — А сега знам, че трябва да се връщам, за да сложа сина си да спи, преди да е нападнал хладилника.

— Савана... — Хвана отново ръцете ѝ, преди да се бе обърнала. Погледът ѝ, настойчив и изгарящ, бе прикован към лицето му. — Какво чувство имаш, накъде отиваме ние с теб?

Тя усети как по гърба ѝ пропълзля топлина, после студ, после отново топлина. Ала отговори небрежно:

— Открила съм, че когато гледаш прекалено напред в бъдещето, се препъваш в настоящето. Нека мислим само за сега.

Когато той вдигна ръката ѝ към устните си, Савана осъзна, че и сега има достатъчно тревоги.

Изчака до края на седмицата, преди да се възползва от предложението на Джаред да отиде в имението на Барлоу. Имението на Макейд, поправи се тя, изненадана, че бе свикнала с името, с което в града наричаха старата каменна къща на хълма.

Фамилията Барлоу не бе живяла в нея вече повече от петдесет години. Последното семейство, една двойка от северната част на областта, я бяха купили, поживели за кратко време в нея и я бяха напуснали преди двадесет години. Оттогава къщата непрекъснато се обявяваше за продан, но никой не се бе решил да я купи.

Преди Рейф Макейд.

Савана мислеше за това, докато изкачваше стръмната алея. Някой бе започнал да разчиства избуялите храсти и къпини, ала това щеше да е тежка работа. Някой, реши тя, щеше да има нужда от доста голямо въображение.

Самата къща бе триетажна, иззидана от красиви камъни. Високи прозорци, заоблени прозорци, прозорци с пречки — и всичките светеха. Повечето са били остъклени само преди няколко месеца — или поне така й каза госпожа Метц, когато онзи ден я хвана на пазара.

Имаше две тераси. От горната бяха започнали да смъкват парапета. И с право, реши Савана. Той бе изгнил, провиснал и без съмнение опасен. Но долният бе очевидно нов, все още небоядисан и прав като войска на парад.

До източното крило бе издигнато скеле, а в обраслия двор бяха натрупани купчини материали, покрити с найлони. Тя спря зад един натоварен пикап и изключи мотора.

Почука и някой извика в отговор — леко раздразнено, доколкото можеше да съди по тона. Влезе и се спря, изненадана от залялата я вълна от чувства. Смах и сълзи, ужас и щастие — усещанията се стовариха върху нея и се отляха като разбила се вълна.

Видя мъжа на върха на стълбите, усмихна се и пристъпи напред.

— Джаред, не очаквах да те видя тук. О!

Веднага разбра грешката си. Това не бе Джаред. Очите бяха потъмнели, косата малко по-дълга и определено по-лошо подстригана. Лицето на Джаред бе мъничко по-слабо, веждите по-извити.

Ала усмивката бе същата, смъртоносна като стрела, изпратена от лъка на голям майстор.

— Аз съм по-хубав — съобщи мъжът.

— Трудно е да се каже. Приликата е почти невероятна. — Савана протегна ръка. — Ти трябва да си Рейф Макейд.

— Виноват.

— А аз съм...

— Савана Морнингстар. — Не стисна ръката й, само я задържа и в същото време я огледа от главата до петите с опитния поглед на познавач. — Рийгън беше права — реши той.

— Моля?

— Срецнали сте се с жена ми миналата събота в нейния магазин. Тя ми каза да си представя Айрис, но това нищо не ми говореше, така че каза да си представя жена, която като направи десет крачки, може да спре сърцето на мъжа, а като направи пет, може да го накара да падне на колене.

— Това е голям комплимент.

— И много верен. Джаред каза, че може да дойдеш. — Той пхна пръсти в колана с инструментите си.

— Не искам да прекъсвам работата ти.

— Моля ти се, прекъсни работата ми. — Отново тази усмивка. — Просто си убивам времето, докато Рийгън се върне от магазина. Ние живеем тук временно. Искаш ли една бира?

Това беше от типа мъже, които разбираше и с които се чувстваше спокойно.

— Като спомена за това, идеята не е лоша.

Ала не бе направила и две стъпки зад него, и се закова на място и се вторачи в стълбата.

— Какво има? — обърна се заинтригуван Рейф.

— Там... Беше там, на стълбите.

— Мислех, че Джаред ти е казал за духовете.

Савана усети слабост, пръстите ѝ се разтрепериха.

— Разправи ми, че имало един млад войник от Конфедерацията и Барлоу го застрелял, след като един слуга го внесъл в къщата. Но не ми каза... Не ми каза къде е станало това. — Подчинявайки се на непреодолимия импулс, тя тръгна с натежали крака към стълбата. Студът я прониза като нож в сърцето. Кокалчетата на ръката ѝ, впита в перилата, побеляха.

— Тук. — Едва произнасяше думите. — Тук на стълбите. Усещал е аромата на рози, надежда, а после... Искан е само да си отиде у дома.

Отърси се, направи крачка назад, после още две и се обърна.

— Бих изпила една бира.

— Да — въздъхна Рейф. — Аз също.

— Често ли... Ъ-ъ-ъ... Правиш такива неща? — попита Рейф, докато отваряше двете шишета в кухнята.

— Не — отсече твърдо Савана. — Има някои места тук наоколо... Тази къща, гората там... — Погледна през прозореца. — Има едно място на моя склон, където засадох цветя, и някои места на полесражението, които ти късат сърцето. — Мъчително се отърси от мислите си и взе бирата, която Рейф ѝ подаваше. — Остатъци от чувства. Истинските са били през миналия век.

— Веднъж сънувах един сън. — Бе казал за това само на Рийгън, ала сега му се стори подходящо. — Тичам през гората, а сивата ми униформа е оплискана с кръв. Искам само да се прибера у дома. Срам ме е, но умирам от ужас. И тогава виждам него, другия войник, врага. Гледаме се десетина удара на сърцето, после се сбиваме. Битката е жестока и безсмислена. После идвам тук, допълзвам тук. Мисля, че съм си у дома. Когато я виждам, когато тя ми говори и ми казва, че всичко ще бъде наред, аз ѝ вярвам. Някой ме носи нагоре по стълбите, а тя върви до мен. Мога да усетя аромата ѝ, аромата на рози. После тя извиква, обръща се към някой, който слиза по стълбите срещу нас. Когато вдигам очи, го виждам. И пушката. И после всичко свършва. — Рейф отпи дълга глътка. — Това, което остава най-дълго, дори когато всичко е свършило, е, че аз просто исках да се върна у дома. Не съм го сънувал от два месеца.

— Може би защото вече си у дома.

— Така изглежда. — Внезапно той се усмихна и вдигна бутилката си да се чукне с нея. — Ама че запознанство! Ще разгледаш ли тук, или искаш да пропуснеш?

— Не, бих искала да разгледам. Свършили сте доста работа.

— Да-а. — Кухнята бе далеч, помисли Рейф, ала барът вече бе вграден и покрит с топло сини плочи, които се подчертаваха от млечнобелите нови електроуреди и от блестящите остъклени шкафове от жълт бор. — Рийгън беше непреклонна. Каза, че ако има кухня, в която може да се работи, и завършена баня, би поживяла за малко в жилище в ремонт.

— Изглежда практична жена.

— Такава си е. Ела, ще те разведе. — Хвана я за ръка и я поведе назад към коридора.

— Бих искала да започна от горния етаж — спря го Савана, преди да бе отворил вратата вдясно.

— Разбира се. — Повечето хора предпочитаха да започнат от гостната или от библиотеката, но на него му беше все едно. Когато тръгнаха, я усети как се поколеба, напрегна се и потрепери. — Вече никой не го усеща — вметна той. — От седмици.

— Щастливци — успя да произнесе тя и изпита облекчение, когато най-после изкачиха стълбите. Погледна зад строителните

материали, кофите и инструментите и видя стени, построени да издържат векове.

— Завършихме... — Рейф млъкна, когато Савана се отвърна от спалнята, принадлежала някога на стопанката на къщата, а сега с любов поправена, преобразена и мебелирана. Без да каже нищо, тръгна след нея към отсрещното крило.

Вратата бе свалена от тази стая — стая с дълги прозорци, които гледаха към покрайнините на града. Стените бяха боядисани в наситен зелен цвят, а широкият украсен перваз — в слонова кост, за да подхожда на мрамора на камината. Подът бе изциклен съвсем неотдавна. Тя долови миризмата на дървесен прах. Малката стая отзад — може би стаята за прислугата — бе преустроена на баня.

— Стаята на господаря — промърмори Савана.

— И ние решихме, че сигурно е било така. — Той изненадано се загледа как тя мина от вратата до прозореца, оттам до камината.

О, това наистина е била неговата стая, на господаря Барлоу. Савана бе сигурна. Оттук е оглеждал града и се е отдавал на мислите си. Тук е водил някоя от младите прислужнички в леглото, доброволно или не, а после е спял безсъзнателен сън без никакви сънища.

— Бил е мръсник — каза тя тихо. — Е, не е оставил след себе си кой знае какво. — С усмивка се обърна към Рейф: — Свършили сте чудесна работа.

Рейф потърка брадичката си.

— Благодаря. Ти си магьосница, Савана.

— Понякога. Случвало ми се е на панаир да гледам на ръка. Всъщност, доста досадна работа. Това тук е много по-интересно. — Мина покрай него, излезе в коридора и се насочи право към стаята на господарката. — Много е красиво.

— Постарахме се. — От прага той също огледа стаята. Усети аромат на рози и на Рийгън. — Това ще бъде нашият апартамент за медения ни месец.

— Идеална е.

И имаше предвид точно това. При всичките си пътувания никога не бе виждала нещо толкова прекрасно. Тапетите на рози, нежни като чайна градина, бяха обточени с дърво в розов оттенък. Красивите извити прозорци бяха покрити с дантелени пердета, през които слънчевата светлина струеше върху полирания под. Насред стаята

имаше широко легло, покрито с дантелен балдахин. На камината бяха разположени свещи в тънки свещници от слонова кост, изгорели до различни височини. Над елегантната тоалетка висеше кръгла лампа. Малки фотьойли, масички със заоблени ръбове, светлорозова ваза, пълна със слънчеви нарциси.

Не, наистина никога не бе виждала нещо толкова прекрасно. И как ли би могла да види? Животът ѝ бе преминал в мръсни фургони, пренаселени стаи и шумни мотели.

Завистта я връхлетя толкова бързо, че тя премигна.

— Джаред каза, че жена ти е направила вътрешното обзавеждане.

— Най-вече тя.

Какво ли би било да имаш такъв изискан вкус, зачуди се Савана. Да знаеш точно кое къде трябва да се постави?

— Много е красиво — повтори тя. — Когато сте готови за откриването, ще трябва да разгонвате гостите си с пръчка.

— Гласим го за септември. Малко е оптимистично, ала може и да успеем. — Той обърна глава при звука на отварящата се долу врата и погледът му се промени. — Това е Рийгън.

Савана видя лично на какво прилича един Макейд, когато е много влюбен. Още една змия на завистта изненадващо се сви в гърдите ѝ.

— Нагоре, скъпа — извика Рейф. — Аз съм в спалнята с една страхотна жена.

— И това трябва да ме изненада ли? — Рийгън влезе в стаята. — Здравей, Савана. — Това бе всичко, което тя успя да каже, преди Рейф да обвие ръце около врата ѝ и да я притисне към себе си в една дълга целувка за добре дошла. — Здравей, Рейф.

— Здравсти.

Те засияха един срещу друг. Савана не се сети за друга дума. Освен ако думата бе „съвършенство“. Рийгън Макейд, с блестящата си кестенява коса, с изящното си лице, с чаровната бенка до устните си, с прекрасните си сини очи с цвят на лятно небе изглеждаше съвършена, когато обви ръка около съпруга си.

Дрехите ѝ бяха идеално скроени — тъмносин блейзър и свободни, широки панталони, красива бяла риза с медна игла на яката.

Излъчваше аромат на сексапилна жена. Не превзета, не предизвикателна, просто съвършена.

Савана се почувства като мърлява амазонка, налетяла на принцеса.

— Развеждам Савана из къщата — обясни Рейф.

— Прекрасно. — Рийгън отметна назад косата си и на ръката ѝ проблеснаха пръстени. — Какво мислиш досега?

— Чудесно е. — Савана си спомни за бирата в ръката си и я надигна.

— Да не спираме дотук. — С приятелска усмивка Рийгън ги поведе навън. — Джаред тази сутрин се обади в магазина и каза, че иска да преустрои кабинета си.

— Крайно време беше — забеляза Рейф. — Там е весело колкото в мавзолей. Бяло и сиво. Все едно да работиш в гроб.

— Ще го оправим. — С безкрайна самоувереност и ентузиазъм Рийгън започна да ги развежда из къщата.

Всяка стая, независимо дали бе готова или в ремонт и пълна само с прах и паяжини, нанасяше поредния удар върху самочувствието на Савана. Тя не знаеше нищо за красиви антики, скъпи килими или оригинални пердета.

И не искаше да знае.

— Джаред е много впечатлен от твоите картини — продължаваше Рийгън, докато слизаха към първия етаж. — Очевидно те са го вдъхновили да направи нещо за работното си място. Много бих искала да видя нещо от твоите работи.

— Не е кой знае какво. Аз нямам никакво образование.

Савана огледа гостната на първия етаж, с извитите ѝ дивани и елегантни масички и пяхна ръце дълбоко в джобовете си. Мраморната камина блестеше като огледало, край нея бяха подредени полирани месингови маши и пиростии. И всичко, до последната свещ, бе съвършено.

— Нито една от моите картини не би подходжала тук, това е сигурно. Нито пък в кабинета на един адвокат. Благодаря, че ме разведохте из къщата. И за бирата — добави тя и подаде на Рейф празната бутилка. — Трябва да прибера детето си.

— О! — Изненадана от бързането ѝ, Рийгън я изпрати до вратата. — Ако през почивните дни имаш време, аз мога да погледна

моя график, за да прегледаме заедно цветовете и разположението.

— Имам много работа. — Савана рязко отвори вратата. Нямаше търпение да се махне оттук. — По-добре го направи сама. Довиждане, пак ще се видим.

— Добре, но... — Вратата се затръшна пред лицето на Рийгън и тя спря наред думата. Обърна се недоумяващо към Рейф: — Защо е всичко това?

— Не питай мен. — Той замислено прекара ръка през блестящата коса на жена си. — Тази жена е магьосница, мила моя. Ела да седнем и ще ти разкажа.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Джаред спря колата си пред къщата, бе озадачен, леко раздразнен и доста заинтригуван. Не му бе отнело много време да научи, че Савана само дето не бе избягала от къщата на брат му и се бе отказала от работата, която той ѝ бе предложил.

Смяташе да получи обяснение.

Видя Браян и Конър на двора и им помахна. Те му отговориха с приветствен вик и отново се заеха с важната работа да хвърлят една бейзболна топка.

Никой не отговори на почукването му, затова влезе без покана. Пък и едва ли би чул поканата през гръмкия рокендрол, който тресеше къщата. Ориентирайки се по звука, се насочи към кухнята и оттам към съседната стая.

Тя се бе навела над работната маса. Бялата и няколко номера по-голяма мъжка риза, която носеше, бе оплескана с бои. Косата ѝ бе вързана на конска опашка, джинсите ѝ бяха на дупки, а краката ѝ — боси.

— Хей!

Савана не вдигна поглед. Лицето ѝ остана съсредоточено върху тънката четка, потопена в искрящо червена боя, с която работеше.

Той огледа разхвърляната стая, която имаше и врата, водеща навън. Явно Савана или нямаше време да я оправи, или не ѝ трябваше по-уютна обстановка, за да работи.

Ярката светлина, струяща през прозорците, подчертаваше всяка пращинка. Подът бе покрит със стар линолеум, опръскан с боя. По недовършените дървени стени небрежно бяха окачени брезенти, а железните лавици бяха претрупани с бутилки, буркани и консерви. Миришеше на терпентин.

За негово облекчение той видя и малкия касетофон, който заплашваше да проглуши ушите му. Приблужи се до него, спря го и едва не потрепери от внезапната тишина.

— Не ми пипай музиката! — избухна Савана.

— Ти очевидно не ме чу.

— Аз очевидно работя. — Тя хвърли четката си в един буркан с вода и взе друга. — Изчезвай.

Очите му пламнаха, но Джаред продължи с подчертана любезност:

— Да, бих изпил една бира, благодаря. Да ти донеса ли и на теб?

— Работя — повтори Савана.

— Виждам. — Без да обръща внимание на ругатнята, изпратена по негов адрес, той се надвеси над масата.

Лошата кралица бе почти завършена и лицето ѝ бе ужасно в своята красота. Тялото ѝ бе високо, елегантно, обвито в пурпур и хермелин. Златната ѝ корона бе остра като бръснач и по края ѝ зловещо блестяха скъпоценни камъни. В тънката си, царствено протегнатата ръка, държеше червена ябълка.

— Страхотно — забеляза Джаред. — Зла до мозъка на костите си. Това от „Снежанка“ ли е?

— Не, от „Тримата глупаци“ е. Тъмниш ми.

— Извинявай. — Той се отмести леко, макар да знаеше, че всъщност тя не искаше точно това.

— Не мога да работя пред публика — процеди Савана през зъби.

— Мислех, че си работила по улиците.

— Това е различно.

— Савана... — Без да губи спокойствие, Джаред изтри червеното петно от бузата ѝ. — Казаха ли ти Рейф или Рийгън нещо, с което да те обидят?

— Защо биха ми казали такова нещо?

— Точно това искам да знам.

— Те бяха безкрайно любезни. Безкрайно. — Той само вдигна вежди и тя изсумтя: — Брат ти ми хареса, много ми беше приятно да разгледам къщата. Тя е очарователна. А снаха ти е просто възхитителна.

Значи това е женска история, реши Джаред и предпазливо отстъпи:

— Да нямаш някакъв проблем с Рийгън?

— Кой би могъл да има проблем с Рийгън? Просто не бихме могли да работим заедно. Освен това, не искам моите картини да висят в твоя кабинет.

— Така ли? Това пък защо?

— Защото не искам. Имах достатъчно време да помисля и реших, че предложението ти не ме интересува. — Погледна го студено. — По никакъв начин не ме интересува. Така че откажи се.

Той беше много бърз. Въпреки адвокатския му костюм, Савана би трябвало да предположи, че ще реагира бързо. Преди да бе мигнала, Джаред я вдигна от стола и впи ръка в рамото ѝ.

Кое то обаче не ѝ пречеше да говори.

— Казах ти да не ме хващаш, освен ако не те помоля.

— Да, каза ми. Ти си ми казвала много неща. — Хвана здраво и другото ѝ рамо и видя как очите ѝ пламнаха. — А сега защо не ми кажеш какво става тук?

— Не съм длъжна да ти давам обяснения. Мислиш си, че само защото съм ти разрешила два пъти да ме целунеш, и вече съм ти длъжна? Много мъже са ме целували. Не съм длъжна на никого.

Ударът бе премерен добре. Той бе изненадан колко силно го заболя.

— Поне от възпитание ми дължиш някакво обяснение.

— Не ми пука за възпитанието.

— Прекрасно! — Тогава не би допуснал то да попречи и на него. Дръпна я силно към себе си и яростно, гневно я целуна.

Тя не понечи да се бори. Инстинктът я предупреди, че би станало по-лошо. Знаеше, че студенината в такива случаи действа по-силно от горещата съпротива.

Ала и тялото, и съзнанието ѝ изневериха. Савана потрепери.

Това го наелектризира — бързото, несъзнателно трепване, тихият, безпомощен стон. Но гневът още гореше в него и Джаред се отдръпна рязко.

Лицето ѝ бе зачервено, дишането ѝ неравномерно. По очите ѝ разбираше, че тя иска същото, което иска и той. В момента това само го вбеси още повече.

— Аз пък ти дължах това. Сега можеш пак да ми кажеш, че не те интересува.

Интересуваше я. Интересуваше я един мъж да я погледне поне веднъж така, както бе видяла Рейф да гледа Рийгън. И, ох, бе отчайващо да чувства тази нужда в себе си.

— Много бързаш, а? — С нарочно оскърбителен жест го погали по бузата. — Разбира се, скъпи, когато имам време.

— Да те вземат дяволите, Савана!

— Виждаш ли? — Тя въздъхна и поклати глава. — Знаех си, че ще го приемеш лично. Ти си този тип. А, както ти казах, това не е моят тип. На външен вид си страхотен и си много пламенен. Обаче... — вдигна ръка и дръпна вратовръзката му — просто си много традиционен и прекалено голям тежкар. А сега, адвокат Макейд, нали знаеш всичко за посегателството върху частната собственост и за неприкосновеността на дома. Ще те помоля много любезно да си отидеш, тъй като ти обичаш нещата да са много любезни. Нали не искаш да се обадя на брат ти, големия лош шериф?

— Какво, по дяволите, ти става?

— Просто виждам реалността. А сега си отивай, Джаред, преди да съм спряла да говоря любезно.

За нищо на света не би й се молил. И за нищо на света не би й позволил да види, че го бе засегнала там, където никога не бе очаквал, че може да бъде засегнат. Ледена гордост просветна в очите му. Той се обърна и излезе, без нито дума повече.

Когато го чу как запали колата си и се спусна надолу по алеята, Савана се облегна отново на масата и затвори очи.

Тя разреши на Браян да покани Конър, както му бе обещала, и до късно през нощта се радва на шума на двете буйни момчета. В събота бе на трибуните и викаше за сина си и неговия отбор. И ако от време на време се оглеждаше за един висок мъж с тъмна коса и зелени очи, никой друг не знаеше за това.

По настояване на Каси остави двете момчета у тях в събота следобед. Сама у дома, дълго крачи из къщата, въртя се в тишината и накрая се зае отново с работата си.

Кралицата бе готова, ала й оставаше да нахвърли принца. За нейната Снежанка не подходеше никакъв мекушав страхливец със замечтани очи, реши Савана и се надвеси с молива над дебелия скицник. Нейната Снежанка заслужаваше огън, страст, обещание за безкрайно щастливо бъдеще.

Нищо чудно, че първата скица приличаше на Джаред Макейд. Убиец на дракони, човек, който създава неприятности, помисли тя с мрачна усмивка. Кой е казал, че принцовете трябва да са любезни? Не са ли спечелили повечето от тях трона си в битка?

Да, можеше да си представи Джаред като принц от приказка. Нейната приказка. Приказка, вдъхновена от легендите и предавана през вековете, преди да се смекчи и замъгли, за да приспива децата, вместо да ги плаши.

Воин, отмъстител, авантюрист. Да, това бе принцът, когото искаше да създаде.

Започна да се забавлява. Познатият процес на съживяване на нещо чрез сърцето, ума и ръцете бе винаги пленителен, ако не и винаги успокояващ.

Имаше късмет, напомни си тя, че бе постигнала всичко това. Не бе имала уроци по рисуване в живота си, само откраднати мигове с бележник и цветни моливи. Мечти, които никой никога не бе разбирал.

Да, имаше късмет, защото тази работа и заплащането за нея ѝ позволяваха да отделя време за рисуване, да го утвърди като безвредно и не безумно скъпо хоби.

Бързо, водена от усета си, започна да добавя подробности към скицата — трапчинка в ъгъла на чувствените устни, самоуверено извити вежди, прозиращи под мантията мускули, опасни очи, които със сигурност щеше да оцвети в зелено.

Е, ако не друго, запознанството с Джаред Макейд ѝ бе дало поне идеалния модел. Илюстрацията щеше да стане добра. Не би могла да иска повече.

Никога не би трябвало да допуска да се хване на идеята да рисува за Джаред или да му продава картини, които бе рисувала за себе си.

Звукът на колата я стресна. Савана се опита да угаси пламъчето надежда.

Но когато отиде до вратата, видя Рийгън Макейд. Двете жени се изгледаха студено. След един дълъг момент Савана отвори вратата и направи крачка назад.

— Не знам какво има между теб и Джаред — започна Рийгън без предисловия. — И ако мислиш, че не е моя работа, грешиш. Ние сме едно семейство. Ала бих искала да знам защо не можеш да ме понасяш

дотождва, че не искаш да приемеш една потенциално съблазнителна работа само защото от време на време ще работим заедно.

— Не искам тази работа.

— Това е лъжа.

Очите на Савана светнаха.

— Виж какво, сестро...

— Не, ти виж. — Рийгън забодe пръст в гърдите й. — Не е необходимо да сме приятелки. Аз си имам приятелки. Макар че се чудя как и двете можем да сме приятелки с такова мило същество като Каси Долин. Тя мисли, че си възхитителна и не е моя работа да й казвам, че си просто една грубиянка. Ти си се заинтересувала от тази работа, когато Джаред ти я е предложил. Достатъчно си се заинтересувала, за да дойдеш у нас. И според Рейф всичко е вървяло по мед и масло, докато не съм се появила аз. Е, какъв ти е проблемът... сестро?

Савана усети как гневът й отстъпва пред учудването и неволното възхищение. Не виждаше ли тази жена, че Савана е достатъчно едра, за да я прекърши като вейка?

— Мисля, че току-що ми го каза.

— Защо тогава не ми го кажеш и ти?

— Не ми харесва как изглеждаш.

— Ти... Моля?

— Нито как ходиш. — Савана се усмихна, довольна от себе си. — Мога ли да позная? Частно образование, танци в местния клуб, абитуриентски бал.

— Никога не съм била абитуриентка. — Ако не бе толкова ядосана, Рийгън би се обидила. — Но какво общо има това?

— Изглеждаш, сякаш току-що си излязла от някое от онези модни списания.

Рийгън вдигна ръце:

— Това ли било?

— Това било.

— Е, ти пък изглеждаш като някоя от онези статуи, пред които мъжете са принасяли в жертва девственици. Ала аз не те обвинявам заради това.

Още една минута се мръщиха една на друга. После Савана въздъхна и сви рамене:

— Имам чай с лед.

— С удоволствие.

Докато пиеше втората си чаша, Рийгън се разхождаше из хола и се оглеждаше. Спря се пред един пейзаж със скалисти хълмове и дървета в яростна есен.

— Тази — реши тя. — Трябва му тази на мястото на онези ужасни бели орхидеи.

— Мислех, че повече биха ти допаднали орхидеите. — Рийгън се обърна и присви очи и Савана за пръв път истински се усмихна: — Да, виждам, че не съм била права.

— Зелено и бледолилаво — оповести Рийгън. — Тъмнозелено. И всички онези столове в чакалнята трябва да се махнат. Избрала съм два стола с дълбоки възглавници и високи облегалки. Кожени. И си представям масивно дърво и битови килими на мястото на онова сиво море от стена до стена.

Да, разбира се. Савана вече го виждаше. Явно Рийгън Макейд бе жена, която знаеше какво иска.

— Слушай, не че нямам самочувствие, но наистина ли мислиш, че моите картини подхождат на твоя вкус... Или на Джаред?

— Да. Освен това, като се вземе предвид всичко, мисля, че ние с теб ще работим добре заедно. — Рийгън протегна ръка и зачака: — Е, ще накараме ли Джаред да си вземе отпуск, за да го измъкнем от онзи гроб?

— Да. — Савана пое изящната ръка с блестящите по нея гривни. — Защо пък не?

По-късно, докато се разхождаше из гората, Савана трябваше да признае, че бе направила нещо, което не можеше да понася у другите. Бе погледнала онова, което се вижда на повърхността, и си бе направила извод. Всичко, което бе видяла — а може би всичко, което бе поискала да види, когато погледна към Рийгън Макейд — бе елгантност, привилегии и класа.

Ала кой би разбрал, че под тази полировка се криеше такова момиче?

Тя би трябвало да разбере.

И когато видя Джаред, който седеше на един камък и спокойно пушеше, осъзна, че бе знаела, че ще го намери там.

Седна до него и му взе пурата. Той не каза нищо. Тишината бе прекрасна, изпълнена с птичи песни и шумолене на вятър.

— Дълга ти извинение. — Не че чак й заседна на гърлото, но му върна пурата. — Аз бях... Онзи ден ме хвана в лош момент.

— Така ли?

— Не го изкарвай толкова лесно, Макейд.

— Няма.

Савана сви нервно рамене и кръстоса крака под себе си.

— Не бях съвсем искрена с теб. Има много неща, които нямам нищо против да правя, ала лъжите не ми подхождат. Искях тази работа. Бих я приела. Но се чувствах... уплашена. — Думата остави лош вкус върху езика й.

— Уплашена? — Това бе последната причина или оправдание, които бе очаквал да чуе от нея. — От какво?

— Като начало, от снаха ти.

— Рийгън? — Мрачното настроение, в което бе потънал през последните двадесет и четири часа, отстъпи на искрено учудване. — Ох, не мога! — Джаред избухна в смях.

Вбесена, тя скочи от камъка и се извъртя към него.

— Имам право да се плаша, от каквото си искам. Имам право да се чувствам точно както реша да се чувствам. Не ми се смей!

— Извинявай. — Той предвидливо се изкашля и вдигна поглед към нея. — Защо те изплаши Рийгън?

— Защото е... Защото е шик, и хубава, и умна, и успява. Тя е всичко, което аз не съм. Чувствам се добре като това, което съм, такава, каквато съм, ала когато видиш някой такъв, това ти напомня какво никога няма да бъдеш и какво никога няма да имаш. Не обичам да се чувствам неспособна или глупава. — Отвратена от себе си, пхна ръце в джобовете си. — И не очаквах, че толкова ще я харесам. Тя преди малко ми дойде на гости.

— Помислих си, че може да го направи. Рийгън обича да се изправя лице в лице с нещата. — Джаред замислено огледа върха на пурата си. — Попитай я някой път за нощта, когато играеше билиард в кръчмата на Дъф с тясна червена миниполичка и накара Рейф да сдъвче щеката си за билиард.

Савана почти се усмихна, възхитена от този образ.

— Ще трябва да я попитам. Бих искала да се заема с картините в кабинета ти, ако все още те интересува.

— Интересува ме. — Той ѝ подаде пурата, но тя поклати глава, затова дръпна за последен път и старателно я загаси в камъка.

— Не бях съвсем искрена и за някои други неща. — Това ѝ се случваше за пръв път и не бе съвсем сигурна как да изрази нещата, затова реши да ги каже просто: — Аз имам чувства към теб, Джаред. Някак си сами изникнаха. Те ме безпокоят.

Той я погледна, а прекрасните му очи бяха много сериозни и много студени. Колко ли свидетели бяха рухнали под този силен поглед?

— С мъжете е по-лесно да се справиш, когато няма намесени чувства — продължи Савана. — Може и да не съм разбрала правилно, ала ми се стори, че ти се опитваш да започнем някакви отношения, а аз имам ужасен късмет с такива връзки. Затова започнах да мисля за това и за някои други неща и реших, че е най-добре да избягам.

Джаред не каза нищо — абсолютно нищо — и тя се предаде. Започна да рови с крак прахта по пътеката.

— Просто така ли ще седиш тук?

— Слушам — каза той тихо.

— Добре, виж сега, аз имам дете, за което трябва да се грижа. Не мога да си позволя да се обвържа с някой и той да започне да значи за него нещо, което не е реалистично. Знам как да внимавам за това, как да държа нещата под контрол.

Сега Джаред се изправи, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Мен ли ще държиш под контрол, Савана?

Тя се страхуваше, че ако я докосне, ще отскочи като попарена.

— Не мисля. Там е въпросът. Изпитвам определени чувства към теб.

— Това е интересно. — Не бе допускал, че може да изглежда толкова безпомощна. — Защото и аз изпитвам такива чувства към теб.

— Така ли? — Ръцете ѝ останаха свити на юмруци в джобовете. — Добре.

— Добре — повтори той и пристъпи напред. Протегна ръка към бузата ѝ и устните си към нейните.

Савана не бе свикнала да я целуват така. Все едно, че това бе всичко — все едно, че тя бе всичко — което имаше значение.

Почувства се слаба и замаяна. Напрегнатите ѝ пръсти омекнаха. А сърцето ѝ се предаде.

— Сега изяснихме ли се? — прошепна Джаред.

Савана кимна и откри колко е приятно да имаш едно мъжко рамо, което е готово да скрие главата ти.

— Мразя да се чувствам глупаво.

— Вече ми го каза.

— Не искам да се чувствам глупаво за това.

Устните му докоснаха косата ѝ.

— Аз също.

— Хайде да се споразумеем. Каквото и да се случи, никой от нас няма да кара другия да се чувства глупаво.

— Съгласен съм. — Повдигна главата ѝ, за да я целуне отново.

— Искаш ли да те изпратя до вас?

— Добре.

Нищо не можеше да направи. Чувстваше се глупава и сантиментална, докато вървеше ръка за ръка с него през гората и усещаше всеки лъч светлина, всеки аромат, всеки звук. Можеше да се закълне, че чува как листата растат над главите им, как дивите цветя се стремят към слънцето.

Любовта изостря сетивата, помисли тя.

— След малко трябва да прибера Браян. — Погледна го. — Мога да се обадя на Каси и да ѝ кажа, че плановете ми се променят.

Той знаеше какво му предлага. Кръвта му кипна. Когато поднесе преплетените им ръце към устните си, видя изненаданото удоволствие в очите ѝ. Не още, каза си. Не още.

— Заедно ще го вземем. Какво ще кажеш за едно кино и после по една пица?

Не можеше да го погледне, когато гърлото ѝ се бе свило така. И Савана знаеше какво ѝ предлага.

— Ще кажа, че ще е много хубаво — успя да произнесе накрая. — Благодаря.

— Джаред е върховен — съобщи Браян и скочи в леглото си. Умът му бе пълен със сцени от приключенския филм, а стомахът му с

пица. — Той знае всичко за бейзбола, и за фермата, и за бойното поле. По-умен е и от Конър.

— И ти не си глупав — разроши Савана косата му.

— Джаред казва, че всеки си има някакъв талант.

— Така ли? — Заинтригувана, тя се наведе над леглото му.

— Ами да, когато ходихме за пуканки. Каза как всеки има в себе си нещо, което го прави различен от другите. Знае, защото има трима братя и всичките си приличат, но са и различни. Каза, че аз съм талант.

— Какъв талант? — засмя се Савана.

— Мамо! — Браян завъртя очи и седна в леглото. — За бейзбол. И знаеш ли какво още каза?

— Не. Какво още каза?

— Каза, че и да реша да не играя професионален бейзбол, мога да използвам нещата, които знам, за други работи. Разбира се, аз ще стана бейзболист, ама пък може и да стана адвокат.

— Адвокат ли? — В нея се надигна паника.

Синът ѝ се влюбваше също толкова бързо, колкото и тя.

— Да, щото тогава ходиш в съда и спориш с хората и вкарваш престъпниците в затвора. Ала цял живот трябва да ходиш на училище, искам да кажа, докато пораснеш. Джаред е ходил в колеж и в училище за адвокати и така нататък.

— И ти можеш да ходиш, ако това искаш.

— Е, ще си помисля.

Той отново легна и се сгуши по онзи начин, който ѝ доставяше такова удоволствие. Това бе един съвсем детски жест. Все още бе нейното малко момченце.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Браян. — Притисна устни до слепоочието му и ги задържа там малко по-дълго от обикновено. Достатъчно дълго, за да се дръпне той сънливо.

Савана се изправи, загаси лампата и затвори вратата, защото Браян обичаше усамотението.

Синът ѝ адвокат, помисли и потърка челото си. С майка, която не е завършила гимназия.

После, когато паниката отстъпи място на топлия блясък на гордостта от онова, което синът ѝ би могъл да бъде един ден, тя се усмихна.

Отиде тихо в стаята си, застана до прозореца и се загледа към гората. Виждаше светлините на фермата на Макейд. А там, помисли Савана, бе мъжът, в когото се бе влюбила.

Отново се усмихна и допря длан до студеното стъкло. В края на краищата, реши тя, бе много умно от нейна страна, че бе чакала да се влюби, докато срещне Джаред Макейд.

СЕДМА ГЛАВА

Той ѝ изпрати жълти лалета и Савана гледа замечтано цял час, след като едно по едно ги бе натопила в безброй стари бутилки.

Джаред ги заведе двамата с Браян на бейзболен мач от детската група в съседната област, където седалките бяха твърди като стомана, а публиката буйна, и напълно спечели сърцето на сина ѝ, като разтърва едно сбиване.

Отидоха в една пицария с изтъркани дървени пейки, музикален автомат и флипер. Тримата ядяха лениво, надвикваха се с музиката и се състезаваха ожесточено на флипера.

Заведе я на ресторант със свещи и шампанско, искрящо в кристалните чаши, и държа ръката ѝ върху снежнобялата покривка.

Докара ѝ един камион тор за градината ѝ и това я довърши.

— Ухажват те — забеляза Каси, докато пиеха лимонада и разглеждаха мостри на цветове в кухнята на Савана.

— Какво?

— Ухажват те — повтори тя и въздъхна замечтано. Нещастните години, прекарани с Джо Долин, не бяха убили романтиката в душата ѝ, поне когато ставаше дума за някой друг. — Нали, Рийгън?

— Жълти лалета — добави Рийгън и вдигна поглед от мострите към цветята, подредени в средата на масата. — Това си е живо обяснение.

— Ние сме просто приятели. — Савана изтри внезапно овлажнелите си длани в джинсите.

— Той ти докара тор и ти помогна да я разпръснеш, нали? — напомни ѝ Каси.

— Да. — Савана се усмихна глуповато, като си спомни това. И как Джаред я целува до безсъзнание, когато и двамата бяха потни и изпоцапани.

— Хлътнала е — забеляза Рийгън.

— Може и така да е. И какво от това?

— Нищо. Какво мислиш за този цвят?

— Прекалено е жълт.

— Права си — въздъхна Рийгън.

Изпълнена с възхищение, Каси гледаше как двете приятелки одобряват и отхвърлят цветовете. Надяваше се, че един ден, когато успее да задели нещичко, Рийгън ще ѝ помогне да избере нови цветовете за хола си. Толкова често бе мила тези стени, бе ги търкала, докато гърбът ѝ заболяваше, ала не можеше отново да ѝ направи ярки.

А после, ако Савана би могла да ѝ помогне да избере нужния плат, щеше да ушие нови пердета за стаята на Ема. Нещо весело, нещо специално за малко момиченце.

Беше трудно да приеме тези малки предизвикателства, много по-трудно, отколкото би признала пред някого. Да постигне нещата, които според нея за някои жени бяха просто ежедневие. Как би могла да обясни, че за пръв път в живота ѝ — в целия ѝ живот — нямаше кой да ѝ казва да или не? Никой, който да се оплаква или да я критикува или да я унижава.

Непрекъснато трябваше да си напомня, че тя отговаря за всичко и че ако се опита, ако го прави стъпка по стъпка, би могла да превърне малката къща под наем в дом. Истински дом, в който децата ѝ няма да си спомнят за виковете, за боя и за миризмата на вкисната бира.

Завистливо огледа къщата на Савана. Не бе по-голяма от нейната, но бе нещо толкова повече! Ярки цветовете, небрежно разхвърляни възглавници. Прах.

И досега се бореше като маниак с праха, страхувайки се, че Джо може да влезе и да се нахвърли върху нея заради нейната небрежност. Колкото и пъти да си повтаряше, че не може да дойде, защото е затворен, продължаваше да лежи будна по цели нощи и да трепва от всеки шум.

А сутрин се събуждаше с облекчение. И със срам.

Наостри уши и съобщи:

— Децата идват. — Остави настрана всичките си страхове. — Може ли да направя още лимонада?

Савана само изсумтя и продължи да оглежда цветовете, които Рийгън бе избрала за юридическата библиотека на Джаред. В този момент децата влетяха като вихрушка.

— Още само три седмици! — изкрещя Браян и тържествуващо размаха юмруци. — Котенцата могат да дойдат у нас след три

седмици!

— Радост въъщи — промърмори Савана, ала се усмихна на Ема, която обви ръце около крака на майка си. — Здравей, ангелче.

— Здравей. Браян ми даде да погалья котенцата. Те са мекички.

— Тя иска котенце. — Браян никога не бе страдал от стеснителност. Той пхна ръка в кутията с бисквитите и награби цяла шепа. — Може ли, госпожо Долин?

— Какво?

Браян лапна една бисквита и погледна към лимонадата, която Каси приготвяше.

— Може ли Ема да си вземе едно котенце? Шейн има в повече.

— Котенце... — Без да се замисля, Каси сложи покровителствено ръка на главата на Ема. — Ние не можем да гледаме животни въъщи, защото... — Замълча и хвърли поглед към Конър, въпреки че той бе забил очи в обувките си.

Защото Джо не обича животни. Едва не го каза, толкова вкоренен бе навикът в нея. Навик, осъзна тя, който не й бе позволил да види с какъв копнеж говори Конър за очакваните от Браян котета, колко обича Ема да си играе с малкото кафяво кученце на съседите.

— Не виждам защо да не можем.

Наградата й бе един блестящ и благодарен поглед от сина й.

— Наистина ли? Наистина ли можем?

Каси едва не се разплака от недоверчивата надежда в гласа му.

— Разбира се, че можем. — Вдигна Ема на ръце и я притисна към себе си. — Искаш ли едно котенце от Шейн, Ема?

— Те са мекички — повтори Ема.

— Ти също. — Време бе да го направи. Да взема прости решения, без да се безпокои какво би направил Джо. — Кажи на Шейн, че искаш котенце, Конър.

— Върховно! — Без да забелязва драмата, Браян налапа още една бисквита. — Значи понякога можеш да го носиш тук да си играе с братчетата си. Ела да тренираш хвърлянето.

— Добре. — Конър се втурна след приятеля си, но спря за миг: — Благодаря, мамо.

— Уха! — На вратата Рейф едва избягна удара с него. Той се престори, че не забелязва как момчето се напреди и пребледня, и

много небрежно го потупа по рамото: — Вие, момчета, сте много бързи. С Джаред ви загубихме в гората.

— Извинявайте.

— Догодина трябва да опитате да тичате със същата скорост на мач. — Рейф влезе и се усмихна на дамите: — Струваше си да бързат толкова път през гората.

— Почти свършваме — каза Рийгън и вдигна лице за целувка.

— Не бързай. Здравсти, кралице.

— Здравей, красавецо. — Савана взе една от забравените бисквити на сина си и му я предложи.

— Благодаря. Каси, точно теб исках да видя.

— Така ли? Нещо случило ли се е?

— Имам проблем. — Той протегна бисквитата, за да накара Ема да му се усмихне: — Искаш ли я срещу една целувка?

Без да изпуска от очи бисквитата, Ема се наведе и докосна с устни носа му.

— Проблем ли? — повтори Каси. Нервите ѝ се опънаха. Тя пусна Ема на земята и ѝ каза да излезе навън и да гледа как играят момчетата. — И какъв е той?

— Ами, ще ти кажа. Ние с Рийгън намерихме онова място по пътя към кариерата, малко извън града. Ще трябва да пореботим върху него. — Усмихна се на жена си. — Мислим да се пренесем там след около два месеца. Може би през юни.

— Много хубаво.

— Е, работата е, че ще ни трябва някой в хана. Един... Как го каза, скъпа?

— Иконом.

— Ако питаш мен, това е по-сложна дума за управител. Някой, който да се грижи за хана — обясни Рейф. — И за гостите, когато започнат да идват. Някой, който може да прави закуска и да поддържа къщата. Който няма да има нищо против да живее там и да движи нещата.

— Аха... — Нервите на Каси се отпуснаха. Тя се усмихна. — Искате да поразпитам наоколо. Ще спомена за това в ресторанта.

— Не, ние вече имаме някого предвид. — Рейф с орловия си поглед забеляза кутията с бисквити и посегна да си вземе. — Искаме човек, когото да познаваме, на когото да вярваме. — Спря, за да

пресуши пълната чаша с лимонада, която Каси му подаде. — Е, какво ще кажеш?

— Какво да кажа? — повтори тя неразбиращо.

— Така ли се предлага работа? — въздъхна Рийгън. — Каси, ние бихме искали да се пренесеш в хана и да му станеш управител. Ние просто не можем да се занимаваме с това, заедно с моя магазин и работата на Рейф.

— Искате мен? — Добре, че вече не държеше чаша, иначе щеше да я изпусне на пода. — Ама аз изобщо не знам как се управлява хан. Човек трябва да има опит и...

— Ти управляваш къща и две деца — възрази Рейф. — Готвиш хубаво почти колкото мен. Знаеш как да се справяш с клиентите при Ед, работиш в кухнята, когато се наложи. Освен това си спокоен човек. Това са според мен нужните качества.

— Но...

— Сигурно искаш да си помислиш — намеси се меко Рийгън. — Знаем, че това означава да ни направиш голяма услуга, а и толкова отдавна работиш при Ед, че няма да ти е лесно да решиш да си смениш работата. Ала Рейф подготвя един хубав апартамент на третия етаж, с отделна кухня, който ще бъде част от заплатата. Ще бъдеш самостоятелна. Може би ти и децата ще дойдете да го видите. Наистина ще ти бъдем много благодарни.

Апартамент, самостоятелност! Без наем. В онази красива къща на върха на хълма. Управител. Всичко това се завъртя в главата на Каси като цветен сън.

— Бих искала да ви помогна, но...

— Прекрасно. — Рейф се усмихна ослепително на жена си и потупа Каси по рамото. — Само ела да хвърлиш един поглед, и ще поговорим още.

— Добре. — Каси объркано сложи Ема на коляното си. — Ще мина. Трябва да тръгвам. Обещах на Конър и Браян да опечем на скарата кюфтета.

— Иди ги подбери — предложи Савана. — Аз ще изтичам да приготвя багажа на Браян. — Изчака, докато Каси излезе през остъклената врата и се обърна към Рийгън и Рейф: — Вие сте много добър отбор. И много добри приятели.

Изведнъж забеляза, че на верандата ѝ Девин говори с Каси, и веднага се наежи:

— Мога ли с нещо да ви бъда полезна, шерифе?

Леко раздразнен, че го бе прекъснала, той погледна през стъклото.

— Не. Просто се поразходих насам с Джаред и Рейф. Много хубава градина.

— Благодаря.

Ема му протегна скъпоценната си бисквита и Савана свъси вежди. Девин се наведе напред и отхапа едно малко парченце.

— Ти си по-сладка — реши той и я погъделичка по вратлето.

— Можеш да ме подържиш — разреши тя и вдигна ръце.

— Благодаря, госпожице. — Девин я вдигна и я сложи на коленете си. Каси отиде да вика момчетата и той се обърна през стъклото към Савана: — Някои жени ме харесват.

— Така изглежда — съгласи се тя студено и наклони глава.

— Не съм въоръжен, госпожице Морнингстар. Просто се радвам на пролетната вечер заедно с любимото момиче.

— Носите значка — напомни му Савана.

— Какво да се прави, навик. Нямам проблеми с Вас.

— Така ще бъде и занапред. — Тя погледна към другия край на двора, където Джаред играеше с момчетата.

— Нямам проблем и с това — обади се тихо Девин и отново привлече погледа ѝ.

— Добре. — Тя кимна и се запъти да приготви спалния чувал на сина си.

С Ема на ръце, Девин слезе от верандата. Успя да завърже кратък разговор с Каси и измъкна от нея една нерешителна усмивка, преди да ѝ подаде детето. Загледа се след тях.

Вече не бе толкова слаба, колкото през онези последни месеци, преди той да успее да хване за яката Джо. Ала все още изглеждаше така, сякаш един по-силен вик може да я събори. Човек трябваше да бъде внимателен с нея. Сенките под очите ѝ бяха поизбледнели, но погледът ѝ още бе тъжен.

Девин се тревожеше за нея и се чудеше на себе си. Когато колата замина, се отърси от мислите си и се приближи към Джаред:

— Твоята дама не ме харесва.

Джаред замахна за последен път с бухалката.

— Тя не харесва значката ти.

— Нали ти казах. Не ме харесва.

Джаред погледна към верандата, откъдето Савана ги наблюдаваше, и усети как сърцето му пропусна един удар.

— Имала е тежък житейски път.

— Не се съмнявам. — Девин бе видял няколко километра от него в очите ѝ. — Харесваш ли я?

— Така ми се струва.

— Добре тогава. — Той потърка брадичката по своя замислен начин, все още, без да отделя поглед от студените очи на Савана. Много повече от един вик би бил необходим, за да събори човек тази жена. — Трябва да кажа, че вкусът ти чувствително се е подобрил след своевременния ти развод.

— Мислех, че харесваш Барбара — изненада се Джаред.

— Много! — изсумтя шумно Девин.

— Никога не си казвал нещо друго.

— Никога не си ме питал. — Девин взе топката от тревата, подхвърли я високо и ловко я хвана. Ако Браян го бе видял, щеше да закрещи от възторг. — Харесвам тази.

— Току-що каза, че не я харесваш!

— Казах, че тя не ме харесва — усмихна се той лукаво. — Това винаги ми се е струвало много привлекателно в жените.

В следващия миг Джаред го сграбчи през врата. Опитен в такива дела, Девин се превъртя и двамата тупнаха на земята.

Леко намръщена, Савана ги гледаше как се боричкат, също както биха се боричкали Браян и Конър. Зад нея Рейф и Рийгън излязоха от къщата.

— По дяволите, почнали са без мен!

— Тръгваме си. — Рийгън здраво го хвана за ръката. — Обеща да ме заведеш на вечеря.

— Но, скъпа...

— Можеш да се биеш с тях и утре. Довиждане, Савана.

При вика на Рейф, Девин се изтъркаля настрани и едва отбягна ръката на Джаред. Изправи се, изтупа джинсите си и се затича да настигне Рейф и Рийгън. Махна за последен път на Савана и изчезна в гората.

— Какво беше това?

Леко задъхан, Джаред седна на стъпалата на верандата и потърка ребрата си.

— Един-два пъти ме удари добре.

— Играехте ли, или се биехте?

— А каква е разликата?

Тя трябваше да се засмее.

— За какво играехте или се биехте?

— За теб. Да имаш нещо студено?

— За мен?! — Савана се втурна като стрела след него в къщата.
— Какво искаш да кажеш?

— Той каза... — Джаред остави думите да заглъхнат и въздъхна сладострастно при вида на ледената бира, която измъкна от хладилника. Отвори я и я надигна. — Каза, че му се струваш привлекателна и аз трябваше да го понатупам.

— Твоят брат, шериф Макейд, ме намира привлекателна?!

— Да. — Наведе се над умивалника, за да се наплиска със студена вода. — Той те харесва.

— Харесва ме? — повтори объркано тя. — Защо?

— Отчасти защото ти не го харесваш. Дев е малко перверзен. Отчасти защото аз те харесвам, а той е лоялен. — Избърса лицето си с кърпата за съдове. — И отчасти защото има добър инстинкт за самосъхранение и е справедлив.

— Да не се опитваш да ме засрамиш?

— Не, разказвам ти за брат си. Рейф е самоуверен и работлив. Шейн е добродушен и спокоен. А Девин е справедлив. — Замислено остави кърпата. — Изглежда ме дразни, че не можеш да забележиш това.

— Старите навици трудно се преодоляват. — Но можеше да го забележи, вече го бе забелязала. — Той е добър с Ема.

Джаред се засмя, доволен от малката си победа:

— Ние всички имаме подход към жените.

— Забелязах. — Савана взе бирата от ръката му и отпи. — Ще останеш ли за вечеря?

— Мислех, че би предпочела да излезем.

— Не. — Тя се усмихна на жълтите лалета на масата зад гърба му. — Бих предпочела да останем вкъщи.

Големият Май от въртележката в лунапарка, в който Савана изкара една учебна година, обичаше да казва, че ако тя някога намери мъж, който да готви така, че на масата да не ѝ се повдига, би се простила с безгрижния живот.

След като опита пилето с ориз, сготвено от Джаред, Савана реши, че Големият Май е бил прав. Тя вдигна чашата си с вино и го погледна над масата в осветената от свещи трапезария.

— Къде си се научил да готвиш?

— До полата на майка ми — засмя се той. — Тя ни накара всичките да се научим. И тъй като имаше най-точната и бърза дървена лъжица в областта, ние се научихме.

— Задружно семейство.

— Да, провървя ни. Родителите ми правеха всичко това лесно. Сигурно по-точната дума е естествено. В една ферма всички трябва да поемат своите задължения и да зависят един от друг. — Погледът му се промени. — Все още ми липсват.

Проболата я завист ѝ напомни, че не бе познавала никой от родителите си достатъчно, за да ѝ липсва.

— Добре са ви възпитали. И четиримата.

— Някои хора в града едно време нямаше да се съгласят с теб. А някои и сега не са съгласни. — Очите му отново се усмихваха. — Ние се сдобихме със славата си по много старомоден начин — завоювахме я.

— О, чувала съм истории за лошите братя Макейд. Госпожа Мец казва, че сте вилнели из целия град.

— Да, тя би го казала. — Усмивката му стана по-високомерна. — Не може да ни понася.

— Разбрах. Онзи ден, когато си пълнех колата на бензиностанцията, тя дотича и измъкна Шерилин да ѝ разправя за доброто старо време. И, — спомни си Савана, — да разкаже някоя и друга клюка.

— Така ли? — Джаред се прокашля. — Шерилин, значи.

— Която пази някои много мили спомени за теб... И за един стар додж.

Той дори не мигна.

— Скапана кола. Как е старата Шерилин?

— О, в цветущо здраве и с цветущ външен вид. — Изведнъж се сети нещо: — Я ми кажи кой от вас е сложил онзи картоф в ауспуха на колата на шерифа?

— Обвиниха Рейф. — Джаред вдигна чашата си. — Ала го направих аз. Винаги сме смятали, че който и от нас да направи нещо, сме го направили всички, и затова когото накажат, си го е заслужил.

— Много демократично. — Тя стана и отнесе съдовете в умивалника. — Как нямах няколко братя или сестри за родеото... Там никога нямаше на кого да прехвърля вината.

— Груб ли беше баща ти с теб?

— Не точно. Той беше... — Как би могла да опише Джим Морнингстар? — Едър мъжага и твърд като камък. Обичаше добрите коне и евтиното уиски. С първото се справяше, но с второто не успяваше. Не знаеше какво да прави с мен, затова правеше каквото можеше, ала то не беше достатъчно добро нито за мен, нито за него.

Облегна се назад. Джаред сложи ръце на раменете ѝ.

— Научи ли се да яздиш?

— Толкова отдавна, че изобщо не помня някога да съм се учила. Мога също да хвана с ласо и да завържа теле. Печелила съм и награди. — Савана се засмя и облегна ръце на бедрата му. — Скъпи, докато ти си се носил в някакъв стар додж и си пъхал картофи в ауспуси, аз съм се учила да правя всякакви дивотии.

— А, така ли? — Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Да, така. Можех да хвана един кон, който има вид, сякаш ще падне от умора, и да го излъскам така, че косъмът му да заблести. Обичах конете с лош нрав. — Тя прокара длани по бедрата му. — С огън в очите и малко злоба в сърцето. Можех да ги накарам да дойдат при мен. Право при мен. Сетне ги яхах. — Впи зъби в долната му устна. — Яздех ги дълго и буйно. После вече не ставах за нищо.

Кръвта му кипна.

— Да не се опитваш да ме съблазниш?

— Някой трябва да го направи. — Хвана го здраво и притисна устни към неговите.

Огънят, горящ в нея, го възпламени. Джаред сграбчи ръба на умивалника зад гърба ѝ и тялото му я притисна. Савана започна да се

движи срещу него, да се извива и да го подлудява.

— Джаред, докосни ме. — Нетърпеливо отскубна ръката му и я постави върху гърдите си, където сърцето ѝ биеше бясно. — Докосни ме, докосни ме... — повтаряше тя, въпреки че дланите му се плъзнаха под ризата ѝ.

Савана бе като някаква тъмна, забранена мечта.

Плътта ѝ в ненаситните му ръце бе твърда и гореща. Той притисна устни към шията ѝ. Искаше му се да впие зъби в нея, толкова яростен бе внезапният му глад. Когато се отдръпна замаяно, тя простена:

— За Бога, да ме побъркаш ли искаш?

Усещаше я с върховете на пръстите си, въпреки че бе отпуснал ръце.

— Това беше първата част от плана. — Пое дълбоко въздух и добави: — С първата част свърших.

— Ура!

Джаред едва не прихна.

— Браян при Конър ли ще спи?

— Да. — Задърпа го нетърпеливо за ръката. — Ела горе.

— Не.

— Добре — усмихна се Савана замечтано.

Но когато вдигна ръце, готова да го приеме още тук, той я спря:

— Не.

— Джаред, не ме карай да ти причинявам болка.

— Надявам се, че ще го направиш. Вземи едно одеяло.

— Одеяло ли?

— Искам те в гората. — Поднесе ръката ѝ към устните си и леко я захапа. — Винаги съм те искал в гората.

— Ще взема одеяло — успя да избъбри тя и едва не се спъна от бързане.

Докато вървяха заедно под нежнозеления пролетен свод на дърветата, под ослепителните звезди и непълната луна, вече се бе овладяла. Бе решила тази вечер да го прелъсти, да го подмами бавно и неусетно. Да го изненада. Не бе мислила да го изяде жив.

Ала когато той спря и постла одеялото на меката земя, Савана много се страхуваше, че няма да може да се спре.

— Кажи ми нещо, адвокат Макейд.

Джаред я погледна хищно над одеялото.

— Какво?

— Подновил ли си медицинската си застраховка?

— Не можеш да ме уплашиш — усмихна се широко той.

— Скъпи, като свърша с теб, няма да можеш да си кажеш името.

Тя се хвърли, пъргава като пантера, обви крака около кръста му и впи пръсти в косата му. Джаред се завъртя и двамата паднаха със смях на одеялото. Тялото ѝ се стовари върху неговото. Това за момент му изкара въздуха и ѝ даде предимство.

Веднага ръцете ѝ се оказаха навсякъде — измъкнаха ризата през главата му, спуснаха се по гърдите му да разкопчечат ципа на джинсите му. И, за негово удивление, устните ѝ ги следваха.

— Задръж малко. — В самозащита той се претърколи върху нея. — Ако продължаваш така, всичко ще продължи около двадесет секунди. — Не ѝ позволи да помръдне, докато успее да си спомни, че вече не е шестнадесетгодишен. — Заради теб се пазя. — Наведе глава в зашеметяващо дълбока целувка.

Дивият звук, който издаде Савана, отекна в устата му и го удари в петите. Докато устните му я вкусваха, ръцете му се впуснаха да изследват стройното ѝ, сочно тяло. Стегнато и гладко, то се извиваше от докосването му, подканяйки го да му се наслади. Тя ухаеше като гората — тъмна, загадъчна, пълна с тайни и скрити удоволствия. Устните ѝ бяха ароматни и горещи.

Ръцете ѝ галеха гърба му, ноктите ѝ се забиваха в кожата и го увещаваха да се притисне по-силно, да я хване по-здраво. Да вземе, да вземе, да вземе. Дъхът ѝ излизаше като ниски, гърлени стонове, толкова еротични, че със сигурност щеше да ги чува в съня си.

Когато Джаред се отдръпна, Савана се изви, скръсти ръце пред тялото си и без да откъсва очи от лицето му, съблече блузата през главата си и я хвърли настрана.

Видя дивата страст в погледа му и изпита върховно тържество. В младостта ѝ нейното тяло бе нейно проклятие. Някои го смятаха за нейно падение. Но сега, когато виждаше как любимият мъж го гледа за пръв път, то я изпълни с извисяващо чувство на гордост.

— Би трябвало да се забрани със закон да изглеждаш така — изохка той.

Не я докосна. Не още. Очарован, разкопча джинсите ѝ и благоговейно ги свали. След това дланите му се плъзнаха нагоре, от глезените към коленете, към бедрата, към стегнатия корем, който неочаквано трепна.

— Ти си най-ужасяващо красивата жена, която съм виждал.

Тя се усмихна самоуверено, надигна се, обви ръка около врата му и притегли устните му към своите. Джаред бавно спусна длани по нея и Савана реши, че тези длани са чудесни, твърди и точно колкото трябва грапави. Палецът му се спря на гърдата ѝ и тя притвори унесено очи.

Би могла да потъне в прекрасното усещане за плът, допираща се до плът, в почти нечутия шепот, в горещото одеяло под тях. В дърветата се чуваха бухали, във въздуха летяха духове.

Никога през живота си не бе познавала магията и щедростта на любовта. Знаеше само, че тук би му дала всичко. Каквото я помолеше. Каквото поискаше.

Когато той уви косата ѝ около юмрука си и изви главата ѝ назад, Савана бе готова за всичко. Ала Джаред само притисна устни към рамото ѝ. Тя трепна като подплашена кошута.

— Изненадах ли те? — Той повдигна главата ѝ и се вгледа в замъглените ѝ очи. — Имаш красиви рамене. — Този път спусна устни към тях. Едно по едно. Савана затаи дъх. — Чувствителни рамене. Изглеждат като изваяни от мрамор, но са меки.

Захапа леко ключицата ѝ и би могъл да се закълне, че тя омекна. Увлечен от откритието си, продължи да я изследва, като я придърпа в скута си и я залюля.

Когато бе готова, когато бе сигурен, че е готова, бързо я докара до върха и Савана извика.

През нея премина нетърпимо гореща вълна от любов и удоволствие. Тя се обърна към него, обърна се върху него в дивашки танц на ръце и устни. По-късно Джаред щеше да мисли, че и двамата са били съвсем полудели. Ала в момента това, което правеха един с друг и един за друг, бе единственото, което имаше смисъл.

Савана го накара да шепне името ѝ и този звук зазвъня в нея като музика. Когато сърцето му започна да гърми под устните ѝ, тя знаеше,

че това е за нея, само за нея. Вкусът на солена пот по кожата му я омагьосваше.

Той я вдигна леко като перце. Савана се изви и ръцете ѝ от радост сграбчиха неговите. Тя, която плачеше само когато нямаше кой да я види и чуе, сега остави сълзите свободно да капят.

Раздвижи се, следвайки неговия ритъм, безстрашните удари на собственото си сърце. Безкрайно, безкрайно, докато звездите падаха над тях, а лунната светлина се процеждаше между листата, те се отдадоха един на друг.

Джаред бе почти ослепял от красотата на лицето ѝ, настръхнал от това, което тялото ѝ правеше с неговото. Струваше му се, че усеща как нещо се прекършва в него, до сърцето му. После, като древна богиня, призоваваща небесните сили, Савана вдигна високо ръце. Блестящото ѝ от звезден прах тяло се напрегна и се стегна около него като кадифен юмрук.

ОСМА ГЛАВА

Савана се събуди със стон и покри очите си с ръка, за да се предпази от ярката слънчева светлина. Чувстваше тялото си така, сякаш бе яздила див мустанг по каменист път.

И тогава се сети, че бе много близо до истината.

Усмихна се при спомена за изминалата нощ. Досега мислеше, че знае какво е да искаш — дом, живот, мъж. Бе сигурна, че бе изпитвала всякакъв вид глад — за храна, за подслон, за любов. Но нищо изпитвано досега не можеше да се сравни с разтърсващото я чувство към Джаред Макейд.

В живота ѝ бе имало мъже. Някои бяха минавали и отминавали, други бяха възпламенявали кръвта ѝ. Ала никога не бе имала нужда от никой от тях. А това, осъзна тя, бе и опасно, и прекрасно.

За нея никога нямаше да има друг мъж. Той бе първият и щеше да бъде последният, който ще грабне сърцето ѝ.

Когато и съзнанието, и тялото ѝ се пробудиха, чу песента на птиците и далечния лай на кучетата на Шейн. Усети топлината на слънцето, струящо през пролетните листа и прохладата на утринния вятрец.

С все още премрежени очи се протегна лениво. Чувстваше се като котка, която чака да я погаят.

— Имаш татуировка.

Савана измърка доволно, опъна ръка над главата си и най-после отвори очи.

Джаред седеше до нея. Косата му бе разбъркана от съня и от нейните ръце, очите му бяха натежали и се взираха замислено в една точка високо на дясното ѝ бедро. Тя се зачуди дали на света има друга толкова щастлива жена, която да се събуди с такава гледка.

— Сутрин изглеждаш добре — забеляза Савана и простря ръка да го потуша. — Гол и рошав.

Той не бе сигурен колко дълго я бе гледал как спи. Но знаеше, че когато отметна одеялото от нея, за да се наслади на тялото ѝ на

слънчева светлина, бе забелязал пъстрата малка птичка на бедрото ѝ.

Просто не можеше да не ѝ обърне внимание.

— Имаш татуировка — повтори Джаред.

— Знам — засмя се тя и се изправи на лакът. Тъмношоколадовите ѝ очи проблеснаха весело. — Това е Феникс — обясни, развеселена от смръщените му вежди. — Нали знаеш, птицата, която се възражда от пепелта. Направиха ми я в Ню Орлийнз, когато разбрах, че няма да съм бедна до края на живота си.

— Татуировка...

— Някои мъже мислят, че е секси. — Разбира се, бе я направила не заради мъжете, а заради себе си. Дамгосване, което да ѝ напомня, че може да се прероди, да се извиси над онова, което е била. — А ти?

— Трябва да си помисля.

Не можеше да обясни защо бе толкова впечатлен, толкова потресен. Какви други тайни имаше Савана? Какви други неизтриваеми следи от миналото си? Той се откъсна от татуировката, погледна в лицето ѝ и отново бе разтърсен от сънливата усмивка в очите ѝ, от извивката на устните ѝ.

— Как се чувстваш?

— Сякаш цяла нощ съм правила дива любов в гората. — Тя се засмя, приближи се до него и обви ръце около врата му. — Чувствам се прекрасно. — Устните ѝ, меки и топли, намериха неговите. — А ти?

— Точно по същия начин.

Савана се надяваше да е така. Би преживяла живота си в блаженство, ако Джаред можеше да почувства към нея поне частица от онова, което тя чувстваше към него.

Той я придърпа към себе си и я прегърна така, както никой досега не я бе прегръщал. Сякаш това беше много важно.

— Едва ли можем вечно да седим тук — прошепна Савана.

— Не, ала можем да се върнем. — Нужно му бе да помисли, но знаеше, че това бе невъзможно, докато я държи в ръцете си. Бе пренебрегнал задълженията си във фермата, напомни си Джаред. — Трябва да вървя. — Ала зарови лице в косата ѝ, а ръцете му продължаваха да я прегръщат. — В една ферма неделята не е почивен ден.

— Аз скоро трябва да прибера Браян. — Но главата ѝ се сгуши в рамото му.

— Защо не го доведеш и... И просто да го доведеш?

— Добре.

— Савана?

— М-м-м?

Той вплете пръсти в косата ѝ и притегли главата ѝ назад. Устните му отчаяно се притиснаха към нейните.

— Още само един път — прошепна Джаред и я отпусна на одеялото.

Когато вървеше към фермата, съзнанието му бе замъглено от нейния образ. Никога не бе познавал жена, която да го остави толкова замаян, толкова омаломощен. Мина покрай свинарника, където прасетата, усетили присъствието на човек, загрухтяха обнадеждено. В курника кокошките кудкудякаха и се трупаха над храната. Джаред едва не настъпи една котка, която бе излязла да се опъне на слънце.

Потърка лицето си с ръка и се запъти към задния вход. Миризмата на закуска го удари в носа и стомахът му изведнъж се сети, че бе прегладнял. Можеше да излапа и кренвиршите, които Девин приготвяше, и тенджерата заедно с тях.

— Кафе — почти простена той и залитна към масата.

Девин погледна към него, после към Шейн, който вече пиеше втората си чаша. Двамата искрено се забавляваха.

— Ризата ти е наопаки — забеляза кротко Девин.

Джаред си опари езика с кафето, изруга и се стовари на стола до масата.

С лукава усмивка Шейн се облегна до печката, където Девин приготвяше закуската.

— Брат ни Джаред тази сутрин изглежда малко поизмачкан. Изглежда така, сякаш цяла нощ е пълзял през гората.

— Май трябваше да изпратя онзи спасителен отряд да го издирва. — Девин с удоволствие счупи яйцата над тигана. — Тежко е да прекараш цяла нощ в населена с духове гора. Сам.

— Наистина ми е мъчно за теб, Джаред. Дай да ти сипя още малко кафе. — Самата загриженост, Шейн донесе кафеника на масата. — После можеш да ни разкажеш всичко. Нищичко не пропускай. Целите сме слух.

Джаред вдигна чашата, която Шейн му наля, и отново си опари езика.

— Влюбен съм в бивша еротична танцьорка с татуировка.

С финеса на специалист Девин разклати тигана.

— Стриптизьорка ли е била?

— Къде е татуировката? — поинтересува се Шейн. Това му струваше ядно сръгване в ребрата. — Добре, де, опиши най-общо.

— Влюбен съм в нея — повтори Джаред, претегляйки всяка дума.

— Е, какво толкова, и друг път си бил влюбен. — Шейн отиде да извади бисквитите от фурната. — Този път поне си хванал нещо интересно.

— Млъкни — срязва го Девин, натовари закуската на една табла и я донесе до масата. После седна и се вгледа в лицето на Джаред. След малко се облегна назад и дълбокомислено въздъхна: — Съвсем ли си влюбен?

Джаред за опит потърка гърдите си, които го боляха от ударите на сърцето.

— Така го чувствам.

Шейн тръсна глава и пресипа бисквитите в една купа.

— Човече, гинем като мухи. Първо Рейф, сега ти. — Донесе бисквитите на масата, седна и опря глава на ръцете си. — Става страшно.

— Каза ли й? — попита Девин.

— Ще трябва.

— Остава сега пак да облечем костюмите и да тръгнем да те женим — изръмжа Шейн и започна да пълни чинията си.

— Нищо не съм казвал за женене — възрази бързо Джаред. Паниката го стисна за гърлото. — Минал съм вече през това. Нищо не съм казвал за женене.

— Ти не си бил женен, бил си в договорни отношения. — Шейн бодро залапа яйцата. Добрата здрава закуска винаги оправяше настроението му. — Със същия успех можеше да се гушкаш и с някой формуляр.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за това?

Шейн преглътна яйцата с кафе.

— Защото никога не съм те виждал да изглеждаш така, както изглеждаш сега, братле.

Девин ядеше бавно и кимаше в знак на съгласие.

— Хлапето ли те притеснява?

— Не, Браян е страхотен. — Джаред се намръщи и си взе каквото беше останало на таблата. Наистина харесваше момчето, харесваше му да си прекарва времето с него, да си говори с него. И истината бе, че една от причините за провала на брака му беше, че той искаше деца, а жена му не.

Не, момчето не го притесняваше. Трън в очите му беше мъжът, помогнал то да бъде създадено. И другите мъже оттогава досега, осъзна Джаред.

Просто не можеше да погледне философски на тях. И не се харесваше заради това. Улови погледа на Девин, този кротък, разбиращ поглед, и неспокойно размърда рамене:

— Просто трябва да свикна.

Девин посоли яйцата си.

— Проблемът при адвокатите е, че винаги обичат да съберат всички дребни факти, парченце по парченце, за да могат да оспорят и едната, и другата страна. Винаги те е бивало за това, Джаред. Татко казваше, че можеш да извъртиш всяко просто нещо от криво до право и обратно. Може би това е едно от нещата, които трябва да приемеш такива, каквито са.

Джаред искаше. И се надяваше да може.

Не се пренесе при нея, поне не официално. Ала прекарваше повечето нощи там и някои от дрехите му намериха място в нейния гардероб, а книгите му в библиотеката ѝ.

Свикна след работа да минава да прибира Браян, когато имаше вечер тренировка. Често двамата се заиграваха с топката по поляните.

Ако някой случай го задържаше в кабинета, ѝ се обаждаше по телефона. Понякога ѝ се обаждаше и само за да чуе гласа ѝ.

Редовно ѝ носеше цветя, а за Браян картички с бейзболисти или някакви други съкровища. Винаги излизаха тримата и даваха на града добър повод за одумване.

Браян го прие без въпроси — факт, който и зарадва, и разстрои Джаред. Искаше му се да вярва, че това бе, защото момчето държи на него, приема го за член на семейството. Но се чудеше дали Браян просто не бе свикнал с мъжко присъствие.

Когато тази гадна мисъл се загнезди в главата му, Джаред направи всичко възможно да си я избие. В края на краищата, имаше значение само какво е сега. Само как тя го гледа, как се смее, когато ги наблюдава с Браян да се боричкат на поляната. Как се извива към него, след като се е навела да полее цветята или колко съсредоточено работи в кабинета си.

Имаше значение само как мирише, когато излиза от ваната. Как се притиска към него нощ след нощ в леглото, сякаш никога няма да може да му се насити. И как хваща ръката му, когато седят вечер на верандата.

Забави се до късно в съда и напрежението от дългия ден не го напускаше. Бе си взел работа за вкъщи и знаеше, че болката, пулсираща в слепоочията му, ще стане нетърпима.

Спря се в града и се отби в универсалния магазин да си купи някакво лекарство.

— О, здрасти, Джаред.

Пътя му бе преградила госпожа Мец, натоварена с хляб и макарони. Тя бе главният специалист по клюките в града.

— Добър вечер, госпожо Мец. — Ритъмът на градчето бе прекалено вкоренен в него, за да отмине. Освен това я харесваше. Помнеше и как го бе черпила с домашните си сладки, и как го бе гонила с пръчка. — Как върви?

— Горещо-долу. Трябва да капне малко дъжд. Пролетта беше много суха.

— И Шейн малко се тревожи за това.

— Довечера ще завали — предрече тя. — Идва буря. Чух, че малкият Морнингстар в събота направил добър мач.

— Вкара три гола и започна две двойни игри.

Тя се изкиска и тройната ѝ брадичка се разтресе.

— Говориш като горд татко. — Преди да е успял да отговори, бързо добави: — Виждам те тук-там с момчето и с майка му. Жена, която синът ми Пийт би нарекъл супер.

— Да, така е. — Джаред най-после намери на рафта аспирин.

— Ама ѝ е трудно — продължи госпожа Мец и премести огромното си тяло, за да му отреже пътя за отстъпление. — Искам да кажа, сама да си гледа детето. Не че много жени днес не се намират в същото положение. Тя е от запад, нали? Предполагам, че бащата на детето още е там.

— Не мога да ви кажа. — Понеже това бе чистата истина, пулсирането в главата му се усили.

— Нали не мислиш, че човекът няма да иска от време на време да вижда сина си? Те са тук вече почти от четири месеца. Сигурно ще наmine да види едно такова хубаво момченце.

— Сигурно — съгласи се Джаред предпазливо.

— Разбира се, някои мъже пет пари не дават за децата си. Като Джо Долин. — При това име веселото ѝ лице помръкна. — Не мога да ти кажа колко съм щастлива, че движиш развода на Каси, така че да mine по-леко. Повечето хич не са леки. Помня, когато малкият син на сестра ми се развеждаше, хвърча перушина. Обзалагам се, че и разводът на Савана Морнингстар е бил тежък.

О, не можеш да се обзаложиш, помисли той. Ала никога не би ѝ дал повод за клюки, като ѝ каже, че не е имало никакъв развод, защото не е имало и никакъв брак.

— Не е споменавала.

— Едно време беше по-любопитен, Джаред. — Усмихна му се лъчезарно, за да изпревари ръмженето му: — А виж сега какъв си станал, адвокат с дипломатическо куфарче. Един-два пъти идвах да те гледам в съда.

Гневът му поутихна.

— Да, знам. — Бе я виждал там, с ярка рокля на цветя и големи обувки. И се държеше така, като че ли бе личната му агитка.

— По-добър си от Пери Мейсън, така казах на господин Мец. Че Джаред Макейд е по-добър от Пери Мейсън. Вашите щяха да се гордеят с теб. Пък ние тук мислехме, че повечето от вас никога няма да станат свестни хора. — Това ѝ се стори толкова смешно, че едва не се преви надве от смях. — Леле, колко лошо момче беше! Не си мисли, че не знам кой насини окото на моя Пийт след пролетния бал в гимназията.

Този спомен бе много мил.

— Той се опитваше да се натиска на моето момиче.

— Тогава Шерилин идваше насам. В гимназията ходеше с Шерилин, нали?

— За малко.

— Както и да е, идваше насам, пък и ти също, а аз си спомням. Момичетата винаги са се въртели около теб и братята ти. Майката на малкия Браян сигурно се радва, че е хванала един Макейд и трябва да ти кажа, че тримата наистина изглеждате много добре заедно. Имам чувството, че майка ти би харесала това момиче.

— Да. — Джаред усети как стомахът му се свива. Какво ли би казала майка му за жена като Савана?

Мислеше за това по пътя към вкъщи и главата го заболя още повече. Ако майка му бе жива, как щеше да ѝ представи Савана? Самотна майка, еротична танцьорка, панаирджийка, укротителка на телета, улична актриса?

Избери си една от тях, помисли той, и разтърка слепоочията си.

Проблемът бе, че можеше да си я представи като всичко това, да я види на всеки етап от развитието ѝ. И бе толкова лесно да се разбере как всеки етап бе част от цялото, от жената, която сега го чакаше.

Изкушаваше се да се отбие у Рейф или да отиде направо във фермата. Просто за да докаже, че може. Че майката на Браян не го бе хванала на въдицата. Но зави по отбивката към нейната къща, защото му се стори, че всичко друго би било малодушно.

Никой Макейд не беше малодушен.

Тя отново бе надула докрай музиката. Обикновено това го забавляваше — как рокът от стария касетофон разтърсва околните хълмове. Ала сега седеше в колата и разтриваше пулсиращата си глава.

Качи се на терасата. Тежкото куфарче му късаше ръцете. През остъклената врата видя гърба ѝ в кухнята. Савана миеше чинии и пееше заедно с касетофона с гърлен, чувствен глас, от който кръвта на всеки мъж би кипнала. Бедрата ѝ се движеха в такт с музиката.

Определено знае как да се движи, помисли Джаред ревниво и гневът го връхлетя едновременно с първата светкавица, която раздра небето на запад.

Преди да бе успял да се спре, затръшна вратата зад гърба си. Тя прогърмя над музиката като пистолетен изстрел. Савана се обърна и разпуснатата ѝ коса се люшна.

— Няма ли да намалиш проклетия касетофон? — изкрещя той.

— Разбира се. — Все още танцувайки, Савана прекоси стаята и го изключи. — Извинявай, не чух, че идваш.

— И товарен влак да идваше, пак не би го чула.

Тя само вдигна вежди, изненадана от тона му и избърса мокрите си ръце в джинсите си.

— Тежък ден ли си имал?

Джаред направи няколко крачки и стовари куфарчето си на масата, където маргаритките, които ѝ бе подарил преди няколко дни, още миришеха на слънце.

— Така ли си танцувала за пари?

Ударът бе толкова бърз, толкова неочакван и силен, че Савана не успя дори да ахне. Трепна, после се овладя и надмогна болката.

— Не. Не бих спечелила много, ако влагах в танца само толкова.

— Отиде до хладилника и извади една бира, която не ѝ се пиеше, но ако имаше неща в ръцете си, това щеше да им помогне да не треперят.

— Искаш ли и ти?

— Не. Не ти ли беше неприятно да те гледат и да им текат лигите?

— Не точно. — Нарочно бавно надигна шишето и отпи.

— Значи ти е било приятно. — Притискаше я, като свидетел, който се бе заклел да каже истината, цялата истина и само истината. — Приятно ти е било да танцуваш, да те гледат и да им текат лигите.

— Даваше ми възможност да си плащам наема. Мъжете обичаха да гледат моето тяло и реших, че биха си плащали за това.

— А ако биха си плащали да гледат, биха си плащали и да... — Замълча, препъна се в онова, което едва не излезе от устата му. Досега не бе имал представа, че то е там.

Тя дори не мигна. Този път не бе неочаквано.

— Щом питаш... — Лениво, безгрижно сви рамене. — Мислила съм за това. Имаше моменти, когато нямах какво друго да продавам, така че съм се замисляла да продам себе си.

Ужасеното извинение, което бе на върха на езика му, потъна.

— И направи ли го?

Савана го изгледа студено.

— Отивам да кажа лека нощ на сина си. — Джаред я сграбчи за ръката и очите ѝ от студени станаха яростни. — Не си играй с мен,

Макейд. Ако искаш остани, ако искаш си върви, твоя си работа, но не си играй с мен. — Издърпа се и изтича нагоре по стълбите.

Искаше му се да счупи нещо. По възможност нещо по-остро, за да може да се промуши с него, след като го счупи. Извади кутийката аспирин, рязко я отвори и изгълта три таблетки с остатъка от нейната бира.

На горния етаж Савана сложи Браян да спи и след като затвори вратата на стаята му, се заключи в банята, за да наплиска пламналото си лице със студена вода.

Колко глупава е била, обвиняваше се тя, колко сляпа е била да не види какво таи Джаред в душата си. Колко безразсъдна, за да не си изгради защита срещу това, което той мисли за нея.

Сега обаче щеше да си изгради, обеща си Савана. Нямаше да позволи да бъде наранена от въпросите, които Джаред ѝ задава или които чете в очите му. Нямаше, закле се тя, нямаше да му разреши да я кара да се срамува от отговорите.

Бе се борила твърде дълго и твърде упорито, за да разреши на когото и да било да я кара да се чувства нещо по-малко от това, което бе.

Ала, колкото и да се мъчеше, не успяваше да открие в себе си онова тихо, спокойно място, където би могла да избяга.

Струваше ѝ се, че Джаред може да я последва там.

Старателно избърса лицето си. През цялото време се слушваше за звука на колата му. Но не се чуваше нищо, освен далечния тътен на гръмотевиците и шепота на духовете.

Когато слезе долу, той бе седнал на кухненската маса и бе разтворил книгите си. Савана се поколеба и Джаред свали очилата си, ала тя му обърна гръб и излезе навън да чака бурята.

Тя дойде бавно от запад, като надигащ се гняв. Вятърът изведнъж налетя и огъна дърветата. Ревът му — дъжд, вятър, гръм — се претърколи през хълмовете и избухна.

Във въздуха се разнесе миризма на озон. Вълшебна, дива миризма. Савана отметна назад глава и я пое. И когато вятърът блъсна дъжда под навеса на терасата и зашиба лицето ѝ, тя остана на мястото си и приветства гръмотевицата, която падна толкова близо, че сякаш опърли дърветата.

Най-накрая Джаред остави работата си и излезе при нея. Савана бе цялата мокра. От косата ѝ капеше вода, ризата ѝ бе просмукана, въздухът бе студен, но тя не трепереше. Най-послед се обърна, облегна се и кръстоса крака.

— Още нещо да те тормози?

Джаред бе свалил вратовръзката и навил ръкавите на ризата си, ала се чувстваше съвсем като адвокат.

— Въпросът беше поставен грубо — подзе той, ядосан на премерения си глас. — Извинявам се за това. Но не и че искам отговор. Питам те дали си проституирала.

— На това му се вика перифразиран въпрос. Нали, адвокате?

— Имам право да знам.

— Защо?

— По дяволите, аз спя с теб. Живея с теб.

Стомахът ѝ се сви, ала Савана наклони глава.

— Нещо да съм искала от теб? — Джаред пристъпи към нея и очите ѝ светнаха предупредително: — Да не си ме докоснал сега! Как смееш, Макейд, да дотанцуваш тук, сякаш всичко това е твое, да хвърлиш миналото ми в лицето ми, сякаш си бил част от него? Е, това не е твое и ти не си бил част от него.

Той се приближи още повече. Бурята бушуваше в него, около него.

— Да или не? — Тя се опита да го отблъсне и Джаред я натисна назад и хвана брадичката ѝ. Савана му се озъби, очите ѝ пламнаха. — Да не мислиш, че просто искам да знам? Аз трябва да знам! И съм готов да приема всичко, което ми кажеш. Защото съм влюбен в теб. — Вдигна брадичката ѝ по-високо. — Влюбен съм в теб, Савана.

Тя се дръпна назад и го отблъсна с цялата си сила.

— И така ли ми го казваш? „Била ли си проститутка, защото аз те обичам?“ Е, Джаред, върви по дяволите! Няма да ти позволя да принизиш това, което чувствам към теб. Мразя те за това, че ме караш да се чувствам принижена, когато го чувам, когато ти казвам това, което не съм сигурна, че искаш да чуеш от мен. Обичам те толкова много, че бих приела всичко, което ми дадеш. Дори това.

— Недей... — Трябваше да се спре да не се хвърли напред, когато Савана посегна към вратата. Не можеше да я докосне сега.

Знаеше, че не го заслужава. — Моля те, не си отивай. Ти си права. Напълно си права.

Тя погледна къщата, за която се бе борила цял живот. Затвори очи и си помисли за мъжа зад нея, мъжа, когото никога не бе вярвала, че ще има. Изведнъж се почувства изтощена, победена от собственото си сърце.

— Никога не съм се продавала — каза тихо, със старателно безизразен глас. — Дори когато трябваше да гладувам. Можех да го направя, имаше много възможности и много хора, които приемаха, че го правя. Но не съм. Не направих този избор заради мен. Направих го заради Браян, защото той не заслужаваше майка, която би се продала за храна или за подслон. — Пое дълбоко въздух и се обърна. — Удовлетворен ли си, Джаред?

Ако можеше, той би върнал нещата назад. И въпреки това знаеше, че ако не беше попитал, съмнението би тровило всичко между тях. Знаеше също, че има още неща, които чакат своя въпрос и своя отговор. Ала не тази вечер.

— Можеш ли да разбереш колко страдам, че е трябвало да направиш избор? Че си била сама и си имала проблеми?

— Не мога да променя нищо, което се е случило през последните десет години. И не бих го променила.

Джаред пристъпи към нея бавно, нерешително.

— Можеш ли да разбереш, че те обичам? Че едва сега осъзнавам, че никога до този момент не съм обичал жена и че полудявам от мисълта, колко си ми нужна? — Вдигна ръка и отметна кичур от мократа ѝ коса. — Позволи ми да те прегърна, Савана. Просто да те прегърна. — Внимателно обви ръце около нея, залюля я и изпита облекчение, когато най-после и тя вдигна ръце към него. — Обидих те. Извинявай. Дори не съм предполагал, че мога. — Притисна устни към косата ѝ. — Мислех, че на света съществувам само аз, че никой друг не може да изпитва същите чувства. Пледирам за невменяемост.

— Няма значение. — Струваше ѝ се, че ако можеше, би потънала в него. — Сега няма значение.

— Нека ти го кажа отново. — Нежно наведе назад главата ѝ и се вгледа в тъмните ѝ, влажни очи. — Обичам те, Савана. Толкова отчаяно съм влюбен в теб. — Докосна устните ѝ със своите и усети

трепета ѝ. — Толкова безпомощно съм влюбен в теб. Дъхът ми спира всеки път, когато те погледна.

Тя не можеше да говори. Така бе копняла да я погледне с такава яростна любов в очите. Това бяха думите, които не си бе разрешавала да мечтае, че ще чуе. Обви ръце около врата му и се притисна към него.

— Трепериш — прошепна той. — Студено ти е.

— Не, не. Ох, обичам те. Не знам как иначе да го кажа.

— И така става. Бурята преминава. — Чувахе се как тътенът отзвучава. — Сега ще завали един хубав дъжд. Такъв, какъвто ни трябва. — Вдигна я на ръце. — Искам да правя любов с теб и да слушам дъжда.

Бе толкова, нежен, че сърцето ѝ спря. Докато я носеше към стаята, я целуваше по бузите, по шията. После затвори вратата зад себе си, пристъпи в тъмнината и я положи на леглото.

Савана чу свистенето на кибритена клечка и след това затрептя пламъчето на свещта. Джаред смъкна мокрите ѝ дрехи и плъзна ръка по кожата ѝ. Изведнъж тя се почувства несигурна и нервна.

Коленичи на леглото да разкопчее ризата му, но пръстите не ѝ се подчиняваха. Той ги притисна един по един към устните си.

Савана чувстваше миризмата на дъжд и мокра земя, шепота на оттеглящата се буря, поддаването на дюшека под тях.

После остана само Джаред. Въздишките им се сляха с ромолето на дъжда. Той бе толкова нежен с нея, толкова внимателен, и тялото ѝ се лееше в ръцете му като благоуханен топъл восък. Всеки път, когато устните им се срещаха, бе по-дълбоко и по-истинско. Всеки път, когато телата им се притискаха, бе по-меко и по-топло.

Докосване на пръсти, леки целувки, тръпнеща плът. Опиянени от любов, двамата се гледаха, слушаха учестяващия се ритъм на сърцата си.

Джаред проникна плавно в нея и въздишката му се сля с нейната, тялото му започна да се издига и спуска с нейното. Устните му срещнаха нейните.

Почувства как я заля вълна от удоволствие, дълга, бавна вълна, която го отнесе със себе си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Браян обичаше да ходи във фермата. Животни, мъже, чист въздух. Още помнеше теснотията на градовете, в които пристигаха и живееха в малки стаички, където прозорците сякаш винаги се тресяха от шум, а стените бяха толкова тънки, че човек можеше да чуе всеки смях или ругатня на съседите.

Всъщност нямаше нищо против града. Там винаги имаше какво да се прави и къде да се отиде. А майка му го водеше в парка или на детската площадка. Винаги, когато не беше на работа.

Имаше смътни спомени за времето, когато тя работеше до късно през нощта или до късно сутринта. За времето, когато бе много уморена и тъжна. Макар той всъщност да не разбираше защо.

Помнеше Ню Орлийнз, с неговата пулсираща музика и хора, които говорят бавно. Помнеше, че майка му държеше на прозореца саксия с червени цветя.

Понякога седеше в краката ѝ и си играеше с колички или разглеждаше книжки с картинки, докато тя рисуваше хората, които идваха и сядаха на малкото сгъваемо столче, а майка му скицираше лицата им на големи листи хартия с въглен или цветни пастели.

После нещата се промениха. Оправиха се. Тя престана да работи нощем и от очите ѝ изчезна онзи уморен и тъжен поглед.

А сега беше най-добре от всякога. Имаха къща, както майка му винаги бе обещавала. Имаха двор и приятели, които могат да си останат твои приятели, защото и ти оставаш. Приятели като Конър. Който бе определено върховен, въпреки че някои деца в училище го дразнеха и говореха гадости за баща му.

Може би, мислеше понякога Браян, защото не знаеха какво е изобщо да нямаш баща. А той знаеше.

Но мама бе достатъчна. Тя винаги правеше така, че нещата да станат, винаги му показваше, че двамата са един отбор. Като за майка, мислеше Браян, тя бе най-върховната.

Както когато го попита дали иска да живеят в къща в гората. Не му каза просто, че ще живеят там, както правеха някои други родители. После, когато купиха къщата — която по негово мнение бе най-хубавата в целия свят — тя му разреши да си избере нещата за неговата стая — хубавите легла, плакатите на стената, голямата дървена етажерка за играчките му.

А сега можеше да ходи във фермата, когато си поиска. Почти винаги.

Шейн бе страхотен. Той никога нямаше нищо против Браян да се навърта около него и да го пита разни неща. И Девин си го биваше, макар да беше шериф. Харесваше му и Рейф и как понякога се мятеше на земята и се боричкаше с кучетата.

Джаред малко го плашеше, защото го караше да си мисли какво би било да го има около себе си през цялото време. Като баща. Някой, с когото да си играе на топка. Мъж, който си идва вкъщи всяка вечер след работа и слуша онова, което имаш да му разкажеш. Мъж, който целува майка ти в кухнята, сякаш това не е кой знае какво.

Искаше Джаред най-много от всички и затова си го пожелаваше горещо всяка нощ. Кой знае защо, когато си пожелаеше нещо горещо, то почти винаги ставаше.

Във фермата слънцето грееше ярко и затопляше мократа от снощния дъжд земя. Утринната мъгла се бе разсеяла и въздухът бе чист и влажен. Браян бе щастлив. Седеше на земята с кучетата и с Конър и с гласовете на възрастните наблизо. Бяха дошли на неделен обед у Макейдови.

Мъжете готвеха, което Браян намираще за малко странно, ала интересно.

— Дали Фред и Естел ще си имат бебета?

Конър обмисли въпроса, продължавайки да гали златистата козина на най-близкото до него куче.

— Сигурно. Това става, когато хората са женени. Предполагам, че е същото и за кучетата.

Браян изсумтя и смушка Конър в рамото:

— Хората няма нужда да са женени, за да имат дете. Трябва само да си падат един по друг.

Ако някой друг го бе казал, Конър щеше да се изчерви. Но понеже това бе Браян, той само кимна мъдро:

— Значи Фред и Естел ще си имат кучета, защото си падат един по друг.

Браян погледна към къщата. През прозореца на кухнята се носеше смях.

— Мисля, че Джаред си пада по майка ми.

Светлосивите очи на Конър се разшириха.

— Ще си имат ли бебе?

— Не. — Браян прегърна Етел през врата. Бе мислил върху тази възможност. — Щеше да е върховно, ако си имат. Теб нали ти харесва да си имаш Ема?

— Разбира се.

— Брат ще е по-хубаво, ама и сестра става. Мисля си, че ако имат... бебе, де, Джаред ще се навърта наоколо. Тъй де, като да живее с нас.

— Понякога това е лошо — забеляза Конър тихо. — Понякога, когато с вас живее мъж, е лошо. Той се кара, и бие, и се напива, и... Такива неща.

Браян се намръщи.

— Ама не всички.

— Сигурно. — Конър обаче съвсем не бе убеден. — Аз не искам някой мъж пак да живее с нас. — Гласът му бе мрачен и решителен. — Никога вече.

Браян съчувствено премести ръката си от врата на Етел към врата на Конър.

— Ако баща ти се опита да се върне, след като излезе от затвора, ти ще си готов. Ние ще сме готови — добави той с ослепителна усмивка. — Ти и аз, Кон.

— Аха. — На Конър едва не му се прииска да има възможност да го докаже. — Ти и аз.

— Голям разговор водят — забеляза Савана от прозореца на кухнята.

— Конър никога досега не е имал наистина близък приятел. — Не е можел да има, добави Каси наум, след като Джо се нахвърляше върху всеки, който се доближеше до къщата.

— Брай също. Приличат си.

Момчетата започнаха да се боричкат с кучетата и тя с усмивка помисли, че докато стане обедът, и четиримата ще са омърляни.

— Това ми изглежда познато — приближи се зад тях Девин, пъхнал ръце в задните джобове на джинсите си. Савана направи всичко възможно да не окамене. — Много неделни следобеди сме прекарвали, търкаляйки се в калта.

— Помниш ли онази неделя, когато мама обърна маркуча към мен? — въздъхна Шейн и лапна една репичка. — Велико време беше. Тя се ядоса, защото дядо и татко щяха да идват на вечеря, а ние се сбихме, облечени с най-хубавите си дрехи.

— Ти започна — спомни си Джаред. — Отмъкна ми топката за бейзбол и я загуби в нивата.

— Рейф я загуби — намеси се Девин. — Той трябваше да я хване.

— Ти я хвърли лошо — обясни Рейф с отвращение. — Никога не можеше да хвърлиш както трябва.

— Ами, не можех!

Девин бе готов да продължи спора, ала Рийгън вдигна ръце:

— Почивка! След този очевиден пример на семейна солидарност ми се струва, че е най-добрият момент да направим едно съобщение. — Усмихна се на Рейф: — Не мислиш ли?

— Мисля. — Рейф хвана ръката ѝ, поднесе я към устните си и я прегърна. — Ще имаме дете.

Настъпи пълна тишина и след това всичко избухна. Шейн грабна Рийгън, която трябваше да бъде целуната, а Рейф бе блъснат с юмрук по рамото.

— Дай си ми жената — настоя Рейф.

— Само минутка. — Шейн отново я целуна сърдечно и понечи да му я подаде, но Джаред я грабна от него. След миг Рийгън, все още смееща се, се озова в ръцете на Девин.

— По дяволите, дайте си ми жената!

Докато мъжете се боричкаха около бъдещата майка, Савана се облегна на бара.

— Следващото поколение Макейд — прошепна тя на Каси. — Страшно, а?

— Рийгън ще се справи. — Каси преглътна сълзите си. — Тя може да се справи с всичко. — И понеже всички други бяха заети,

изтича да види какво става с печеното.

Савана пристъпи напред и целуна Джаред по бузата:

— Моите поздравления, чичо Джаред.

Той не можеше да спре да се усмихва.

— Рейф ще става татко!

Савана погледна към Рийгън, която братята още си предаваха един на друг, и вдигна вежди:

— А това, доколкото разбирам, е начинът, по който вие празнувате. Като си подхвърляте жените.

— Досега не ни се е случвало. Това е първото ни бебе.

Прегърна я през рамо и Савана осъзна, че той го каза съвсем точно. То щеше да е бебето на семейство Макейд, щеше да е на всички тях.

Мисли доста за това, докато празненството продължаваше по време на обета с непрекъснати и често смешни предложения как се гледат деца, какво име да се избере и какви са задълженията на бащата. Сега, когато най-после се бе установила в свой собствен дом, когато най-после бе спокойна, че Браян има най-доброто, което може да му даде, за нея бе странно да осъзнае, че никой от тях никога не бе познавал пълноценността на семейния живот.

Всеки от тях имаше другия и това бе важно. Жизненоважно. Той бе щастливо, добре възпитано дете. Виждаше го, когато сега седеше до нея, загребваше от чинията си и се смееше на идеята на Шейн да кръстят бебето Люлюбел Макейд, ако е момиче. В сърцето ѝ нямаше съмнение, че синът ѝ е точно такъв, какъвто трябва да бъде.

И все пак...

— Добре ли се чувстваш, Рийгън? — чу се тихият глас на Каси след хаоса на мъжкия разговор.

— Чудесно. Струва ми се, че никога не съм се чувствала по-добре. Никакво гадене, никаква умора, нищо от онова, за което ни предупреждават книгите.

— Аз ги имах всичките — усмихна се Каси и разсеяно прокара ръка по къдриците на Ема. — Не беше всъщност чак толкова лошо, но достатъчно, за да знам какво ме чака втория път. А ти, Савана?

— Първите три месеца беше ужасно. — Преди Браян да бе успял да си бодне един пържен картоф от чинията ѝ, му подаде цялата купа с картофи и му намигна: — Ама почти си струваше.

— Три месеца? — потръпна Рийгън. — Всеки ден ли?

— В студ и пек — отговори Савана весело. — Брай, ако си отвориш устата само още малко, сигурно ще успееш да лапнеш три картофа едновременно.

Той успя да се усмихне с пълна уста.

— И мама така правеше — вметна Девин и сипа още картофи в чинията на Браян. — Правехме състезания кой ще изяде най-много. Джаред обикновено печелеше. Нали, Джаред?

— Да. — Ала той бе спрял да яде и гледаше странно към Савана.

— Това хлапе ще бие рекорда ти. — Шейн хвърли една бисквита и Джаред ловко я хвана.

Заинтригуван, Браян също метна една бисквита на Конър, който я сграбчи, преди да бе паднала на пода.

— Добре спаси — отбеляза Рейф. — Запишете го. Ще играеш ли бейзбол следващата година, Кон?

— Не знам. — Конър отчупи края на бисквитата и погледна към майка си изпод спуснатите си клепачи.

— Кон хваща по-добре, от който и да е от нашите новаци. — Браян весело си взе още една бисквита и щедро я намаза с масло. — Може да си вкара топката право в джоба.

— Конър, никога не си ми казвал, че искаш да играеш бейзбол. — В момента, в който думите излязоха от устата ѝ, Каси съжали за тях. Никога не бе имало кой да играе с Конър. А успехите му в училище в очите на баща му се равняваха на провала му като мъж.

— Не мога да удрям достатъчно силно — смотолеви Конър и се изчерви. — Мога само малко да хвърлям, защото Браян започна да ми показва.

— Ще трябва да поработим върху удара ти — намеси се Девин. — Следобеда може да започнем със стойката.

По устните на Конър трепна усмивка и това бе достатъчен отговор.

Малко по-късно през отворения прозорец в кухнята нахлуха виковете от двора. Натоварена с чинии, Каси погледна навън. Девин бе приклеknал зад Конър и държеше ръцете му върху дървена бухалка, а Джаред хвърляше срещу тях топка.

— Ужасно мило от тяхна страна, че играят така с децата.

— Като ни оставят ние да се оправяме с чиниите — напомни й Савана.

— Който готви, не разчиства. — Рийгън напълни умивалника с гореща вода. — Такива са правилата на семейство Макейд.

— Справедливо е — съгласи се Савана. Но като огледа разхвърляната кухня, пълна с купища тенджери и планини от мръсни чинии, съвсем не бе сигурна кое е по-лесно.

— Ще имате ли нещо против, ако ви попитам... — Рийгън млъкна и се засмя нервно. — Глупаво е.

Савана взе гъбата и се приготви да потопи ръце.

— Какво?

— Ами... — Рийгън сви вежди и се зае с първата чиния. — Просто се чудех, понеже и двете сте минали през това, на какво прилича?

Савана погледна към Каси и се усмихна лукаво:

— Бременността и раждането, или пътешествие през Долината на смъртта.

— О, не е чак толкова страшно. Не я плаши. — Каси остави натрупаните чинии и загрижено я погали по рамото. — Наистина не е.

— Искаш да й кажеш, че е като разходка по плажа? — попита Савана. — Тogaва по време на раждането ще проклина и теб, и Рейф.

— Това е естествена част от живота — настоя Каси и потисна смеха си. — Ала ужасно боли.

— Извинявайте, че ви попитах — въздъхна Рийгън. — И колко продължава?

— С Конър малко повече от дванадесет часа, а с Ема по-малко от десет.

— С други думи — вметна Савана услужливо, — остатъкa от живота ти.

— Бих ти казала да не се обаждаш, ала искам да знам колко беше при теб — сбърчи нос Рийгън. — Десет минути, а?

— Тридесет и два часа, изпълнени с удоволствие.

— Тридесет и два! — Потресена, Рийгън едва не изпусна чинията. — Това е нечовешко.

— Късмет — заключи Савана безгрижно. — А и родилният дом, в който бях, не беше точно първокласен. Не би трябвало да има

значение. — Тя сви рамене.

— Бебетата се появяват, когато им дойде времето. Всичко ще е наред, Рийгън. Рейф ще е до теб. А ако твоят лекар няма професионален отбор от бейзболни защитници, и останалата част от семейство Макейд ще е там.

— Ти си била сама — прошепна Рийгън.

— Така се случи. — Савана погледна към стъклената врата и забеляза там Джаред. — Свърши ли играта?

— Не. — Очите му бяха приковани върху нея, неразгадаеми и дълбоки. — Пропуснах едно хвърляне, за да взема бира.

— Аз ще ти дам. — Каси вече бързаше към хладилника. — Децата искат ли нещо?

— Всичко, което им предложиш. — Той взе от Каси бирите и кутийките със сок и излезе, без да каже нито дума повече.

— Няма по-бърз начин да се изгони един мъж от разговорите за раждане. — Гласът на Савана бе весел, но отзад на врата ѝ се бе свил един възел от тревога. Имаше нещо в очите му, което Джаред не искаше тя да види.

— Споменах пред Рейф за уроците по безболезнено раждане, а той пребледня като платно, ала после стисна зъби.

— Ще го преживее. — Савана хвърли един последен поглед към стъклената врата и взе следващата чиния. — Рейф те обича. Това е най-важното, нали?

— Да — въздъхна Рийгън замечтано. — Това е най-важното.

По пътя към дома Савана забеляза първата светулка в гората. Лятото идва, помисли тя. Искаше да дойде. Искаше топлината, дългите трептящи от мараня дни, късите задушни нощи.

Това, което искаше, осъзна Савана, бе да минава време. Една цяла година, четири пълни сезона на това място. В този дом. С този мъж.

— Мислиш ли си нещо? — попита тя тихо.

— Мисля си много неща. — Джаред имаше желание да останат за малко в гората. Да останат там, където и двамата могат да почувстват скърбите и копнежите на хората, умрели преди те да се родят. — Имам два случая, които ме побъркват. Бояджиите са

обърнали кабинета ми наопаки. Довършвам развода на Каси. Свиквам с мисълта, че ще ставам чичо.

— Държиш се като адвокат, Макейд, криеш важното зад думи.

— Аз съм си адвокат.

— Добре, да започнем оттук. Чакай за минутка. Браян, хайде във ваната.

— Ама, мамо...

— И по-бързо. Аз идвам веднага.

Той се втурна напред и между дърветата Савана видя как лампите в къщата светват една след друга. През отворения прозорец го чу как пее отчайващо фалшиво и бе доволна, че бе в настроение да се къпе.

— Защо си адвокат?

Въпросът го стресна, най-вече защото мислите му бяха много далеч.

— Защо съм адвокат ли?

— И се опитай да ми отговориш с не повече от двацет хиляди думи.

— Защото ми харесва. — Първият отговор бе най-лесният. — Обичам да намирам най-добрите аргументи, да се запозная и с двете страни, докато намеря най-добрите доводи. Обичам да печеля. — Сви рамене. — И защото правосъдието е важно нещо. Правораздавателната система, колкото и да е несъвършена, е жизненоважна. Без нея сме нищо.

— Значи ти вярваш в правосъдието и обичаш да спориш и да побеждаваш. — Тя наклони глава към него. — Което изразява всичко с едно изречение. Виждаш ли колко е просто?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че обичаш също и да усложняваш нещата. — Докосна го по бузата. — Какво усложняваш сега, Джаред?

— Нищо. — Защото имаше нужда от това, хвана ръката ѝ и притисна устни към нея. — Нищо не усложнявам. Приятно ми е да сте във фермата, ти и Браян, да седите около кухненската маса и да има толкова много хора, които да говорят едновременно.

— И да подхвърляш бисквити.

— И да подхвърлям бисквити. Приятно ми е да слушам как си бърбите с Рийгън и Каси в кухнята, докато ние играем навън.

— Типично — усмихна се Савана леко. — Традиционното разпределение на ролите между мъжете и жените.

— Виновен съм, дай ме под съд. — Той я привлече по-близо. И там, в тишината, му се стори, че чува битката. Непознат срещу непознат, ръка срещу ръка. Вечно. И може би право срещу право. — Чувстваш ли? — прошепна Джаред.

— Да. — Страх, помисли тя и затвори очи. Отчаяние. И постоянна кървяща надежда. Може би успяваше да чуе нейното ехо в гората, защото познаваше толкова добре всички тези чувства. — Задавал ли си си някога въпроса защо те са още тук? Какво още не са казали или направили?

— Битката не е свършила. И никога няма да свърши.

Савана поклати глава.

— Нуждата не е свършила. Нуждата да намериш дом. Да намериш покой, предполагам. Тя никога не свършва. Но аз ги намирам тук.

Когато понечи да се отдръпне, Джаред я прегърна по-здраво.

— Чух през вратата как вие трите си говорехте в кухнята. Разстрои ме как си била сама, когато си раждала Браян. Разстроих се, като си го представих, както се разстроих да чуя, че през цялото време ти е било лошо.

— На бременните жени много често сутрин им е лошо.

— Ала не се случва често да си на шестнадесет години, да си сама и да ти е лошо. Това със сигурност не трябва да се случва.

— Губиш си времето, като ме съжеляваш. Всичко това беше много отдавна. — Сега тя наистина се отдръпна и видя лицето му. — Ала ти не чувстваш точно това.

— И аз не знам какво чувствам. — Нищо не го объркваше толкова много, както да не намери отговора в себе си. — Имам въпроси, които още не съм измислил как да задам. Ти ме караш да ти ги задавам, защото не ми казваш. И е вярно, че изпитвам съжаление към теб, изпитвам съжаление към детето, което е било оставено да се грижи само за себе си и да взема решения, които никое дете не трябва да взема.

— Аз не бях дете. — Гласът ѝ бе премерен, раменете ѝ внезапно се напрегнаха. — Бях достатъчно голяма, за да забременея, значи съм била достатъчно голяма, за да приема последствията. А изборът, който

направих, си беше само мой. Никой друг не можеше да го направи вместо мен. Да родя Браян беше едно от малкото правилни решения, които съм взела.

— Нямах това предвид. Нямах предвид Браян. — Видя пламналите й очи и бързо я раздруса. — Имах предвид къде да отидеш, какво да правиш, как да живееш. По дяволите, какво да ядеш. Освен това ти си била дете! Заслужавала си нещо по-добро, отколкото си получила.

— Получих Браян. Получих нещо по-добро, отколкото заслужавах.

Не можеше да я накара да види онова, което той искаше тя да види. За пръв път просто не намираше нужните думи. Може би те бяха прекалено прости.

— Чудя се какво е да създадеш нещо като това момче и да го обичаш без ограничения. Без егоизъм.

Сега Савана можеше да се усмихне.

— Прекрасно е. Просто е прекрасно. Ще дойдеш ли с мен вкъщи?

— Да. — Джаред хвана ръката й. — Ще дойда с теб в къщи.

Мислеше за този вид любов и за нейния начин на живот, докато тя спеше до него. Никога не би му минало през ума да търси жена като нея. Много му струваше да го признае, дори пред себе си.

Савана не бе нито възпитана, нито образована, липсваше й лустрото на изискаността, което той обикновено търсеше у жените.

Кое то бе търсил у жените, напомни си Джаред. И което определено бе съдбоносна грешка. И въпреки това, нямаше ли нужда един мъж от жена, която да разбира, която да познава? В живота на Савана имаше огромни бели петна, които той нито разбираше, нито познаваше. Големи части от нея бяха забранени за него, заключени в нейните спомени.

Едно младо момиче, бременно и само, изоставено от всички, на които би трябвало да може да разчита. Джаред изпитваше съжаление към това момиче, но и — нещо, което също му бе трудно да признае — смътно недоверие.

Къде бе ходила, какво бе правила, каква бе станала? Колкото и да му се искаше да я преодолее, гордостта не го оставяше на мира. Тя бе родила детето на друг мъж, друг мъж бе мечтал за нея.

Тази мисъл човъркаше гордостта му, самочувствието му и не му позволяваше да се отърси от нея.

Това си бе негов проблем. Той го знаеше, разбираше го, обмисляше го. Савана се размърда и му обърна гръб и Джаред се разтревожи.

Колко други мъже бе обичала? Колко други бяха лежали до нея, като всеки бе искал да е единственият?

Ала както го мислеше, протегна ръце да я прегърне, да я притежава. Топлото ѝ тяло се сгуши в него и той усети аромата на кожата ѝ, онова първично, земно, чувствено благоухание, което тя носеше без помощта на какъвто и да е парфюм.

Сега вече знаеше как протича денят ѝ. На сутринта щеше да се събуди рано, но бавно, сякаш сънят бе нещо, от което трябваше да се измъкне, като топла вана. Щеше да го докосне, да погали раменете му, гърба му, ръцете му. И точно когато той започнеше да се възпламенява, Савана щеше да стане от леглото. Щеше да се протегне лениво като котка, да повдигне дългата си, гъста черна коса и да я пусне да падне. После, като че ли нямаше никаква разлика между сънena сирена и сънena майка, щеше да навлече избелелия си син памучен халат и да отиде да събуди Браян за училище.

И често, много често Джаред оставаше в леглото дълго след като тя бе излязла. Копнеещ до болка.

Почти му се искаше да вярва, че му бе направила някаква магия с циганските си очи, със знойната си усмивка и с поведението си, с което сякаш му казваше: „Върви по дяволите и после се върни“. Савана го познаваше по-добре, отколкото той познаваше нея. Познаваше неговите духове, различаваше ги, чувстваше ги. Тя бе първата жена, влязла в гората, която Джаред смяташе за своя, и чула шепота на обречените.

Това ги свързваше по начин, отиващ отвъд физическото и дори емоционалното привличане. Издигаше ги в духовното. Издигаше ги над онова, срещу което той би могъл да се бори, дори ако искаше.

Каквото и да го свързваше с нея, то не му оставяше друг избор, освен да продължи да се приближава по същата пътека към нея.

Затова заспа, обвил ръка около кръста ѝ, притисна я към себе си и потъна в безтегловността на съня.

Бедрото го болеше там, където го удари минометът, изхвърли го във въздуха и го стовари отново на земята. Главата му пулсираше, очите му сълзяха. Беше му трудно да фокусира погледа си, да се накара да направи крачка напред.

Не помнеше как бе влязъл в гората. Дали бе пропълзъл или се бе втурнал? Единственото, което знаеше, бе, че е ужасно объркан и ужасно го е страх. Неговият лейтенант бе мъртъв. Имаше толкова много мъртви. Момчето от Кънетикът, с което снощи сподели вечерята си и после си шепнаха дълго след като огънят догоря, сега бе на парчета в една плитка канавка, където битката бе толкова свирепа, че дори адът би бил облекчение.

Сега бе сам. Знаеше, че трябва да намери място, където да си почине. Някакво безопасно място. Само за малко. Само за съвсем мъничко. Домът му не бе толкова далеч оттук. На север от Пенсилвания. Горите на Мериленд не бяха много по-различни от горите край неговата ферма.

Може би тук щеше да е в безопасност, докато намери пътя към дома си. Докато свърши тази война, която обещаваше да бъде едно приключение, а се оказа огромен кошмар.

Предишния месец бе навършил седемнадесет и никога не бе вкусвал женски устни.

Нетърпимо предпазливо спря и се облегна на едно дърво. Пое задъхано въздух. Как можеше гората да е толкова красива, толкова пълна с цветове и с ароматите на есента? Как можеше този ужасен грохот да продължава? Защо не можеха пушките да спрат да гърмят, мъжете да спрат да викат? Кога щяха да го оставят да си отиде у дома?

С въздишка се отблъсна от дървото, заобиколи една скала и облекчено забеляза пътеката. Направи първата стъпка по нея и видя сивата униформа на Конфедерацията.

Поколеба се само за миг, ала целият свят се завъртя в него. Това бе врагът. Това бе смъртта. Това бе препятствието по пътя, водещ към онова, което искаше най-много.

Вдигна пушката си на рамо и момчето срещу него повтори движението му. Стреляха лошо, и двамата. Но той чу свистенето на гилзата толкова близо до ухото си, че сърцето му прескочи. След това започна да презарежда, въпреки че и огледалният му образ презареждаше.

Ужасените им бойни викове отекнаха като ехо един друг. Щиквете се сблъскаха.

Очите на врага бяха сини, като небето. Тази неканена мисъл го споходи в момента, в който усети първата агония от острието, забито в плътта му. Очите на врага бяха млади и пълни със страх.

Биеха се като диви кучета. Дори през краткото време, което му оставаше, щеше да си спомня много малко от битката. Помнеше миризмата на собствената си кръв, усещането как тя струи през раните му, помнеше как се събуди сам, сам в красивата есенна гора.

И после взе да се влачи по пътеката, като пълзеше плачеше.

Щеше да си спомня, през всичките оставащи му часове щеше да си спомня вида на фермата точно зад поляната. Цвета и блясъка на камъка, наклона на покрива, миризмата на животни и на неща, които растат.

И отново се разплака за дома.

Някой бе до него. Лицето бе по-възрастно, обветрено и намръщено под шапката. Помисли си за баща си, опита се да заговори, ала болката, когато го вдигнаха, бе по-страшна от смъртта.

Около него имаше жени, викове, после шепот. Меки длани и светлина на огнище. Студени чаршафи, и болката премина във вцепенение.

Всяка дума, която произнасяше, бе разкъсваща гърлото му болка. Но имаше толкова много да каже. И някой го слушаше. Някой, който миришеше на люляк и държеше ръката му.

Имаше нужда да й каже колко горд е бил, че е войник, горд, че е служил и се е сражавал. Опитваше се да е горд, че умира, въпреки че копнежът по дома бе по-жесток от всичките му рани.

Когато той умря, Джаред се събуди. Сърцето му биеше бясно. Савана се размърда до него. И този път, този път се обърна към него. Насън ръцете й се обвиха около него.

За тази нощ бе достатъчно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Натоварена с три картини, Савана с мъка отвори вратата на кабинета на Джаред. Дъждът капеше от козирката на бейзболната шапка на Браян, която бе нахлупила, преди да поеме към Хегърстаун. Сиси вдигна поглед иззад клавиатурата и скочи.

— Дай да ти помогна.

— Благодаря. — Савана ѝ подаде трите увити пакета. — В колата има още.

— Само да оставя тези и ще дойда да ти помогна да ги донесеш.

— Не. Няма смисъл и двете да се мокрим. — Тя хвърли един бърз поглед на прясно боядисаните светлозелени стени и бледовиолетовите кожени фотьойли и столове. — Върви, а?

Сиси остави картините на малката масичка.

— Имам чувството, че досега съм работила в клетка и някой току-що е отворил вратата, за да влезе въздух. Да ти дам поне чадър.

— Няма да мога да го държа. Освен това вече съм мокра. Веднага се връщам.

Изскочи навън и се втурна към колата си. Дъждът бе силен и напоителен, но поне бе топъл. Вече никой не се страхуваше от пролетното засушаване — както с радост ѝ съобщи госпожа Мец, когато сутринта се срещнаха в пощата.

Времето, колкото и да бе неподходящо за момента, бе идеално за нейните цветя.

Докато се върна с последната картина, бе подгизнала до кости и обувките ѝ джвакаха.

— Тук ли е шефът? — Савана остави картините, свали шапката и прокара пръсти през мократа си коса. — Може би ще иска да ги види, преди да ги окача.

— При него има клиент — усмихна се Сиси. — Ала аз умирам да хвърля един поглед. — Тя извади от бюрото си ножици. — Може ли?

— Разбира се. Нали и ти ще трябва да живееш с тях.

— Не мога да повярвам колко бързо се раздвижи всичко. — Сиси бързо разреза връвта. — Щом веднъж реши, шефът тръгва. Без мотаене, без... О, това е прекрасно! — завърши с фалцет и смъкна плътната хартия.

Картината беше сцена от улицата. Хората бяха ярки петна от цветовете и движение. Нахвърляните сгради с ажурни балкони, отрупани с цветя, ѝ придаваха безгрижно весел вид. По-отблизо се забелязваше уличен цигулар, огромна негърка с широка червена рокля, три момченца, тичащи след жълто куче. Сиси почти чуваше виковете и музиката.

— Чудесна е. Кажи ми, че ще я закачиш тук.

— Това ми беше идеята. — Изненадана и поласкана от реакцията ѝ, Савана отново прекара ръка през косата си. — Това е Ню Орлийнз. Френският квартал. Мислех си, че ще съживи малко чакалнята.

— Не мога да ти обясня колко ми беше омръзнало да гледам бледорозови цветя в сива ваза. Все се надявах, че някоя сутрин ще дойда и те през нощта ще са увехнали. — Сиси се засмя. — А това мога вечно да го гледам. Изобразително изкуство ли си завършила?

От този невинен въпрос усмивката на Савана замръзна.

— Не, аз не съм ходила в колеж.

— Аз пък съм следвала един семестър изобразително изкуство — продължаваше весело Сиси. — И ми казаха, че нямам абсолютно никакво чувство за перспектива. Едва изкарах тройка.

Телефонът иззвъня, тя се намръщи недоволно, подпря картината на масата и отиде до бюрото си да го вдигне.

Глупаво, каза си Савана, глупаво е да се чувства непълноценна. Да, тя не бе ходила в колеж, но можеше да рисува. Не го ли доказва току-що реакцията на Сиси?

Странно защо все още бе нервна, след като работата ѝ бе видяна и одобрена. През по-голямата част от живота си се бе опитвала да се убеди, че рисуването за нея не беше — не можеше да бъде — нищо повече от хоби. Един личен каприз от времето, когато трябваше да избира дали да си купи бои или да обядва.

Обикновено боите печелеха.

Тези дни бяха вече минало. Отдавна. Имаше невероятен късмет със своите илюстрации, обичаше да ги прави и имаше намерение да продължава. Ала картините — това бе самата тя.

Да продава пасторални сценки и скици с въглен на туристите нямаше нищо общо с това, да продава картина, която е значила нещо за нея, когато я е виждала, когато я е рисувала.

Усмивната и мокра, разрови чантата с инструментите, която бе донесла, и извади чук и рулетка. При предишното си посещение вече бе измерила стената, сега намери центъра и леко го отбеляза с молив.

Изчака Сиси да довърши разговора си и вдигна чука:

— Мога ли да забия пирона веднага, или да почакам?

— Веднага. Умирам да я видя закачена.

Савана сръчно замахна. Рамката бе проста, от естествено черешово дърво. Рийгън я бе избрала и Савана трябваше да признае, че изборът ѝ бе добър.

— Вдигни малко левия ъгъл... Така, добре. — С ръце на кръста Сиси кимна. — Добре. Идеално. Беше крайно време това място да започне, да прилича повече на шефа и по-малко на...

— На бившата му съпруга? — довърши Савана и погледна през рамо.

Сиси сбърчи нос.

— Да кажем просто, че тя беше много студена. От онзи тип жени, на които никога нито един косъм не е на място, които никога не повишават тон, никога ноктите им не се чупят.

— Трябва да е имала нещо, с което да е привлякла Джаред.

Сиси предпазливо хвърли поглед нагоре към стълбите.

— Тя беше красива, изискана и недосегаема. Нещо като Грейс Кели, но без топлотата и хумора. И беше блестяща. Наистина. Не само в професията си. Говореше перфектен френски, свиреше прекрасно на пиано, четеше Кафка.

— Аха... — Савана едва се сдържа да не се намръщи. Не беше съвсем сигурна дали знае кой или какво е Кафка, ала беше сигурна, че никога не го е чела.

— По свой си начин беше достойна за уважение. Но пък беше занимателна колкото умряла жаба. — Сиси се засмя. — Никой не може да обвинява човек за това — завърши тя и вдигна звънящия телефон.

Не, помисли Савана. Никой не може да обвинява човек за това, че е изискан и блестящ или че чете Кафка. Тя говореше малко френски — ако можеше така да се нарече диалекта „каджун“.

Твърдо решена да не се стряска от образа на жената, която Джаред някога бе избрал за своя съпруга, Савана разопакова следващата картина.

Закачи три малки натюрморта в коридора, докато Сиси се захвана за работата си. Дъждът блъскаше в прозореца, клавишите на Сиси потропваха и Савана започна да се наслаждава на простото удоволствие от украсяването, от избирането на пространство и съживяването му. Докато стигна до втория етаж, вече си тананикаше под носа.

Не искаше да тропа, докато Джаред бе вътре с клиент, затова подпря на стената картините, които бе избрала за кабинета му, и влезе в отсрещната стая.

Бившия кабинет на бившата госпожа Макейд. Не, спомни си тя. Не госпожа Макейд. Джаред ѝ бе казал, че тя не бе взела името му.

Стените бяха в наситенорозово, первазите в нефритовозелено — обратно на кабинета на долния етаж. Рийгън го бе превърнала в приятен и удобен хол. Имаше бюро, разбира се, ала имаше и фотьойли, масички, книги. И, както видя в килера, кафе-машина и чаши.

Тук, предположи Савана, Джаред щеше да посреща клиентите си в по-неофициална обстановка. А може би щеше да си почива. Или пък имаше намерение да си вземе съдружник.

Тогава осъзна, че знаеше много малко за неговата работа, за плановете му, за това как протича денят му.

Никога не го бе питала, напомни си Савана. Пък и защо му трябваше да обсъжда своите случаи с нея? Тя не знаеше за законите нищо, освен проблемите, които бе имала с тях, опитвайки се да остане една крачка пред системата и да запази детето си.

Би ги обсъждал с жена си, помисли Савана и се наруга, че изпада в това типично и глупаво настроение.

Насочи отново вниманието си към непосредствената си работа и излезе в коридора точно когато вратата на Джаред се отвори.

— До два дни ще изпратя проект за договора — говореше Джаред, после спря, погледна я и се усмихна: — Здравей, Савана.

— Здравей. Извинявай, окачвах картините.

— Ще ме представиш ли на тази красива млада дама, Джаред, или трябва сам да се запозная?

— Савана Морнингстар, Хауърд Биле.

— Савана Морнингстар. Това име ти подхожда. — Едрият квадратен около петдесетгодишен мъж ѝ протегна ръката си с размер на малък свински бут. Сините му очи, потънали в дълбоки торбички, светеха с мъжко възхищение. — Да не работиш за този мошеник?

— Може и така да се каже. — Савана позна този поглед, това ръкостискане. Бе ги виждала и усещала стотици пъти и бързо определи Хауърд Биле като безопасен. Позволи си да се усмихне по-топло, защото знаеше, че той ще отнесе усмивката ѝ у дома си и ще въздиша над нея. — Да не си наел този мошеник, Хауърд?

Той се разсмя и шкембето му се затресе.

— В този мръсен стар свят човек има нужда от умен адвокат. Джаред е мой адвокат от... Колко станаха? Пет години?

— Там някъде — промърмори Джаред, заинтригуван от начина, по който Савана се държи с един от най-важните му клиенти.

— С какво се занимаваш, Хауърд?

— О, по малко от всичко. — Още не бе пуснал ръката ѝ. Намигна ѝ: — Аз съм дилетант. А ти?

— И аз съм дилетантка — отговори тя и това отново го разсмя.

— Савана е художничка — вметна Джаред. — Следващия път, когато дойдеш, ще видиш нейните работи в кабинета ми.

— Така ли? — Пронизителните му очи се спряха върху картината, облепната на стената зад нея. — Това твоя работа ли е?

— Да.

Той пусна ръката ѝ и се приближи. Въпреки размерите си, без усилие клекна да я разгледа.

— Добра е — реши накрая. Хареса му как преливат цветовете и как цветята, които тя бе нарисувала, бяха струпани едно до друго, по-скоро живи, отколкото съвършени. — И по колко върви нещо такова?

— Колкото мисля, че мога да взема за него.

Преди да се изправи, Хауърд одобрително тупна по коляното си.

— Харесва ми това момиче, Джаред. Ще ти дам визитната си картичка, сладурано. — Бръкна в джоба на сакото си и ѝ подаде една картичка. — Ще ми се обадиш, чуваш ли? Мисля, че ще се спазарим за една-две картини.

— Ще се обадя, Хауърд. — Савана погледна към картичката, но така и не успя да разбере каква бе професията му. — Непременно ще ти се обадя.

— И не се спирай. — Намигна ѝ за последен път и отново се обърна към Джаред: — Ще чакам онези документи.

Савана се усмихна след отдалечаващия се гръб:

— Интересен тип.

— Ти със сигурност се справи с него — забеляза Джаред.

— Свикнала съм да се оправям с чешити. — Тя прибра картичката. — Свърших долу. Ако няма да ти преча, мога да започна тук.

— Разбира се. — Облегна се на вратата и се загледа в нея, докато Савана вдигаше картината. — Малко по-надясно — предложи той. — Хауърд има вкус за жени.

— Да, разбрах. — Удовлетворена, тя остави картината и се приготви да забие пирона. — И ще рискувам да предположа, че е верен на жена си вече... Например двайсет и пет години.

— През май ще станат двадесет и шест. Три деца, четири внучета. Има вкус за жени — повтори Джаред, — ала е един от най-ловките бизнесмени, които познавам. Най-вече недвижими имоти. Купува и продава. Строи. Притежава няколко малки хотела и лъвския дял в един петзвезден ресторант.

— Наистина ли?

— Да... Освен това е в съвета по изкуствата, работи със Западния музей на Мериленд.

Картичката в джоба ѝ изведнъж натежа и Савана едва не закова пръста си.

— Това е интересно. — Внимателно остави чука. — Излиза, че съм се оказала на нужното място в нужния момент.

— Не би ти казал да му се обадиш, ако не го мислеше. Не съм сигурен как би се чувствала една художничка, ако картините ѝ висят в хотели и ресторанти и адвокатски кантори.

Тя за миг затвори очи.

— Бих се чувствала чудесно. — Закачи картината и отстъпи крачка назад да я огледа. — Просто чудесно.

— Нямах ли артистични претенции?

— Никога не съм можела да си позволя да имам артистични претенции.

— А ако можеше?

— Пак бих се чувствала чудесно. — Савана се обърна и се вгледа в лицето му. — А защо не?

— Вероятно се чудя защо не искаш нещо повече. — Тя не бе сигурна дали я питаше само за изкуството. Но отговорът все едно щеше да е същият.

— Защото съм доволна от това, което имам.

Устните му бавно се изкривиха. Той протегна ръка и я докосна по бузата.

— Ти си сложна жена, Савана. И в същото време удивително проста. Странно съчетание. Защо да не те заведе на обед?

— Много мило предложение, ала искам да свърша тук. Ако излизаш, мога да закача картините в кабинета ти, докато те няма.

— Защо да не остана да ги подредим заедно? Ще гледам, докато окачваш картините в кабинета ми.

— Става. — Тя пхна неспокойните си ръце в джобовете, после ги извади. — Всъщност, има нещо, което бих искала да погледнеш. Ти не го избра, но помислих, че ако ти хареса, може да го искаш в кабинета си.

Любопитството му се възбуди.

— Дай да го видя.

— Добре. — Савана излезе в коридора, където бе оставила все още неразпакованата картина. — Ако не го харесаш, няма нищо. Не е кой знае какво. — Сви рамене и мина покрай него да я внесе в кабинета. — Във всички случаи е подарък. — Остави я на бюрото, отстъпи назад и отново пхна ръце в джобовете си. — Безплатно.

— Подарък? — Джаред я потупа по рамото и се запъти към бюрото да вземе ножица.

Идеята за подарък от нея му доставяше удоволствие. Ала когато разви хартията и погледна, усмивката му угасна. И сърцето на Савана се сви.

Гората бе гъста и дълбока, изпълнена с тайни и лунна светлина. Тъмни дървета, възлести и чепати, протягаха преплетените си клони с едва раззеленили се пролетни листа. В призрачния сумрак пъстрееха диви цветя. Каменистата земя бе покрита с листата, паднали предишната есен и есента преди нея — символ на непрестанните приливи и отливи на живота.

Той забеляза трите камъка, на които често сядаше и падналия дънер, на който веднъж седя с нея. А в далечината, едва загатната сред сенките, блещукаше светлинката на неговата къща.

За момент загуби дар слово.

— Кога си направила това?

— Завърших го едва преди няколко дни. — Грешка, помисли тя, проклинайки се. Сантиментална, глупава грешка. — Това е просто нещо, върху което работех през свободното си време. Както ти казах, не е кой знае какво. Ако не ти харесва...

Преди да бе успяла да довърши, Джаред вдигна глава и очите му, струящи от чувства, срещнаха нейните.

— Не помня някога да съм получавал нещо, което да значи толкова много. Така изглеждаше гората, когато за пръв път правихме любов. Както безброй пъти, когато съм бил там сам.

Сърцето ѝ спря, после заседна в гърлото.

— Щях да я нарисувам така, както би изглеждала през есента, тогава, когато е била битката. Но ми се искаше първо да я направя така. Не бях сигурна дали ти ще... Радвам се, че ти харесва.

Той протегна ръце и обхвана лицето ѝ.

— Обичам те, Савана.

Устните ѝ трепнаха под нежната ласка, след това се разтвориха и целувката му стана по-дълбока. Пръстите му се заровиха в косите ѝ, все още влажни от дъжда. Възбудата се надигна в него, бавна и сладостна.

— Трябва да ти я окача.

— М-м-м-м... — Съвсем неочаквано, докато тялото ѝ се притискаше към неговото и устните ѝ се раздвижиха, му дойде много по-добра идея. Обви ръка около нея да я задържи и посегна към телефона на бюрото си. — Сиси? Защо не отидеш сега да обядваш? Да, ползвай обедната си почивка.

Очите на Савана проследиха ръката му, която остави слушалката. После се върнаха към лицето му.

— Ако мислиш, че ще ме съблазниш тук, в твоя кабинет, че съм готова да се търкалям върху този хубав нов килим, докато секретарката ти е на обед...

Джаред отиде до вратата, затвори я и заключи. Вдигна вежди:

— Да?

Тя отметна назад черната си коса и се облегна на бюрото.

— Значи си абсолютно прав.

Той свали самото си и го остави на месинговата закачалка до вратата. След това вратовръзката. Без да откъсва поглед от очите ѝ, прекоси стаята. Едно по едно разкопча копчетата на ризата ѝ.

— Дрехите ти са мокри.

— Вали.

Много бавно, много предпазливо смъкна пъстрата памучна тъкан. Приковал поглед към очите ѝ, пхна пръста си под закопчалката на сутиена ѝ. Почувства настръхването на кожата ѝ и я чу как рязко пое дъх.

— Искам те всеки път, когато те видя. Искам те и когато не те виждам. — С два пръста бързо разкопча сутиена. — Искам те дори когато току-що съм те имал. — Леко прокара пръсти по извивката на гърдите ѝ. — Ти си ме обсебила, Савана. Както никоя друга не е могла.

Тя посегна към него, ала Джаред поклати глава и отново спусна ръце към нея:

— Не, остави на мен. Просто остави на мен.

Пръсти, палци, длани обхождаха тялото ѝ. Груби, после нежни, внимателни, искащи, сякаш той се опитваше да разруши всякакви морални норми. Полудяла, Савана се хвърли към него, опита се да го привлече по-близо. Но всеки път той я спираше, търпеливо сваляше ръцете ѝ, докато тя нямаше друг избор, освен да се вкопчи в ръба на бюрото и да го остави да прави каквото бе решил.

Никой никога бе правил любов с нея така, сякаш тя бе жизненоважна, сякаш бе всичко, което съществува и което трябва да съществува. Сякаш нейното удоволствие бе върховната му цел.

Изви се напред с пронизителен стон, когато Джаред затвори зъбите си върху нея и я захвърли в някаква пустиня на границата между удоволствието и болката.

— Просто ме взemi. — Ръцете ѝ се обвиха около него, пулсиращото ѝ тяло се напругна.

Ала той хвана китките ѝ и започна да я целува до умопомрачение. Горещите ѝ устни бяха гладни като неговите. Но този път не му стигаше да потъне в тях, да потъне в нея. Измъчваше я със зъби, с език, докато дъхът ѝ започна да излиза като накъсани хлипове.

— Дай да те докосна.

— Не сега. Не още. — Отново прикова ръцете ѝ към ръба на бюрото и ги задържа там, докато устните му се спуснаха надолу по шията ѝ, по тези напрегнати и красиви рамене. — Аз ще те взема, Савана. — Отдръпна се, защото искаше тя да види лицето му и изписаната на него решителност. — Ще те взема сантиметър по сантиметър. Както никой досега не го е правил.

За нейно удоволствие, каза си Джаред. Ала знаеше, че бе отчасти и заради собствената му гордост. Искаше да ѝ покаже, че никой мъж преди него и никой мъж след него нямаше да може да я накара да се чувства така.

И ѝ го показваше. Спусна се като светкавица надолу по тялото ѝ, влажно вече не от дъжда, а от страст.

Савана му се отдаваше така, както не се бе отдавала на никой мъж. Напълно победена, се облегна на бюрото и го остави да я опустоши, физически и духовно.

Той свали обувките ѝ, смъкна джинсите ѝ и погали голата плът с устни. Тя отметна назад глава и потрепери.

Екстазът я връхлетя бързо и силно. Ужасяващо. Прекрасно. Джаред не спря и докато удоволствието безмилостно нарастваше, Савана се молеше той никога да не спира.

Гола, без никакви дрехи и никаква защита, не можеше да прави нищо, освен да се наслаждава, да поема и да дава.

Джаред никога не бе изпитвал такава страст. Да взема и да взема, знаейки, че по този начин я изпълва с неизразимо удоволствие. Кръвта нахлу в главата му и той отново почувства как тя достига до върха, чу бездиханния вик, заседнал в гърлото ѝ.

Силните мускули на бедрата ѝ трепереха. Джаред плъзна език по тях, спря върху символа, с който се бе дамгосала.

Очите ѝ бяха затворени. Без да откъсва устни от нея, той се съблече, изрита настрани обувките си и я смъкна на пода.

Звярът, който се мятеше неспокойно в него, се изтръгна на свобода. Джаред проникна в нея, забравил всичко, и потръпна от мрачен възторг, когато Савана извика името му и ноктите ѝ се впиха в гърба му.

Всичко бе жар и бързина, гмуркащи се тела, магически ритмични удари на плът в плът. Кръвта пулсираше в главата му, в сърцето му, в слабините му. Тя се изви към него и замря от напрежение.

Погледът му се замъгли и светът около него изчезна.

Савана мислеше, че ако наистина се опита, може би ще успее да припълзи до купчината с дрехите си. И щеше да се опита, каза си тя. След само още една минутка.

Точно в момента бе толкова прекрасно да лежи тук, върху старинния килим в скромно елегантния кабинет на Джаред и тялото му да тежи върху нейното.

Чувстваше се напълно и зашеметяващо опустошена. Колкото и да бе вълнуващо правенето на любов с него досега, това бе едно съвсем друго ниво. Надяваше се, че ще се стремят към него и в бъдеще.

— Трябва да стана — прошепна тя.

— Защо?

— За да се уверя, че не съм се парализирала.

— Да не съм те наранил?

Очите ѝ останаха затворени, но върху устните ѝ заигра усмивка.

— Още няколко минути, и щеше да ме убиеш. — С мъка намери сили да прокара ръка през косата му. — Благодаря.

— Винаги на твоите услуги. — Той въздъхна дълбоко и положи една целувка върху шията ѝ. — Разбира се, нямам представа как изобщо ще мога да работя вече тук. — Изохка тихо и се обърна към нея. — Клиентът ще седи на стола, докато аз изяснявам подробностите около неговия случай, а пред очите ми ще си ти, облегнала се гола на бюрото.

Савана се засмя и откри, че наистина ще ѝ се наложи да пълзи. Краката може би никога вече нямаше да я държат.

— И като види глуповатата ти усмивка, ще стане недоверчив.

— А аз ще започна да бърбря сантименталности. — Джаред изтощено протегна ръка към ризата си и наведе глава да погледне татуировката ѝ. — Ама че начин да ознаменуваме новото цветово решение.

— Никога ли не сте ознаменували старото?

Той трябваше да се съсредоточи, за да си спомни как се закопчава риза и това му отне около минута. После изсумтя през смях:

— Имаш предвид аз и Барбара ли? Не съм сигурен дали тя някога е разкопчавала тук дори двуредното си сако. Не е в неин стил.

Още по белъо, Савана се обърна да го разгледа.

— Ти си бил женен за нея, нали?

— Така пишеше в брачното свидетелство.

— Защо?

— Така трябва да пише. Такъв е законът.

— Защо беше женен за нея?

— Имахме много общо. Така мисля. — Сви рамене. — И двамата искахме да напреднем в професиите си, имяхме много общи познати, до голяма степен се занимавахме с едни и същи неща. — Смути го колко празно изглеждаше това сега, когато бе разграничил нещата и погледнал отделните части. — Тя беше здравомислеща, благоразумна и изискана жена. Това беше, което аз исках... Или поне си мислех, че искам. Нещо като противоположност на лудата глава, за какъвто се смятах на младини.

— Искал си достолепие. — Седнала на пода, Савана закопчаваше ризата си.

— Това е доста точно. Тогава изглеждаше важно.

— Все още е важно. Винаги е важно. — Макар да осъзнаваше, че ще е глупаво да го каже, докато си навлича джинсите, все пак го каза: — Аз също винаги съм го искала. Не нещо като двуредно сако. Това пък не е моят стил. Просто начина, по който хората те гледат, това, което виждат, когато те погледнат. — Обу едната си обувка. — Затова ми харесва да живея тук. Мога да започна отначало.

— Ние всички се обръщаме назад. — Джаред отиде до закачалката да вземе вратовръзката си. — Такава е човешката природа.

— Аз не се обръщам. — Каза го почти яростно, докато обуваше втората обувка. — Вече не.

Той насочи цялото си внимание към завързването на вратовръзката.

— Никой ли няма? От всички хора, които си познавала, които са се докосвали до теб?

Тя понечи да отговори весело, ала изведнъж прозрението я удари. Джаред нямаше предвид хора. Той имаше предвид мъже. И изведнъж си спомни какво ѝ бе казал, докато правеше любов с нея. Докато я караше да кипи и тръпне.

„Както никой досега“.

— Имаш предвид любовници.

— Ти казваш любовници. Аз казах хора.

— Знам какво каза ти, Джаред. Не, няма никой толкова важен, че да се обърна назад.

Бащата на Браян. Едва не го каза, едва не я попита, но то заседна в гърлото му. В гордостта му.

— Ти си сърдита — отбеляза Джаред, видял пламъка в очите ѝ.

— Просто ми мина през ума, че това, което се случи тук, беше един вид демонстрация. Мъжкарят, който се тупа в гърдите и иска да докаже, че е по-добър от всеки, когото съм срещала преди.

Сега и неговите очи блеснаха.

— Това е едно забележително глупаво заключение.

— Не ми казвай, че съм глупава! — избухна Савана. После успя да се овладее. Не се поддавай, напомни си. Не позволявай да те засегне. — Можеш да се успокоиш, Джаред, доказа го. Ти си един изключителен любовник. Над световно ниво. — Приблужи се и го погали по напрегнатото лице. — Наслаждавах се на всяка минута. Ала сега нямам време да окача картините ти. Трябва да свърша някои дреболии, преди да се прибера вкъщи.

Той сложи ръка на рамото ѝ. Вече я познаваше достатъчно добре, за да разбира, че тази небрежна арогантност бе един от начините ѝ да прикрие гнева си.

— Мисля, че трябва да си поговорим.

— Разговорът ще трябва да почака... — Тя се протегна зад него и отключи вратата. — Пропиляхме обедната ти почивка, а и ми се струва, че Сиси ще дотича всеки момент. — Целуна го леко по бузата и се отърси от ръката му.

— Трябва да поговорим — повтори Джаред.

— Прекрасно. Обмисли го и довечера ще го обсъдим. — Усмихна се дръзко. Знаеше, че го предизвиква. — Благодаря за демонстрацията, Макейд. Беше незабравима.

Едва ли би успяла да направи и две крачки, ако Сиси не се бе втурнала на долния етаж.

— Хей, Савана — подвижна весело тя, — както вали, скоро ще трябва да размениш колата си за Ноев ковчег.

— Тогава по-добре да побързам — отговори Савана и тръгна надолу по стълбите, без да поглежда назад.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джаред купи цветя. Не бе сигурен дали се извинява, или просто бе свикнал един или два пъти седмично да се връща с букет, защото Савана винаги изглеждаше толкова изненадана и щастлива, когато ѝ го поднасяше.

Не му се искаше да мисли, че пъстрата пролетна китка бе извинение, защото не приемаше, че съвсем не е прав. Всъщност не бе задал въпроса, само го бе намекнал. Пък и защо, по дяволите, да не попита?

Искаше да знае всичко за нея, всичките „кой“, „какво“ и „защо“ от нейното минало. Не само късчетата, които тя му подхвърляше от време на време, а цялата картина.

Разбира се, моментът бе избран лошо. Трябваше да го признае. Можеше дори да признае, че се ядоса, когато Савана толкова лесно го разгада. Ала основното бе, че той имаше право да знае. Точно за това щяха да проведат един дълъг и спокоен разговор.

Може би защото бе толкова настроен, толкова решителен, едва сдържа гнева си, когато стигна до къщата и видя, че колата ѝ я нямаше.

Къде, по дяволите, беше Савана? Минаваше шест.

Джаред седеше в колата си и намръщено оглеждаше поляната. Полегналите от дъжда цветя бяха свежи и мокри. Бяха загубили повечето от цветовете си, но лъскавите им листа бяха яркозелени.

Спомни си първия път, когато я видя да рови каменистата запусната леха, с подредени край нея саксии с коренчета.

Бе направила нещо тук, помисли той. Тези коренчета бяха още малки, ала тя ги бе засадила. Нужно му бе да вярва, че Савана го бе направила и усети, че се успокоява, като гледа зелената трева, която тя обичаше сама да коси, разноцветните цветя, за които редовно се грижеше, гората отзад, която те двамата сякаш така дълбоко споделяха.

Видя оранжевия велосипед на Браян, захвърлен край алеята, пълната с тор ръчна количка, паркирана до терасата.

Подробности, незначителни подробности, които правят от една къща дом.

И изведнъж му проблесна мисълта, че иска, има нужда това да е неговият дом. Не просто място, където е оставил някои свои вещи, така че да му е удобно да остане за през нощта. Дом.

Не искаше Савана да е просто жената, която обича и с която прави любов. Веднъж вече се бе провалил в брака и бе сигурен, толкова сигурен, че никога нямаше отново да изпадне в положението да се провали в нещо толкова лично и публично. Не си ли бе казвал, че ще му е достатъчно да се носи по повърхността на тази връзка?

Но се бе лъгал, почти от самото начало. Защото не му бе достатъчно и не искаше да се носи по повърхността. Джаред се ровеше в живота ѝ, мъчеше се да измъкне деликатно и не толкова деликатно отговорите на въпросите коя бе тя, каква е била. Докато част от него, онази част, която бе гордост и чувства, бе наранявана всеки път, когато Савана просто не се осмеляваше да му отговори.

Искаше тя да му се довери, да сподели с него всяка частица от онова, което е била, което е и което ще бъде. Искаше да се обръща към него винаги, когато има грижи, когато е тъжна или когато е щастлива.

Искаше, осъзна той и бавно, дълбоко пое въздух. Искаше Савана да се омъжи за него, да има деца от него, да остарее с него.

Тръгна по алеята и се спря да сложи ръка на велосипеда на Браян. Искаше момчето. Това също бе ново и изненадващо. Искаше Браян да бъде не само синът на Савана, а техният син. Да му помага да си пише домашните, да играе с него бейзбол, да се боричкат по тревата. Осъзна, че бе свикнал с тези неща, че ги чакаше с нетърпение. Чакаше с нетърпение бързата усмивка, виковете, с които го посрещаше момчето.

Ала това не бе достатъчно. Това още не ги правеше семейство.

Любовта би го направила. Джаред много бързо бе заобичал Браян, без дори да го осъзнава. Бракът би го направил. Не просто брачният договор, спомни си той. Обещанието.

Двамата с Барбара бяха нарушили това обещание и бяха продължили да обезсилват брачния договор, без да се сърдят един на друг. Много чисто, много спокойно, много цивилизовано.

Не беше ли това същността? В чувствата му към Савана и Браян нямаше нищо цивилизовано. Изпитваше нуждата да ги защитава, да ги

притежава. Това бяха други чувства. Неспкойни чувства.

Прекрасно.

Вече по-спокоен, че бе разнишил проблема и бе стигнал до решение, Джаред влезе в къщата.

Беше си у дома.

Но къде, по дяволите, бяха те?

Бе свикнал да ги намира тук — Браян на двора или в стаята си, задълбочен над колекцията си от снимки на бейзболисти. Радиото гърми или телевизорът е пуснат прекалено силно. Тя е в кухнята или в малкия си кабинет или дреме като котка на дивана.

Влезе в кухнята и остави цветята на масата. Никаква бележка. Никакво набързо надраскано обяснение, закачено за хладилника. Намръщи се и остави куфарчето си до цветята. Би могла поне да му остави бележка.

Бяха се разбрали да поговорят, нали така? Той имаше сума неща, за които искаше да говори, а Савана дори не беше тук. Надникна в кабинета ѝ. Преполовена чаша разводнена лимонада на бюрото ѝ до закачлива скица на летяща жаба.

При други обстоятелства би се усмихнал.

Все по-мрачен с всяка изминала минута, тръгна по стълбите. Сваляйки в движение вратовръзката си, влезе в нейната спалня. Нейната спалня! Ядоса се. За Бога, това щеше да се промени. Хвърли вратовръзката на леглото, след нея и сакото.

Щяха да проведат един дълъг, сериозен разговор. Той и Савана.

А тя щеше да слуша.

Изръмжа наум, преоблече се в джинси и закачи костюма си в гардероба между нейните дрехи. Стисна зъби. Едно от първите неща, които трябваше да направят, бе да сложат още един гардероб. Един мъж заслужаваше да си има собствен гардероб.

Всъщност щеше да им трябва още една спалня, достатъчно голяма, за да побере и неговите, и нейните неща. И като става дума за това, още една баня, защото щяха да имат още деца.

И кабинет. Не само на нея ѝ трябваше кабинет.

После щеше да построи на Браян дървена къщичка. Детето трябваше да си има дървена къщичка.

Трябваше им и една барака за нейните инструменти, а и алеята трябваше да се пооправи. Е, Джаред щеше да има грижата за тези

неща. Щеше да се заеме с тях, защото...

Полудявам, призна си той и седна на ръба на леглото. Още не й бе казал, че ще се женят, а вече преустройваше къщата.

Защо толкова се горещеше? Дали това не беше паника? Страх, че когато й спомене за женитба, тя ще се засмее и ще каже, че това не я интересува?

Прокара пръсти през косата си и се изправи. Щеше да й се наложи да я интересува, реши Джаред. И то по-бързо.

Може би отново щеше да се успокои. Може би щеше най-разумно да слезе долу и да започне да приготвя вечеря за тях тримата. Може би щеше да направи всичко това. Мислеше си го, когато забеляза кутията на шкафчето й.

Мярна проблясващите шпори. Големи, красиви шпори. За родео. Вдигна едната и видя гравирани конник.

Вещите на баща й. Савана бе получила вещите на баща си. И не му бе казала.

Нямаше много неща. Наградите, които Джим Морнингстар е получавал преди години, отломъци от човек, който очевидно е живял весело и без кой знае колко да се задълбочава. До шкафчето имаше по-голяма кутия. Стари износени ботуши, избеляла шапка, дрехи, които бяха все още сгънати, сякаш не ги бе докоснала.

Видя писмо от своя колега в Оклахома, стандартния плик, който придружаваше пратката с личните вещи на починалия, списъка, предложението да й помогне, ако има някакви въпроси.

Джаред го отмести. И намери снимките. Повечето бяха изпомачкани, сякаш са били небрежно пъхани в разхвърляни чекмеджета и набързо събирани при всяко поредно преместване. Видя за пръв път Джим Морнингстар. Впечатляващ мъж, с твърдо и решително лице, яхнал кон. Тъмен, с високи скули, които Савана бе наследила. Ала почти нищо друго в това обветрено лице не бе преминало към нея. Освен може би начинът, по който бе вдигнал брадичката си? Който предупреждаваше, че ако животът замахне, ще срещне твърд отпор.

Намери още една снимка на същия човек, изправен до малката Савана. Устните на Джаред трепнаха в усмивка. Тя бе може би на тринадесет, може би на четиринадесет години. Високото й слабо тяло вече започваше да се оформя, косата й се виеше изпод каубойската

шапка. Гледаше право в обектива с онази женствена усмивка, която щеше да ѝ остане и като порасне. В позата ѝ се долавяше определена арогантност. Едната ѝ ръка бе облегната на рамото на баща ѝ. Джим Морнингстар бе скръстил ръце и не докосваше дъщеря си.

Имаше още една снимка на Савана, още по-млада, яхнала кон. Бе в класическа поза — конят изправен на задни крака, тя размахала шапката си във високо вдигнатата си ръка.

Имаше още снимки на Морнингстар с други мъже — засмени обветрени мъже с шапки, ботуши и джинси на фона на огради, конюшни и коне. Винаги коне.

Мина му през ума, че биха могли да заградят едно дворче, да използват обора във фермата и да си вземат един или два коня. Савана очевидно ги обичаше, а Браян би могъл...

Всякакви мисли излетяха от главата му, когато погледна последната снимка.

Да, тя трябва да беше около шестнадесетгодишна, въпреки че тялото ѝ бе съвсем женско, пристегнато в тясна тениска, напъхана в тесни джинси. Но лицето ѝ имаше една мекота, една лека закръгленост, които подсказваха, че момичето още не бе станало съвсем жена. Савана се смееше. Обективът я бе хванал с отворена уста.

Бе прегърнала един мъж. А мъжът бе прегърнал нея. Ръцете им бяха преплетени, а лицата им се смееха. Мъжът бе вдигнал назад шапката си, изпод която напираше рошава руса коса. Бе загорял, висок, строен. Очите му трябва да бяха сини, а може би и зелени. Не можеше да се разбере от моменталната снимка, ала бяха светли и засмени.

На устните му играеше същата усмивка, която имаше Браян.

Това бе бащата на Браян.

Джаред почувства как гневът започва да пулсира в него. Това бе мъж. Мъж, повтори той наум, не момче. Бе несъмнено красив, дори поразителен. Но бе мъж, не юноша. Този мъж бе прелъстил едно шестнадесетгодишно момиче и после го бе изоставил. И нищо не е било направено.

Морнингстар бе запазил снимката. Защото, помисли Джаред, е знаел.

И нищо не е било направено.

Савана го гледаше от вратата. Цял ден нервите ѝ бяха опънати до крайност. Това тук изглежда бе последният удар.

Искаше ѝ се да забрави раздразнителността и гнева, които усещаше, когато излезе от кабинета на Джаред. Надяваше се, че ще се върне, ще го намери тук и ще сподели с него малкия си триумф, че бе продала на Хауърд Биле три картини. С много голямата вероятност да станат повече.

Двамата с Браян се кикотиха през целия път — на самия Хауърд и как започна да сумти и мънка, когато тя назова една според нея силно раздута цена, ала накрая се спря на сума, много по-висока, отколкото бе очаквала.

По пътя спря да купи бутилка шампанско, за да го отпразнуват двамата с Джаред. За да може да отпразнува с него факта, че дълго погребваното ѝ желание да си изкарва хляба с рисуване накрая бе извоювало правото си на съществуване.

Но виждаше, че той сега не бе в настроение да празнува. Не и при това изражение, с което разглеждаше останалите от баща ѝ вещи. Не разбираше на какво се дължи гневът му, ала имаше чувството, че скоро ще разбере.

По дяволите, помисли Савана и се отблъсна от рамката на вратата. Да става каквото ще!

— Не е кой знае какво наследство, нали? — Изчака го да вдигне глава и да срещне очите му. Яростният му поглед едва не подкоси краката ѝ. — Сигурно много от твоите клиенти трябва да се справят с доста повече неща.

Джаред знаеше как да напредва стъпка по стъпка и да стига до същността.

— Кога получи пратката?

— Преди една или две седмици. — Тя сви рамене, прекоси стаята и погледна през прозореца. — Брай е на двора. Взехме котенцата и той е на седмото небе.

Джаред Макейд знаеше също как да не се отклонява от въпроса.

— Преди една или две седмици. И нищо не си казала.

— Какво има за казване? Взех чека и го дадох на онзи брокер, който ти ми препоръча. Нямах настроение да се оправям с другите неща, затова ги оставих и чак тази сутрин ги отворих. Сигурно ще

запазя шпорите за Браян. Някой ден може да ги поиска. Дрехите вероятно ще дам на някое благотворително дружество.

— Защо не си ми казала?

— Че защо трябваше да ти казвам? — Савана се обърна, смътно раздражена и смътно любопитна. — Не е кой знае какво. Не са отдавна загубени лотарийни билети или торбичка със златен пясък. Просто няколко стари дрехи, още по-стари ботуши и някакви документи.

— И снимки.

— Да, малко. Не държеше особено на спомените. Има една снимка, която ми харесва. От нея личи какъв човек е бил, винаги готов отново да се метне на коня. Помислих, че Браян ще иска да запазя и нея.

— А тази? — Той протегна снимката на Савана с усмихнатия каубой.

Тя вдигна вежди и поклати глава.

— Не знам как съм се напъхала в тези джинси. Слушай, ще хвърля няколко кюфтета на скарата.

Когато Джаред ѝ препречи пътя, Савана бе искрено изненадана. Вдигна глава, погледна го и зачака.

— Показвала ли си я на Браян?

— Не.

— Имаш ли намерение да му я покажеш?

— Не. Не вярвам да го интересува как е изглеждала майка му на шестнайсет години.

— Може би го интересува как е изглеждал баща му.

Тя почти усети как кръвта ѝ спира във вените.

— Той няма баща.

— По дяволите, Савана, искаш да кажеш, че това не е бащата на Браян?

— Искам да кажа, че това не е бащата на Браян. Едно търкаляне в сеното не прави от един мъж баща.

— Недей с моите камъни в моята градина.

— За мен има много голяма разлика между двете неща, адвокат Макейд. И понеже това започва да ми прилича на кръстосан разпит, ще ти кажа направо. Аз правих секс с мъжа на снимката, която гледаш. Забременях. Край на историята.

— Ами, край! — Вбесен, Джаред хвърли снимката на шкафчето й. — Баща ти е знаел. Иначе нямаше да я запази.

— И аз така си помислих, като я намерих. — Тогава бе изпитала и обида, ала лека и бързо я бе преодоляла. — Е, и какво?

— Как какво? Защо нищо не е било направено? Това не е хлапето, за което ми говореше. Той трябва да е бил над двадесет и една години.

— Мисля, че беше на двадесет и четири. А може би на двадесет и пет, трудно ми е да си спомня.

— А ти си била непълнолетна. Той е трябвало да бъде даден под съд... След като баща ти му счупи врата.

Савана пое дълбоко въздух.

— Първо, баща ми ме познаваше и знаеше, че ако съм спала с някого, това е било лично мой избор. По документи бях непълнолетна, но знаех точно какво правя. Това не беше грешка или нещастен случай. Никой не ме е насилвал. И не ми харесва, че обвиняваш някой друг.

— Разбира се, че е бил виновен! — извика Джаред. — Този кучи син не е имал право да докосва момиче на твоята възраст и след това да се омете, когато се е оказало, че има усложнения.

Очите й пламнаха.

— Браян не е усложнение!

— По дяволите, много добре знаеш, че нямаш това предвид. — Хвана с две ръце главата си и закри нервно. — Не може да се върне времето и да се променят нещата. Искam да знам какво имаш намерение да правиш сега.

— Имам намерение да направя кюфтета. Ако искаш, можеш да останеш, ако не — можеш да си тръгнеш.

— Не се дръж така с мен.

— Аз така се държа. — Тя въздъхна. — Джаред, защо се измъчваш? Спала съм с един мъж преди десет години. Забравила съм го и той ме е забравил. — За да подчертае думите си, взе снимката и небрежно я хвърли в кошчето. — Това е.

— Толкова просто? — Толкова е просто, осъзна Джаред. И точно това го тормозеше. — И той не е значел нищо за теб?

— Точно така.

— Ти си заченала дете от него, Савана. Това момче, което е долу на двора и си играе с котенцата. Как можеш да пренебрегнеш това?

В нея се надигна гняв.

— А ти би предпочел по-различна история, нали? По-различна история, с която би могъл да живееш. За едно бедно, невинно, изоставено момиче, което е търсело любов, било е прелъстено от по-възрастен мъж и захвърлено и изоставено?

— А не е ли това истината?

— Ти не знаеш коя съм била и каква съм била. Ти всъщност и не искаш да знаеш. Защото когато го знаеш, когато го чуеш, ти става кофти. „С колко мъже е била? Мога ли да ѝ вярвам, че не се е продавала? Дори баща ѝ не е застанал на нейна страна, така че какво значи това? Сега, като си спомня, беше готова да се хвърли в леглото с мен от самото начало. С каква жена съм се забъркал?“ Не си ли мислиш така, Джаред?

— Чудя се защо има толкова много неща, които не ми казваш. Защо се отърсваш от десет години живот и как са ти се отразили те. И, наистина, чудя се каква жена си ти.

Тя отметна глава назад.

— Ами разбери го! — Втурна се навън и едва не се сблъска с него. — Махни се от пътя ми.

— Аз съм на твоя път и ти си на моя. Отдавна беше време да се разберем за това. Казваш, че ме обичаш, ала се отдръпваш всеки път, когато докосна нещо болезнено, всеки път, когато се опитам да добия по-ясна представа какво те е докарало до тази точка в живота ти.

— Аз съм се докарала. Това е всичко, което ти трябва да знаеш.

— Съвсем не е всичко, което ми трябва да зная. Не можеш да изградиш бъдеще, ако не разровиш миналото.

— Аз мога. И съм го направила. Ако ти не можеш, това си е твой проблем. Знаеш ли какво правиш ти? Опяваш заради едно лице на една снимка. Ти си обиден от него, чувстваш се заплашен от него.

— Това е смешно.

— Така ли? Ти може да си бил женен, да си имал други жени в живота си. Аз не съм те питала нито колко са били, нито кои са били, нито защо, нали? Ти може да си бил див и да си вилнял из целия град с братята си, да си търсил неприятности или да си ги създавал. Това е просто баровско. Момчетата са си момчета. Но за мен е различно. Проблемът ти е, че се хвана с мен, преди да си го обмислил. Сега

искаш да разместиш мозайката и да направиш от мен нещо, което изглежда по-подходящо за човека, който си ти.

— Приписваш ми думи, които не съм казал. Не си права.

— Аз пък казвам, че съм права. И ти казвам да вървиш по дяволите. Върви по дяволите, Макейд. Искаш жертва, или искаш цвете, или искаш някоя, която да изглежда съвсем на място на някой прием или събиране с колеги. Не си попаднал, където трябва. Аз не чета Кафка.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Говоря за реалността. А реалността е, че аз нямам нужда от твоя провал.

Той присви очи.

— Не от това имаш нужда ти. Вече не. Това е реалността, Савана. Аз няма защо да се оправдавам, че искам да знам как можеш да изхвърлиш тази снимка или да дадеш за благотворителност вещите на баща си и дори да не ми кажеш, че си ги получила. Не трябва да се оправдавам, че те питам какво искаш от себе си, от мен, от нас. Или че ти казвам какво искам аз, какво имам намерение или очаквам да постигна. Това е всичко. Всичко или нищо.

— Ултиматуми, а?

— Така излиза. Помисли си. — Джаред излезе ядосано от стаята.

Савана остана на мястото си. Кипеше от възмущение. Чу как долу вратата се затръшна. Трябваше да призове цялата си воля, за да не се втурне към прозореца — да го погледне, може би да го извика. След малко чу рева на колата му.

Значи така. Всичко или нищо. И той имаше наглостта да иска от нея да му даде всичко, без да остави нищо за себе си, нищо, което да омекоти удара. Бе минала веднъж по този път и натъртванията от падането я боляха години наред. За Бога, това повече нямаше да ѝ се случи!

Успокои се и слезе долу. Не обърна внимание на цветята на масата, нито на шампанското в хладилника. Може би по-късно щеше да си го изпие сама, помисли тя, докато вадеше каймата. Може би щеше да изпие цялата проклетата бутилка и приятно да ѝ се завърти главата. Би било по-добре, отколкото да мисли, по-добре, отколкото да я боли.

Ала когато вратата се отвори и Савана се обърна да погледне, се намрази заради пронизалото я разочарование, че бе синът ѝ.

— Джаред сърдит ли ти е?

— Защо?

— Така ми се стори. — Браян седна притеснено и опря лакти на масата. — Спря се да погледне котенцата, но всъщност не им обърна внимание. И каза, че не може да остане.

— Сигурно ми е сърдит.

— И ти ли си му сърдита?

— Да. — Оказа се, че размесването на кюфтета е добър начин за разтоварване на нервите. — Много сърдита.

— Значи ли това, че вече не си падаш по него?

Вече се бе поуспокоила достатъчно, за да забележи тревогата в очите му.

— Накъде биеш, Браян?

Той сви рамене:

— Ами ти досега никога не си си падала по някой. Джаред почти винаги идва, и ти носи цветя, и си играе с мен. Вие се целувате и така нататък.

— Вярно е.

— Е, ами с Кон си мислехме, че може да се, така де, ожените.

Стрелата я улучи право в сърцето.

— Така ли?

— Мислех, че ще е върховно, нали разбираш, защото Джаред е върховен.

Савана остави кюфтетата настрана. За да спечели време, пусна водата, изми си ръцете и дълго и старателно ги бърса. И през всичкото това време можеше да мисли само какво бе причинила на своето малко момченце.

— Брай, ти знаеш, че хората непрекъснато се целуват, без да се женят. Достатъчно умен си да разбереш, че възрастните могат да имат и отношения, близки отношения, без да се женят.

— Да, ама ако наистина си падат един по друг, се женят, нали?

— Понякога. — Сложи ръка на рамото му. — Ала невинаги е достатъчно да обичаш някого.

— Как така?

— Защото... — Къде бе отговорът? — Защото хората са сложно нещо. Както и да е, Джаред е сърдит на мен, не на теб. Вие пак можете да сте си приятели.

— Сигурно.

— По-добре излез да видиш как са котенцата, а аз ще запаля скарата.

— Добре. — Той повлече крака към вратата. — Мислех си, че ако се оженим, той ще е нещо като...

— Нещо като какво?

— Нещо като мой баща... — Браян отново сви рамене, съвсем като нея, когато се опитваше да прикрие болката си, и това отново я прободеше. — Просто си мислех, че щеше да е върховно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Последните думи на Браян цяла вечер се въртяха в ума ѝ. Като компенсация за разочарованието, което неволно му бе причинила, превърна обичайната вечеря в техен личен празник.

Браян изпи колкото сода успя да побере, натъпка се с пържени картофи и се впусна да прави луди, заплетени и неясни планове как ще изхарчат богатството, което ще спечелят като продадат картините ѝ.

Решиха, че екскурзиите до Дисниленд не са достатъчни. Щяха да купят Дисниленд. Места в ложата на стадиона? Не, щяха да купят целия стадион, където Браян, естествено, щеше да играе страхотно.

Савана поддържаше играта, докато реши, че и двамата са забравили, че онова, което Браян наистина искаше, бе Джаред.

После прекара нощта, забила поглед в тавана, като измисляше всякакви прекрасни и отвратителни начини да си върне на Джаред Макейд, задето бе забил нокти в сърцето на сина ѝ.

Нейното сърце нямаше такова значение. Тя знаеше как да го излекува. Щяха да ѝ помогнат времето, работата и домът, който щеше да продължи да изгражда. Нямаше нужда от мъж, който да я накара да се чувства пълноценна. Никога не бе имала нужда. Щеше да се погрижи синът ѝ никога да не почувства липсата на баща. Но щеше да накаже Джаред, че бе събудил у Браян надежди.

Този мръсник бе направил себе си част от техния живот. Цветя! Да го вземат дяволите! Игри с Браян в двора, посещения във фермата, събуждане в леглото както никой досега не я беше будил. Да го вземат всички дяволи!

И после да я гледа от висотата на адвокатското си високомерие. Да я разпитва какво е правила, защо го е правила и какъв ѝ е бил моралът. Да я накара да се чувства повече, отколкото някога е била, за да я накара след това да се чувства по-малко, отколкото е. Да я кара да си задава въпроси.

Това нямаше да му се размине! Савана несъзнателно се премести към средата на леглото, за да не ѝ се струва толкова празно. Той не

можеше да се промъкне в живота им, а после да поставя условия. Коя е тя, къде е, какво иска... Не му дължеше никакви отговори и трябваше да го докаже.

Добре, бе се промъкнал в живота ѝ, помисли Савана и се намръщи към тавана. Бе я накарал да се чувства глупава и неспособна и, за пръв път от цели десет години, уязвима. А сега си мислеше, че може пак така да се измъкне, защото тя не бе точно това, което би предпочел да бъде една...

Изсумтя презрително. Една съпруга!

Мразеше го, наистина го мразеше, че я бе накарал да мисли, накарал я бе да се надява и дори да прави планове, без да се усети. Докато днес Браян го каза, не бе осъзнала, че мечтаеше, съвсем мъничко мечтаеше за вечно щастие.

Като в приказките, които илюстрираше, с техните силни и страстни принцове.

Бе смуцаващо. Бе унижително. Жена като нея, жена, която бе успяла само от инат да се измъкне от блатото на живота, да бъде докарана дотам от един мъж.

И никое от всички тези болезнени или трудни преживявания досега не я бе карало да се чувства толкова ниско.

Пое дълбоко въздух, после още веднъж. Щеше да покаже на Джаред Макейд каква жена е. Жена, която няма нужда от него.

Джаред реши, че да седи на верандата с бира в ръка в събота следобед не е толкова лошо нещо. Почти му доставяше удоволствие. Денят бе чудесен, а той бе приятно уморен от сутрешната работа.

Братята му бяха с него и бе хубаво да ги чувства всичките около себе си. Просто щеше да прекара един час у дома. Да гледа как расте тревата и как кучетата се гонят по нея.

Може би, само може би след малко щеше да отиде до къщата на Савана. Струваше му се, че ѝ бе дал достатъчно време да се успокои и да види, че той бе прав.

Бе дал и на себе си почти достатъчно време. Бе почти готов, не съвсем, ала почти готов да признае, че се бе държал малко деспотично. Може би съвсем мъничко неразумно.

И въпреки това Савана се държа глупаво. Да го обвинява, че се чувства заплашен от една снимка, или че иска друг тип жена! Или че тя не го удовлетворява, защото не чете Кафка!

Един Бог знае откъде го бе измислила.

Не му харесваше и сравнението на нейния живот с неговия. Това го караше да се чувства тесногръд женомразец. Което определено не беше вярно.

Просто бе различно.

— Сам си говори — забеляза Девин, който дялкахе едно дърво.

— Прави го, откак дойде тук вчера. — Шейн се прозя и се облегна назад на стола си. — Ако питаш мен, Савана го е изритала.

Тези думи и смехът на Рейф привлякоха вниманието на Джаред.

— Не ме е изритала. Аз си отидох сам, за да ѝ покажа.

— Аха... — Рейф намигна на Девин. — И какво трябваше да ѝ покажеш?

Джаред присви очи и запуши бирата си.

— Че е по-добре да започне да вижда нещата такива, каквито са.

Това заявление бе възнаградено с бурен смях.

— Каквито ги вижда той — уточни Рейф. — Или по неговия начин, или по никакъв начин.

— Глупости! — Джаред невъзмутимо кръстоса крака. — Просто по правилния начин.

Девин се размърда на стълбите и се облегна на парапета.

— Е, и какво не правеше тя както трябва?

— Всичко задържа за себе си. Тази сутрин Хауърд Биле ми се обади да ми благодари, че съм ги запознал. Изглежда вчера е ходила при него и той е купил три от нейните картини. — Само като се сети за това, отново кипна. — И каза ли ми Савана? Не. Какви отношения са това? Не мога да измъкна от нея нищо, без да я попитам направо, а и тя ми отговаря само в половината от случаите.

Развеселен, Шейн се протегна:

— А аз се обзалагам, че ти си пълен с въпроси. „Какво се случи тогава? Какво направи ти? Каква последователност от събития доведе до този момента? И къде си била през въпросната нощ?“

Ударът на Джаред щеше да е по-силен, ако Шейн не бе на цяла ръка разстояние.

— Не я разпитвам. Само питам. Искам да знам. Един мъж има право да познава жената, за която ще се ожени.

Рейф се задави с бирата си.

— И кога се стигна дотам?

— Знаех си! — С тежка въздишка Шейн отвори хладилника, за да вземе и той бира. — Просто си знаех.

— Ти си предложил на Савана да се ожени за теб? — погледна го Девин изпитателно.

— Не. Не успях да ѝ кажа...

— Да ѝ кажеш! — прихна Девин. — Типично за теб.

— Може да се опитате да го погледнете от моя гледна точка — изръмжа Джаред. — Разбрах, че това искам. Мислих, обмислях го и тогава видях, че бе получила вещите на баща си. Не ми беше казала, че са пристигнали. Там имаше снимка на нея с бащата на Браян.

— Хм — изкоментира Рейф от името на всички.

— Когато я попитах, тя мина в отбрана.

— Враждебно настроен свидетел — измърмори Шейн и си спечели един остър поглед.

— Хвърли я в кошчето — продължи Джаред. — Сякаш не значи нищо.

— Може пък наистина да не значи нищо — вметна Девин.

— Слушай, този мръсник ѝ е направил дете и я е изоставил. Баща ѝ я е изритал. Тя е била на шестнадесет години, за Бога! Това значи нещо. Но не ми го казва. Не иска да ми го каже. Вместо това започва да ме обвинява за най-различни идиотщини. После казва, чуйте само, казва, че аз съм си въобразявал, че е в реда на нещата аз да съм дивял и беснял, ала съм очаквал от нея да е недокосната или жертва, или нещо подобно. Това е обидно.

Рейф съсредоточено разглеждаше гърлото на бирената си бутилка.

— Но е вярно.

— Ами, вярно!

— Извинявай, братко, ти излизаш от бара, купуваш си два адвокатски костюма...

— Пак ли искаш да ти счупя носа?

— След минутка. Както и да е, след малко решаваш, че ти е време да се ожениш, затова си избираш една снежна кралица, жена без

бреме от миналото, без тайни, без забележими петна. И знаеш ли защо?

Едва сдържайки гнева си, Джаред го погледна:

— Може би ти ще ми кажеш.

— Защото образът работи за теб. Не ти трябваше много време да разбереш, че жената не става, защото по това време почти непрекъснато беше кисел. А пък Савана е жена с бременост от миналото, с тайни, с някое и друго петно. Малко трудно е да сложиш образа в рамка, но пък жената си я бива.

Той искаше да възрази, да спори, да разбие на парчета това предположение. И откри, че не може. Затова изруга.

— Кафка — измърмори Джаред, когато нещата започнаха да му стават ясни. — Барбара четеше Кафка.

— Това не ме изненадва — заключи весело Рейф.

Обмисляйки историята от друг ъгъл, Джаред извади пура:

— И все пак продължава да е вярно, че ако двама души искат да изградят общо бъдеще, трябва да си имат достатъчно доверие, за да споделят миналото. Искам и момчето — добави той и издуха дима.

— И ще позволиш една снимка да те спре? — попита Девин тихо.

— Не. Няма да позволя нищо да ме спре.

— Втората жертва — простена Шейн. — Знаеш ли, жените започват много да си въобразяват, когато братята ти се изпоженват.

— Ще трябва да свикнеш с това — посъветва го Джаред.

Всички вдигнаха поглед при звука на колата, която бързо се приближаваше по алеята.

Значи тя се бе вразумила, реши той, горд, че ѝ бе дал една нощ да размисли. Сега бе дошла, за да се извини, че бе избухнала. Готова да седне и разумно да обсъди всичко.

Джаред се надигна и се облегна на колоната срещу Девин. И той бе достатъчно силен, за да се извини. Да се изрази по-ясно. Бе сигурен, че след години щяха да се смеят при спомена за цялата тази каша.

Поднесе пурата към устните си, готов да я посрещне. Ала Савана закова в края на алеята.

Жената, която се измъкна от колата, съвсем не изглеждаше готова за помирение. Изглеждаше дива, разгорещена и зашеметяваща.

— Охо! — бе всичко, което промълви Шейн, но весело завъртя очи към Рейф.

Тя не каза нищо. Спря с ръце на кръста и огледа четиримата мъже. Публика? Още по-добре! Не изглеждаха ли всичките самодоволни и щастливи просто от факта, че са мъже?

Важно пристъпи към багажника, отключи го. Извади първо кашона. Докато го носеше, кучетата се въртяха развълнувано около нея. С широка усмивка Савана изсипа съдържанието му — костюми, вратовръзки, ризи, чорапи. Все още усмихната, ги ритна силно, за да ги разпилее.

Кучетата радостно скочиха върху тях. Подушиха ги и залаяха. Фред показва, че е познал миризмата на Джаред, като вдигна крак.

На верандата четиримата мъже наблюдаваха мълчаливо, с различни чувства.

А, любимата вратовръзка на Джаред бе паднала върху крака й. Без да откъсва очи от него, тя я стъпка.

Рейф се хилеше глуповато. Шейн се смееше с пълно гърло. Девин гледаше с унесено възхищение.

Джаред просто гледаше.

Савана не бе свършила. Съвсем не. Върна се до багажника и измъкна кожения бележник, който той бе оставил на нощното шкафче. Със студена усмивка го разгърна, за да го видят всички. След това откъсна страниците и ги пусна върху изкаляните от кучетата дрехи.

Извади обувките му. Първо италианските, от хубава кожа. Подаде ги на Етел да ги подуши, после една по една ги хвърли. Кучетата с благодарност се спуснаха след тях. След това дойде ред на маратонките. Два чифта, един от които, забеляза тя с удоволствие, само отпреди две седмици.

Трябваше да се справи с бръснарските принадлежности. Разпиля ги наоколо, като разтегли този ритуал толкова дълго, че накрая Шейн вече се превиваше от смях.

Ала бе оставила гвоздеа на програмата за най-накрая. Виното.

Само една бутилка бе отворена, но я хвърли, преди да тръгне. Сега отвори останалите три, всичките скъпи френски марки. С вирната брадичка и предизвикателен поглед се върна към каквото бе останало от дрехите му. Джаред присви очи и Савана с мрачно удоволствие и

професионален сервитьорски жест ги изля едновременно и трите върху най-хубавия му костюм.

Като свърши, хвърли с трясък бутилките в тревата и, все още, без да каже нито дума, се върна в колата и седна зад кормилото. С една последна усмивка и нагло махване с ръка обърна и се спусна по алеята.

Освен безпомощния смях на Шейн, не се чуваше никакъв звук. Накрая Девин се прокашля, огледа пораженията и дори потупа Фред по главата, когато кучето предано му донесе сдъвканата обувка на Джаред.

— Е — заключи той, — тя също ти показва.

— Вещица! — успя да произнесе Шейн и избърса сълзите си. — Струва ми се, че съм влюбен в нея.

Понеже знаеше какво значи да си оставен на милостта на собственото си сърце, Рейф се надигна и тупна Джаред по рамото:

— Знаеш ли, Джар, имаш две възможности.

Той трепереше от гняв.

— И какви са те?

— Или да бягаш колкото ти държат краката, или да отидеш да я вземеш. Аз лично знам какво бих избрал.

Два часа Джаред не направи нищо. Познаваше се достатъчно добре, за да разбира, че в такова настроение може да е и опасен. Изкара си малко яда като работи в хамбара, докато се обля в пот, после се изкъпа.

Когато накрая тръгна, гневът му още не бе съвсем преминал, ала бе притъпен. Савана си въобразяваше, че се е отървала от него, мислеше той, както се отърва от вещите му.

Но щеше да разбере каква е истината.

— Хей, Джар — подвикна му Шейн от страничния двор, където се забавляваше да подхвърля на кучетата една от обувките му, — кажи на Савана, че представлението много ни хареса.

— Напомни ми после да те изритам.

Тя го бе унизила, кипеше Джаред. Пред братята му. Пъхна ръце в джобовете си и тръгна без посока из гората, за да се успокои. Да не говорим, че разсипа голяма част от гардероба му.

Въобразяваше си, че е много умна. Той бе сигурен в това. Вероятно цяла нощ го бе обмисляла. Ако ударът не бе насочен срещу него, би се възхитил на финеса ѝ, на дързостта.

Ала ударът бе насочен срещу него.

Дърветата го обгърнаха, но не изпита познатото чувство на спокойствие. Умът му бе насочен към другата страна на гората, към Савана. И, помисли Джаред с наслада, към отмъщение. Да видим как щеше да ѝ хареса, ако бръкнеше в нейния гардероб и...

Спря се и пое дълбоко въздух. До какво, го бе докарала тази жена! Бе започнал наистина да си представя как по същия детински начин ще съсипе вещите ѝ.

Това нямаше да стане. Щеше да ѝ отмъсти, като ѝ покаже, че въпреки възмутителното ѝ поведение, той е един разумен човек. За да е сигурен, че ще се държи като такъв, Джаред се отби от пътеката и седна на камъните.

Чувстваше ги — духовете, които населяваха това място, с техните скърби, надежди и страхове. Може би защото за пръв път от много време се измъчваше от собствените си скърби, надежди и страхове.

Бе познал загубата. Разкъсващата, опустошителна загуба на родителите му. Бе я преживял, защото нямаше друг избор и защото, помисли той, имаше толкова много добри, стабилни, важни спомени, в които да намира утеха.

Освен това, разбира се, винаги бе имал братята си.

Бе познал съжалението. То го връхлетя, когато най-после призна, че бракът му бе грешка. Не катастрофа — нещо, което, кой знае защо, би било по-добро, не толкова безцветно, колкото една проста и лесно поправима грешка.

Надежда — разбира се. Животът му бе пълен с надежда, дар от родителите му, от корените му. А където имаше надежда, имаше и страх.

Бе познал всички тези чувства, бе ги използвал или преодолявал. Ала преди Савана никога не бе изпитвал нещо толкова остро, толкова жизнено.

Докато седеше, задуха вятър, разлюля дърветата, зашепна в листата, през които се процеждаше слънчевата светлина. И стана хладно.

Те дойдоха — двете момчета, облечени с различни по цвят униформи. Всяко от тях искаше само да намери пътя към дома. Да избяга от лудостта в познатото. Да намери отново неговия смисъл, неговото значение. Вечността на семейството, на хората, които го познаваха и обичаха. Които го приемаха.

Може би, по някакъв странен начин, точно за това се бяха сбили. За дома си.

Какъв идиот съм бил, помисли Джаред и затвори очи, а вятърът отрони мъртвите листа и ги завъртя около него. Двете момчета вече не са имали избор, след като веднъж са избрали своята пътека. Ала той имаше. Същата съдба, която преди толкова години бе сблъскала двамата войници, бе изпречила Савана и Браян на пътя му.

Вместо да ги приеме, той задаваше въпроси. Вместо да ликува, се съмняваше.

Защото онова, което го плашеше най-много, бе тази заслепяваща любов. Любов, която изискваше от него да пази, да защитава, да цени. А Джаред не можеше да предпази момичето, което е била, да защити това момиче от жестоките и безсмислени удари на живота, когато никой друг не е можел да ѝ помогне. Тя е трябвало да се справи с тях сама, без него. И, ако се наложеше, пак щеше да успее.

Това го караше да се чувства ненужен и накърняваше гордостта му.

Чу шумолене и когато отвори очи, не би се изненадал, ако видеше младия войник на Конфедерацията с готов за бой щик и блестящи от страх очи.

Но видя Браян, който с наведена глава риташе падналите листа. Би се засмял на развихреното си въображение, ако позата на момчето не изразяваше такова унило отчаяние.

— Хей, приятел, какво става?

Браян вдигна глава. Лицето му се озари от усмивка, малко по-предпазлива, отколкото Джаред бе свикнал да я вижда.

— Здравсти. Просто се разхождам. Мама е ядосана.

— Знам. — В знак на мълчалива покана той потупа камъка до себе си. — Сърдита ми е.

— Тя каза, че и ти си ѝ сърдит.

— Май че беше така. — Джаред несъзнателно обви ръка около раменете на момчето. — Но вече ми мина. Почти.

— На нея не ѝ е минало. — В очакване на мъжка солидарност Браян завъртя очи: — Изрита ме.

— Да не се шегуваш? Мен също.

При тази мисъл Браян прихна. Не можеше да си представи, че майка му е казала на Джаред да излезе да си поиграе.

— Може да отидем да живеем във фермата, докато се успокои.

— Можем — съгласи се Джаред замислено. — А може и аз да се опитам да оправя нещата.

— Можеш ли?

Джаред погледна надолу и за пръв път видя тревогата в очите на момчето.

— Тя всъщност не се сърди на теб, Браян. На мен се сърди.

— Да, знам. Можеш ли да я накараш да не ти се сърди повече?

— Надявам се. Когато я ядосаш, дълго ли е такава?

— Ами! Тя не може, защото... — Нямаше как да го обясни. — Просто не може. Ама пък и никога никой не се е въртял като теб около нея, така че може и да продължи да ти се сърди.

— Никога... — Той се възпря. Не бе правилно да пита детето за такова нещо. — Сигурно можеш да ми дадеш някакви съвети?

— Ами... — Браян сви устни и се замисли. — Мама наистина се радва на цветята, които ѝ носиш. Никой по-рано не ѝ е носил цветя, освен когато веднъж аз ѝ подарих едно малко букетче за рождения ден и тя се разтопи.

— Никой досега не ѝ е носил цветя? — повтори Джаред. Той не бе просто идиот. Той бе най-големият идиот на света.

— Аха — продължи разгорещено Браян. — Никой друг не ни е водил на мач или на пица, а тя обича и това.

Този път можеше да попита, защото ставаше дума и за момчето.

— Никой не ви е водил на мач или на пица?

— Не-е. Искам да кажа, ние с мама сме ходили, разбира се, ала не с мъж, който да ни заведе и така нататък. — Браян се замисли колко обича това. В този момент го озари вдъхновение: — А, да. И когато ще я извеждаш, като на среща, де, мама пее под душа. Тя и по-рано е ходила на срещи и такива работи, ала никога не е пяла, когато се приготвяше. Значи може би да я заведеш на среща? Момичетата обичат такива неща.

Джаред реши, че в бъдещето на Савана и Браян ще има много мачове, много пици, много срещи и много цветя.

— Да, обичат ги.

— Знаеш ли някакви любовни думи?

— Моля?

— Като във филмите — обясни Браян. — Нали знаеш как жените си отварят широко очите, когато мъжът им говори любовни думи. Само че трябва и той да си отвори широко очите, иначе не се получава. Може да й хареса.

— Може.

— Сигурно е трудно — въздъхна Браян съчувствено.

— Не и ако говориш истината. Там е работата. — Джаред се отдръпна само толкова, че да го погледне. — Мисля, че трябва да ти го кажа, след като от толкова време ти си бил мъжът вкъщи. Аз съм влюбен в твоята майка.

Момчето наведе очи. Стомахът му се бе свил.

— Аз така и подразбрах, че си падаш по нея.

— Не, аз съм влюбен в нея. С широко отворени очи. Ще я помоля да се ожени за мен.

Браян бързо вдигна поглед към него и този път той бе настойчив и изпитателен.

— Наистина ли?

— Съвсем наистина. Какво ще кажеш?

Не бе готов да даде съгласието си, въпреки че му харесваше тежката сила на ръката върху рамото му, стомахът му все още подскачаше.

— А ти, все едно че ще живееш с нас ли?

— Не „все едно“. Ще живея с вас и вие ще живеете с мен. Но има едно условие.

Точно от това се бе страхувал. Стегна се, за да не се издаде.

— Така ли? И какво е то?

— Ще те помоля да приемеш моето име, Браян. И да приемеш и мен като твой баща. Нали разбираш, аз искам не само майка ти. Искам и двама ви, така че вие и двамата трябва да искате мен.

Браян усети тежест в гърдите си, сякаш някой бе седнал върху тях.

— Ти искаш да бъдеш мой баща?

— Да, много. Знам, че досега прекрасно си живял и без баща и може би аз имам нужда от теб повече, отколкото ти от мен, ала мисля, че ще ти бъде добър баща.

Очите на Браян се разшириха.

— Ти имаш нужда да бъдеш мой баща?

— Да — прошепна Джаред и осъзна, че рядко е изричал поверни думи. — Наистина.

— И аз ще бъде Браян Макейд?

— Това е условието.

Докато той се колебаеше, светът край Джаред просто се срутваше. Ако момчето му откажеше, това би пронизало сърцето му.

Но Браян просто не бе сигурен как се решават тези неща между мъжете. Знаеше какво да прави, когато майка му му предложи нещо прекрасно, нещо, за което едва ли се е осмелявал да мечтае, ала нощем си го е пожелавал силно, наистина силно. Затова накрая направи точно това.

Хвърли се в прегръдките му.

Джаред издиша задържания досега въздух с почти болезнено облекчение. Запали си една пура, помисли той замаяно, вече имаш син.

— Това е толкова върховно — чу приглушения глас на Браян откъм гърдите си. — Аз пък си мислех, че не искаш чуждо дете.

Нежно, защото изведнъж се почувства много нежен, Джаред вдигна брадичката му.

— Няма да си чужд. Ще оформим всичко официално. Но това е на хартия. Има значение само какво е между мен и теб.

— Аз ще бъде Браян Макейд. Ще я накараш да се съгласи, нали? Ще я навиеш ли?

— Работата ми е да навивам.

Бясна на себе си, задето се нахвърли върху Браян, Савана съсипа две илюстрации, преди да признае, че работата е безнадеждна. Толкова бе доволна от себе си, когато си тръгна от фермата на Макейд. Опиянена от силата да го вбеси.

Сега бе нещастна. Нещастно ядосана, нещастно разстроена. Нещастна. Искаше ѝ се да изрита нещо, ала не бе стигнала чак дотам да си го изкара на двете котенца, които дремеха в ъгъла на кухнята.

Искаше ѝ се да счупи нещо, но след трескаво търсене из хола откри, че няма нищо достатъчно ценно, за да я задоволи.

Искаше ѝ се да вика. Ала нямаше на кого.

Докато през вратата не влезе Джаред.

— Тук нямаш дори копче за ръкавела, Макейд. Всичко е в двора ти.

— Забелязах. Беше голямо представление.

— Достави ми удоволствие. — Тя скръсти ръце и наклони глава: — Дай ме под съд.

— Може и това да направя. Защо не седнем?

— Защо не вървиш по дяволите? — сопна му се Савана. — И гледай вратата да те удари по гърба, когато излизаш.

— Седни — повтори той с тон, точно толкова твърд и точно толкова вразумителен, за да я разгневи.

— Не ми казвай какво да правя в собствената си къща! — извика тя. — Не ми казвай какво да правя, по дяволите! Писнало ми е до смърт да ме караш да се чувствам като някаква мухлясала глупачка! Нямам добро образование, по дяволите, нямам дори диплома от гимназията. Но не съм глупава. Оправях си се съвсем добре, преди да се появиш ти. И ще се оправям също така добре и след като си отидеш.

— Знам — призна Джаред и леко наведе глава. — Точно това ме тревожи. И не мисля, че си глупава, Савана. Напротив. Не мисля, че някога съм срещал по-умна жена.

— Не ме баламосвай. Знам точно какво мислиш за мен и мога да преживея повечето от него.

— Знам, че можеш — каза той тихо. — Мисля, че можеш да преживееш всичко, което мисля за теб. Ако седнеш, ще ти кажа какво е то.

— Не, аз ще ти кажа каквото имам да казвам. Ти искаше да знаеш за мен, нали? Ще ти разкажа за себе си. Като на прощаване. Седни — настоя тя и посочи към стола.

— Добре. Ала не за това съм тук. Нямам нужда да знам...

— Ти искаше да знаеш — възрази тя. — Е, добре, ще го получиш. Майка ми умря рано, но преди това напусна баща ми и мен. Не стигна далеч, само от другата страна на оградата, така да се каже. При някакъв друг сладкодугмен каубой. Баща ми никога не го преживя, никога не ѝ прости, никога пет пари не даваше, поне не за мен. Никога

не ме е обичал както бих искала. Не можеше. Дори и да се е опитвал, не можеше. Аз не бях мило и възпитано момиченце. Растях дива и това ми харесваше. Схващаш ли картинката?

— Савана, моля те, седни. Няма нужда да правиш това.

Вбесена, тя прекоси стаята и се надвеси над него.

— Слушай. Още не съм започнала, така че просто млъкни и слушай. Нямахме много пари. Но пък много хора нямат пари и се оправят. И ние се оправяхме. Той обичаше да рискува и си изпотроши доста кости. На арената за родео има нещо повече от тор, нещо повече от пот. Има и отчаяние. Обаче се оправяхме. Нещата станаха по-интересни, когато започнаха да ми растат гърди. Мъжете обичат да ги гледат или крадешком да ги опипват. Повечето от мъжете в родеото ме познаваха от дете, така че не ми създаваха много неприятности. Знаех кога да се усмихна и кога да използвам лакти. Ако живееш по такъв начин, трябва да се научиш.

Джаред вече не я прекъсваше. Седеше тихо, с неразгадаем поглед. А ръцете ѝ бяха студени.

— Бях шестнадесетгодишна, когато се овъргалях в сеното. Не бях невинна, ала бях девствена. Знаех, но си позволих да забравя, защото... Защото той беше хубав, вълнуващ, чаровен и, разбира се, ми казваше, че ще се погрижи за всичко. Никой дотогава...

— Никой дотогава не се беше грижил за теб — довърши Джаред.

— Да, а аз бях достатъчно млада и глупава, за да му повярвам. Ала знаех какво правя, знаех какъв риск поемам. И така забременях. Той не искаше нито мен, нито детето. Баща ми също. Оказваше се, че съм същата като майка си, евтина и лесна. Каза ми да се махам. Може би на следващия ден щеше да мисли иначе, той бързо избухваше и бързо му минаваше. Но аз не бях евтина и не бях лесна и исках детето. Никой нямаше да ми отнеме моето дете. Никой нямаше да ми казва да се срамувам. Опитвах се. Социални работници, шерифи, ченгета. Винаги, щом се докопвах до мен, се опитвах. Искаха да ме вкарат в системата, за да могат да ми нареждат какво да правя как да отглеждам детето си или, което щяло да е най-добре за всички, да го дам. Обаче това не беше най-добре за мен и не беше най-добре за Браян.

— Не. Системата се пропуква, скърца, ала се старае.

— Аз нямах нужда от нея — тросна му се Савана. — Намирах работа и работех здраво. Сервирах храна, сервирах напитки, чистех

боклуци. Нямах значение каква е работата, стига да ми се плаща. Никога не сме гладували. Моят син никога не е гладувал и винаги е имал покрив над главата си. Той винаги имаше мен, винаги знаеше, че го обичам и за мен той е на първо място.

— Както ти никога не си била обичана.

— Както аз никога не съм била обичана. Каквото и да ми струваше, щях да му осигуря приличен живот. Ако това означаваше да се съблека почти до голо и да танцувам за тълпа ревящи идиоти, каква беше разликата? Нямах образование, нямах никакви умения. Ако имах възможност да отида в училище по изкуства... — Тя отхвърли тази мисъл с рязко тръсване на глава.

— Това ли си искала? — Гласът му бе внимателен, спокоен, както би говорил с психически неустойчив и изнервен свидетел. — Да отидеш в училище по изкуствата?

— Това няма значение.

— Има значение, Савана.

— Аз исках Браян. Всичко друго беше на второ място. Искаше да знаеш за мъжете. Имаше няколко. По-малко, отколкото си въобразяваш, сигурна съм. Не бях мъртва, само преуморена. Никога не съм вземала от тях пари, но един или два пъти взех храна, а това не е много по-различно. И, да те вземат дяволите, не се срамувам. Единствената причина да не крада беше, че ако ме хванеха, щяха да ми вземат Браян. Обаче бих откраднала, ако бях сигурна, че ще се измъкна. Не знаех, че мога да продавам картините си, докато едно от момичетата в клуба не ме помоли да нарисувам една за нейния приятел и ми предложи двайсетачка. Тогава ми дойде идеята да заведа Браян в Ню Орлийнз. — Докато говореше, тя крачеше нервно и думите се гонеха и прескачаха в желанието ѝ да свърши по-бързо. Ала сега спря. — Това е всичко. Освен ако не съм пропуснала някои по-маловажни подробности. — Обърна се отново към него и сега лицето ѝ бе спокойно и студено. — Ще започваш ли кръстосания разпит, адвокате?

— Можела си да поемеш и по друг път.

— Разбира се.

— По-безопасен — добави Джаред. — По-лесен за теб.

— Може би. Но аз не исках по-безопасен път. Не исках по-лесен.

— Какво искаше, Савана? Какво искаш сега?

— Това няма значение.

— Има. — Той стана, ала не се приближи към нея. — За мен има голямо значение.

— Искам дом. Искам място, където хората да не ме гледат, сякаш съм мръсница. Където хората, които се мислят за свестни, да не шушукат зад гърба ми.

— Имаш това тук.

— И ще го запазя.

Джаред трябваше да жертва гордостта си, за да зададе следващия въпрос, но откри, че това не е толкова трудно.

— Искаш ли мен?

Свари я неподготвена, ала тя го погледна само за миг:

— Не е това въпросът.

— Тогава може би трябва да го кажа по друг начин. — Той извади от джоба си малка кутийка, която бе взел, преди да тръгне от фермата. Отвори я и протегна ръка: — Дойдох да ти дам това.

Пръстенът бе прост — традиционният диамант в старомодно и прекрасно златно гнездо. Савана ахна и като хипнотизирана отстъпи бавно назад.

— Беше на майка ми — продължи Джаред с глас, който ни най-малко не издаваше вълнението му. — Аз го наследих, защото съм най-голям. Моля те да се ожениш за мен, Савана.

Тя не можеше да продума. Браян би познал тежестта, която се стовари върху гърдите ѝ.

— Не чу ли нищо от онова, което ти казах?

— Да, всичко, и съм ти благодарен, че ми го каза, дори при тези обстоятелства. Така аз мога да ти кажа, че обичам онова, което си била, което си и което ще бъдеш. Ти си единствената жена, която някога съм обичал и е много изненадващо да откриеш, че се възхищаваш на някого толкова, колкото го и обичаш.

Савана отново направи крачка назад, сякаш той държеше пушка вместо обещание.

— Не те разбирам. Изобщо не те разбирам. Това да не е някакво злобно отмъщение, че ти съсипах дрехите?

— Савана! — Гласът му сега бе спокоен. — Погледни ме.

Тя го погледна и тежестта в гърдите ѝ се удвои и замъгли очите ѝ със сълзи.

— О, Господи! Говориш сериозно.

— Ще се разплачеш. — Той почти се разтрепери от облекчение.
— Слава Богу. Мислех, че ще го хвърлиш в лицето ми.

— Аз пък мислех... Че ти мислиш, че не съм достатъчно добра за теб.

Усмивката, която бе грейнала на лицето му, замръзна.

— Заслужавам ли това? — прошепна Джаред. — Надявам се, че не. От мен се очаква да умея добре да се изразявам, ала със сигурност в този случай напълно съм се провалил. Боях се. За мен е трудно да призная това. Аз съм Макейд, а един Макейд не може да се бои от нищо. Аз съм най-възрастният Макейд и трябва да мога да се справя с всичко. Но не можах да се справя с чувствата си към теб. Страхувах се от онова, което е зад теб, от онова, което не искаше да ми кажеш. Мислех си, че то може да избухне в лицето ми и да разруши това, което исках да изградя с теб и с Браян. И донякъде се страхувах — всъщност се ужасявах — че можеш да ме изхвърлиш както изхвърли онази снимка.

— Браян. — Тежестта в гърдите ѝ се разсея като мъгла. — Ти искаш Браян?

— Трябва ли да падна на колене?

— Не, недей. — Савана нетърпеливо избърса сълзите си. — Не бих го понесла. Аз се безпокоях, че... Струваше ми се, че...

— Че няма да го искам, защото не аз съм се търкалял с теб преди десет години в сеното? Не беше това. Е, може за малко и да имаше такова нещо. Тук се намесва гордостта ми. Това, което най-много ме тормозеше, беше като си помислех как сте страдали, как едва сте свързвали двата края. Не мога да престана да искам да се върна назад и да ви спася, да ви защитавам двамата с Браян. И не мога да не се чувствам, как да го кажа, ами, не достатъчно мъж, защото не мога да се върна назад. И защото знам, че на вас това не ви трябва. А може би ме тормозеше малко и мисълта, че си успяла от цялата тази каша да направиш нещо достойно за възхищение. Разбираш ли, аз исках да се грижа за теб, за вас двамата, макар че вие прекрасно си се оправяхте и без мен.

— С теб би ни било по-добре.

Чувствата зазвъняха в него. Той пристъпи напред и сложи ръка на мократа ѝ буза.

— Това е най-хубавото, което някога си ми казвала. И е второто невероятно нещо, което ми се случва днес.

— И друго ли е имало? — успя тя да се усмихне.

— Когато си говорехме с Браян в гората. Бяхме седнали на скалата, до която са се срещнали двете момчета, докато са се опитвали да намерят пътя към дома.

— Силно място.

— Да. Ала след днес вече не толкова тъжно, колкото е било на времето. Браян ми даваше съвети как да те придумам да не ми се сърдиш. Трябваше да ти донеса цветя, което ще направя, и да те заведа на среща, така че да пееш под душа, докато се приготвяш.

Савана се засмя смутено:

— Браян не си знае устата.

— После трябваше да кажа някакви любовни думи, като във филмите. Момичетата обичат тези неща, така ми обясни.

— Ще трябва да хвърлям по едно око на тези момчета. Радвам се, че си говорил с него.

— Това не беше най-хубавото. Казах му, че ще те помоля да се ожениш за мен и че искам да бъда негов баща. А той ме прегърна! — прошепна Джаред, отново развълнуван от сцената. — Толкова лесно се оказа. Той много вярваше, че ще успея да те убедя. Надявам се, че няма да го разочаровам.

Тя направи най-простото нещо — прегърна го и облегна глава на рамото му.

— Преди да отговоря на въпроса ти, трябва да те предупредя. Не вярвам в тихите, културни разводи. Ако се опиташ да се измъкнеш, ще трябва да те убия.

— Изглежда ми честно, още повече, че е вярно и за двете страни. — Джаред зарови лице в косата ѝ и разбра, че си е у дома. — Е, сутрешното гадене и тридесет и два часа раждане може би ще те откажат да опитваш.

Савана здраво стисна очи. Той ѝ предлагаше още деца. Предлагаше ѝ бъдеще.

— Не ставай магаре, Макейд. Това няма да ме прекърши. А и този път ще имам кого да ругая в родилната зала.

— Искам да съм до теб, да минем заедно през всичко. Ще трябва да се научиш как да имаш нужда от мен.

— Късно е — прошепна тя. — Вече го знам.
— Вземи моето име, Савана. Вземи мен.
— Савана Макейд. — Тя отново затвори очи и силно го прегърна. — Мисля, че ми подхожда.

Издание:

Нора Робъртс. Опасно изкушение
ИК „Коломбина прес“ ООД, 1997 г.
ISBN 954–706–018-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.